

f 2,50

DE ZWARTER

blad zonder
aandeelhoudersters

6 sept '87

o.a.:

- Rote Zora: de Adler-aanslagen
- Chileense achtergronden
- de Haagse Stadhuis-story
- de A'damse bajus: 2 doden
- More bullshit from Britain

nr.

85

voor een wisselende prijs(afhankelijk van de dikte) is de Zwarte te koop bij de volgende adressen: **Groningen**-Slagerzicht, **Haarlem**-Agora, **Utrecht**-De Rooie Rat, **Wageningen**-De Uitbuyt, **Amsterdam**-Fort van Sjakoo-Athenaeum-de lokale Kraakkroegen, **Leiden**-Manifest-Wereldwinkel-PSPwinkel-Sigaretenhandel Lange Mare-tijdschriftenhandel faciliteitengebouw universiteit, **Den Haag**-De Rooie Hond-Ruward-Brulend Breekijzer-Koffiehuis Blau, **Delft**-Wreldwinkel-Kraakkroeg, **Rotterdam**-van Gennep-Krities Boekwerk Kraakkroeg, **Dordrecht**-De Zwarte Zaag, **Sittard**-Katastrofe.

Kopy naar postbus 10233 Den Haag. Hij/zij wordt nog steeds gedrukt door De Bijstand, Buitenom 213 ook in Den Haag. De mensen die de Zwarte samenstellen zijn bereikbaar op dins- en woensdag via telefoonnummer 070-892098 en de rest van de week via de postbus. Aboos thuisgebracht kosten f12,50 per 200 paginaas. Postaboos en instellingen betalen het dubbele. Politieke gevangenen krijgen hem/haar natuurlijk gratis zolang hun gijzeling duurt. Stort gul en onbeschoft (maar minimaal het vereiste) op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte, in Leiden.

- 2: kolofon fascioos in Duitsland
- 3: geachte autonomisten
- 4: kraak raamstraat-den haag
- 6: turkse, hongerstakers
- 7: sympathiserende hongerstakers
- 8: vlammende groeten van rote zora
- 11: trevi
- 12: toestanden in chili
- 17: onverstelbaar
- 18: hafenstrasse-hamburg
- 21: maak je eigen nieuws nieuwe bajes in amsterdam
- 22: stadhuis-den haag
- 25: nog meer fascioos in Duitsland den haag kraakt nog steeds
- 26: kritiek op vakgroep
- 28: more bullshit from brittain
- 30: icto doorgelicht
- 34: rooie hond nieuwtjes
- 36: eind goed, al goed

ZA 29 AUG NORTHEIM SKIN TREFFEN

Een avond van te voren kwam het bericht binnen dat er een pamflet in Hannover, Göttingen, Kassel en vele dorpen zijn ronde deed met oproep tot skin treffen in Northeim: eins in die streid (wawawawawawa) zum zaufen, rauchen und spass zu machen

GRRGRRGRRGRR SCHWEINE

Een vergadering in Juzi (axie en jongerencentrum die reeds al vele intimidaties van kit, fascio's en andere klootzakken achter de rug hebben in Göttingen 20km van Northeim) met oproep tot demo, tactiek, verdediging van Juzi. In Northeim was tevens die dag een Turkse bruiloft en in Göttingen een volks bier und bratwurste fest

ZATERDAG ± 4 uur in Northeim verzamelpunt bij een plaatselijk jongerencentrum. Opkomst +200 mensen waarvan 50 Juzi autonomen en 10 Turkse jongeren. Spreeksters/ video/expositie enz.

50 a 60 skins stonden bij het station goed in gaten gehouden en communicatie met Juzi. De Turk(s)en waren al zeer goed voorbereid op confrontatie. Om 6uur stonden de skins in dezelfde straat als ons verzamelpunt ME erbij en knuppels en bivak te voorschijn. Het kwam niet tot lichamelijke confrontatie en de skins werden door de kit met zachte hand weggedreven. Om 8uur demo met weer de split-sing gematigd en autonoom.

De autonome namen de kop van de demo en liepen richting station om een confrontatie aan te gaan zodat de skins zich opsplitsen. Op weg naar de skins werd ons de weg naar het station versperd. Iedereen van Juzi leek het zinniger om terug naar Göttingen te gaan. We verlieten de demo, de hele nacht in Juzi gewacht. Geen skins wel iemand het ziekenhuis ingeslagen door een volksfascio van het bier und bratwurste fest. Al met al was het redelijk rustig verlopen (te). P.S een overzichtelijker artikel over bewegend fascisten in Duitsland is in voorbereiding

AUSLANDER BLEIBEN,
FASCHISTEN VERTREIBEN.

LIEVE AUTONOMEN

Joelende jongens maskers, kettingzagen en gesloten woorden stilzwijgend solidair: mollies in een seksshop.

Argwanend ben je nog altijd. Vooral bij sommige oudere mannen zit het nog te diep ingeworteld. Bij voorbaat zie je hem al niet zitten. Je luistert niet naar zijn woorden, want hij luistert ook niet naar jou, behalve als er geen man in de buurt is. Of je als "bons(!)" gezien wordt. Vermoed je. Tijdens de vergadering schenken de vrouwen koffie in. In dat jaar dat ik hem ken, weet ik nog niks van 'm. Gek eigenlijk, met de paar vrouwen met wie ik samenwerk, heb ik regelmatig persoonlijke gesprekken.

Ze ondersteunen hun imago door de suggestie te wekken heftig te zijn. Zogenaamde "geheimen" zó nadrukkelijk ten toon spreiden dat iedereen weet dat jij "dingen" doet.

Veel drank ook. En veel geschreeuw. Maanden later hoor je dat 'ie een probleem had. Die kraker(ster)s toch.

Veel mannen begrijpen niet dat veel vrouwen vaak niet (altijd) voor zichzelf opkomen. De vrouwen om hen heen zijn meestal wel assertief, maar ze zien niet dat dat vaak heel veel moeite kost/ gekost heeft.

Ik denk dat mijn vechten tegen onderdrukking, mijn politieke ontwikkeling, gelijk opgegaan is met mijn persoonlijke ontwikkeling. En daarin heeft steeds het feminisme een hele grote rol gespeeld. Ik denk dat dat komt omdat je als vrouw vaak aan den lijve ondervindt wat onderdrukking is. Die ervaring

raakt denk ik bij veel vrouwen verweven met hun politieke denken, met hun strijd. En dat is ook geoorloofd en zelfs heel belangrijk want in heel de wereld zijn vrouwen de meest onderdrukte groep, omdat zij, behalve van de onderdrukkers van de volkeren, ook nog eens het slachtoffer worden van de mannelijke helft der onderdrukten. Als een man kapot gemaakt wordt door de maatschappij, heeft hij de neiging zijn frustraties te botvieren op vrouwen. Als mannen een oorlog verliezen, verkrachten ze de vrouwen van het vijandelijke land, kijk naar Vietnam indertijd.

Zo zijn de vrouwen over heel de wereld dubbel slachtoffer van het kapitalisme, het imperialisme, van alle oorlogen en honger die daaruit ontstaan. Voor vrouwen die dat beseffen, een reden te meer om zich te verzetten.

Maar, wat gebeurt er dan? Je komt in een beweging terecht die voor het overgrote deel uit mannen bestaat. Op zich hoeft dat niet zo'n probleem te zijn, al is het wel jammer dat vrouwen daarin nog steeds ondervertegenwoordigd zijn. Alleen: omdat al die (ik neem aan voor het merendeel goedbedoelende) "aktiemannen" ook opgevoed zijn in een mannenmaatschappij, stuit je als vrouw toch weer tegen een muur van mannelijke frustraties, macho-trekjes en vooral ONBEGRIP voor de motieven van vrouwen om zich te verzetten tegen deze maat/heerschappij.

Reakties van vrouwen.

Helaas, de reakties van vrouwen hierop werken bij de mannen vaak averechts.

Vrouwen komen, met hun vaak ekstra diepe feministische motieven de beweging binnen.

De teleurstelling is vaak groot als ze zien dat er behalve naar buiten toe, ook in hun eigen kringetje hard geknokt moet worden om dingen te veranderen. Vrouwen zien dat we ook in ons eigen wereldje een prestatie-maatschappijtje hebben opgericht waarin mensen zichzelf tegenover elkaar moeten bewijzen. Niet de Unilever, maar de linkse drukkerij of het kraakkafee is het gerenommeerde bedrijf dat je status verleent, de schijn van heftigheid, geheimzinnigheid en een grote bek maken je tot een gerespekteerd iemand:

hier worden typisch mannelijke "kwaliteiten" geëist om je te kunnen handhaven. Elke vrouw reageert hier natuurlijk op haar eigen manier op, maar ik wil er toch wel wat over zeggen. Ik weet zeker dat de beweging minder vrouwen "binnenkrijgt" en een hoop vrouwen al vrij snel verliest door het macho-karakter van dit mannenmaatschappijtje. Vrouwen die wél doorzetten berusten erin (één van die ellendige trekjes die vrouwen al in hun vroege jeugd aangeleerd krijgen) en willen er niet zoveel meer mee te maken hebben: ze ONTWIJKEN situaties waarin mannen zich weer eens van een bepaalde kant laten zien. Andere vrouwen zien (vaak onbewust) geen andere mogelijkheid meer dan om er ZELF op een typisch mannelijke manier tegenin te gaan: stemverheffingen, vuisten op tafel, krachttermen. En meestal strijken zij de mannen op die manier tegen de haren in. En stuiten daarbij op nog meer onbegrip. Een wanhoopsdaad dus. Een kwestie van niet opgeven, blijven vechten, al is het blijkbaar tegen de bierkaai. Om er dan later in te berusten, je (gedeeltelijk) terug te trekken, en op z'n minst gefrustreerd te raken.

Ik weet het, het is een trage ontwikkeling die blijkbaar niet te versnellen valt. Ook hierin is revolutie een achterhaald en rooskleurig ideaal. Misschien dat onze kinderen (als we die ooit krijgen) het zullen begrijpen. Ik hoop op reakties, van vrouwen én mannen. Misschien dat een openbare discussie wat oplevert. Wat ik aan sommigen wou vragen is; laat de bakstenen nog even liggen en breek eerst je hart 'ns open.

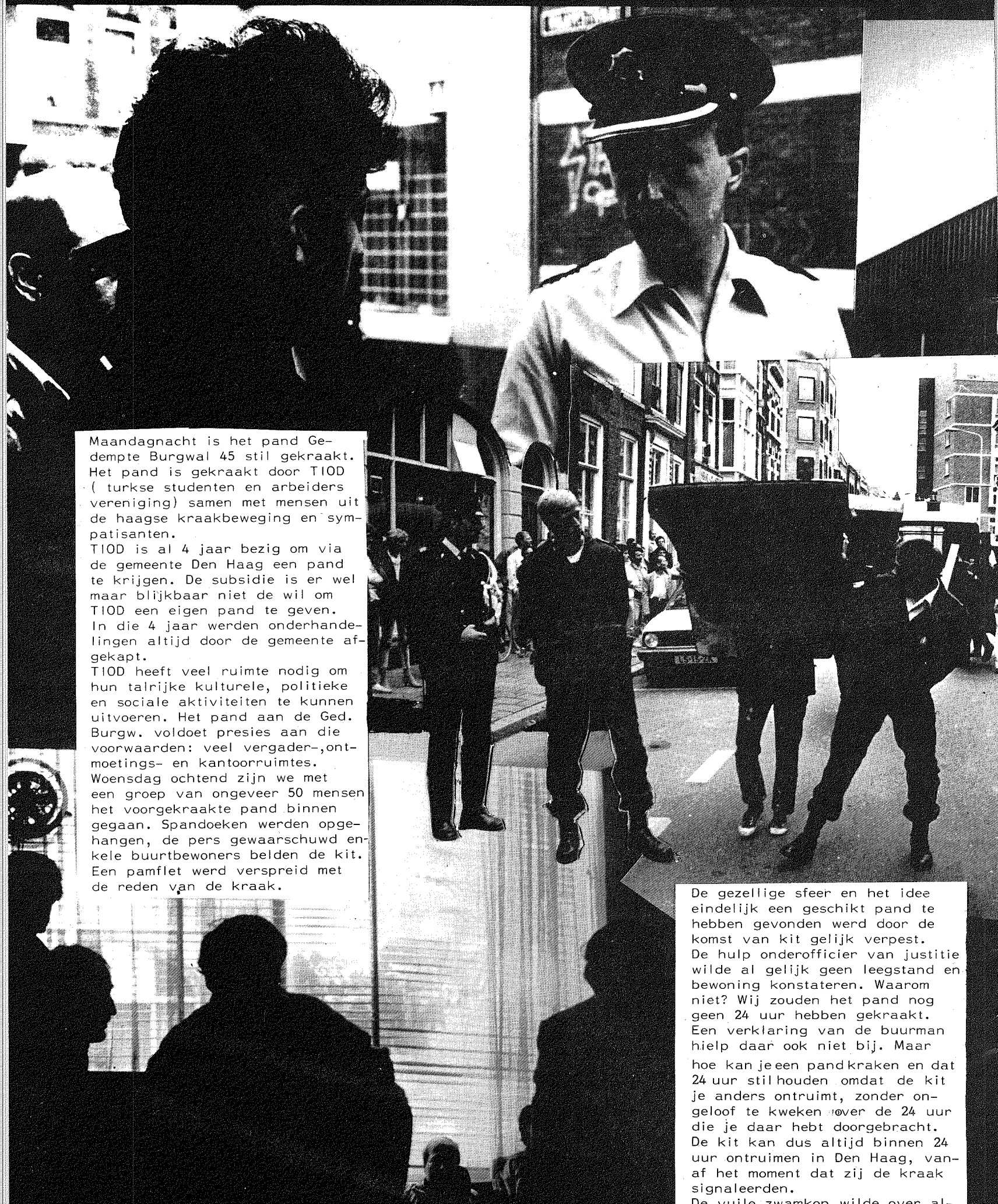
"Wij kunnen jullie niet helpen met het voorkomen van oorlog door jullie woorden en methoden over te nemen, maar veeleer door nieuwe woorden en methoden uit te denken."

Virginia Woolf

DE ZWARTE 3

T.I.O.D. KRAAKT

Maandagnacht is het pand Gedempte Burgwal 45 stil gekraakt. Het pand is gekraakt door TIOD (turkse studenten en arbeiders vereniging) samen met mensen uit de haagse kraakbeweging en sympathisanten.

TIOD is al 4 jaar bezig om via de gemeente Den Haag een pand te krijgen. De subsidie is er wel maar blijkbaar niet de wil om TIOD een eigen pand te geven. In die 4 jaar werden onderhandelingen altijd door de gemeente afgekapt.

TIOD heeft veel ruimte nodig om hun talrijke kulturele, politieke en sociale activiteiten te kunnen uitvoeren. Het pand aan de Ged. Burgw. voldoet presies aan die voorwaarden: veel vergader-, ontmoetings- en kantoorruimtes. Woensdag ochtend zijn we met een groep van ongeveer 50 mensen het voorgekraakte pand binnen gegaan. Spandoeken werden opgehangen, de pers gewaarschuwd enkele buurtbewoners belden de kit. Een pamflet werd verspreid met de reden van de kraak.

De gezellige sfeer en het idee eindelijk een geschikt pand te hebben gevonden werd door de komst van kit gelijk verpest. De hulp onderofficier van justitie wilde al gelijk geen leegstand en bewoning constateren. Waarom niet? Wij zouden het pand nog geen 24 uur hebben gekraakt. Een verklaring van de buurman hielp daar ook niet bij. Maar hoe kan je een pand kraken en dat 24 uur stilhouden omdat de kit je anders ontruimt, zonder ongelof te kweken over de 24 uur die je daar hebt doorgebracht. De kit kan dus altijd binnen 24 uur ontruimen in Den Haag, vanaf het moment dat zij de kraak signaleerden. De vuile zwamkop wilde over alles praten, terwijl hij zelf alleen standaard formuleringen op een rijtje kon zetten.

M.E. ONTRUIMT

Het kwam er op neer dat hij niet zou ontruimen voordat mensen van TIOD terug zouden zijn van een gesprek met de gemeente, die nu opeens wél wilde praten. Dat praten kwam neer op toewijzing van 2 ruimtes in een pand dat al door veel andere buitenlanders intensief gebruikt wordt.

binnen het pand werden eerst in het pand vastgehouden en later losgelaten. 2 Mensen die zich hadden opgesloten werden gearresteerd en na een uur weer vrij gelaten.

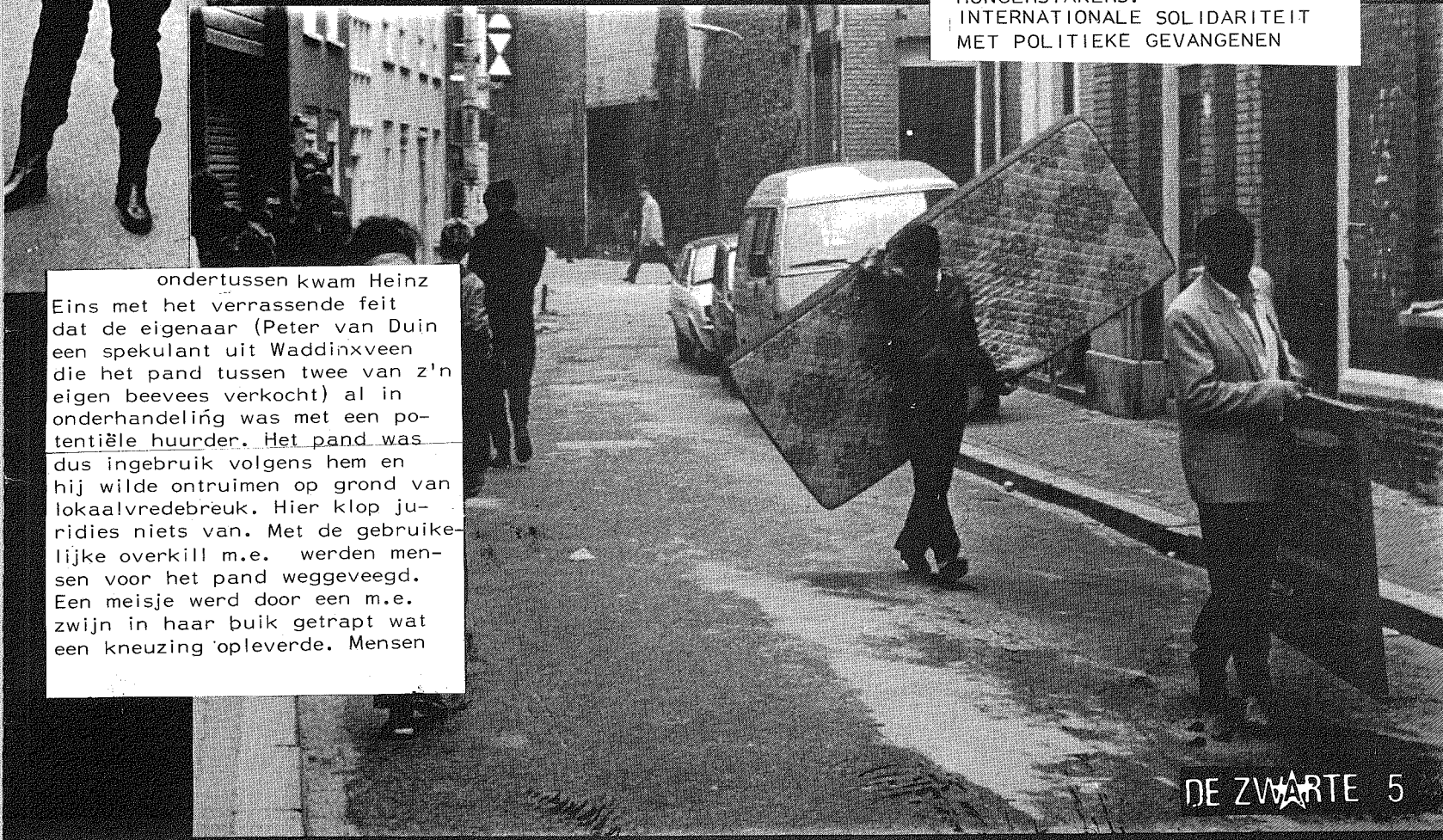
Het is ontzettend jammer dat het m.e. optreden de reden van de kraak een beetje overschaduwd heeft. TIOD heeft nog steeds een **eigen** pand nodig. De gemeente Den Haag wil zich gewoon niet inzetten voor TIOD. Er moet dus meer druk uitgeoefend worden op de gemeente. Nieuwe acties zullen zeker volgen.

Wat ging er fout?

De opzet om deze kraak heel open op te zetten heeft gefaald. Zo iets kan in Den Haag blijkbaar niet. De kit komt altijd roet in het eten gooien. Aan de burgerlijke pers, die in zo'n geval in en uit loopt heb je niets. Ze blijven gewoon om je heen hangen tot er iets spektakulairs gebeurt. Nu schrijven ze bij gebrek aan spektakel weer dat mensen de gordijnen in de fik hadden gestoken.....

Je kan beter een pand kraken dat beter te verdedigen is zodat je alleen bewoning hoeft te laten konstateren. En dan minstens 24 uur geen onbekenden binnen laten. Of helemaal geen kit omdat die altijd binnen 24 uur de eigenaar bellen om te kunnen ontruimen.

TIOD MOET EEN NIEUW PAND HEBBEN.
STEUN TIOD STEUN DE TURKSE HONGERSTAKERS.
INTERNATIONALE SOLIDARITEIT MET POLITIEKE GEVANGENEN

ondertussen kwam Heinz Eins met het verrassende feit dat de eigenaar (Peter van Duin een spekulant uit Waddinxveen die het pand tussen twee van z'n eigen beeeves verkocht) al in onderhandeling was met een potentiële huurder. Het pand was dus ingebruik volgens hem en hij wilde ontruimen op grond van lokaalvredebreuk. Hier klop juridies niets van. Met de gebruikelijke overkill m.e. werden mensen voor het pand weggeveegd. Een meisje werd door een m.e. zwijn in haar buik getrapt wat een kneuzing opleverde. Mensen

aan de democratische mensen en organisaties

Na de Staatsgreep van 12 september 1980 heeft de fascistische diktatuur in Turkije arbeiders, ambtenaren, onderwijzers en studenten verboden zich bezig te houden met het politiek, tevens meningsuitingen rond een of andere politieke kwestie en heeft deze met wetten vastgesteld. Alle anti-fascistische demonstraties, manifestaties, bijeenkomsten werden en worden aan zware gevangenisstraffen vastgesteld; kortom alle mogelijkheden om het recht van de mens te verdedigen, zijn afgesloten.

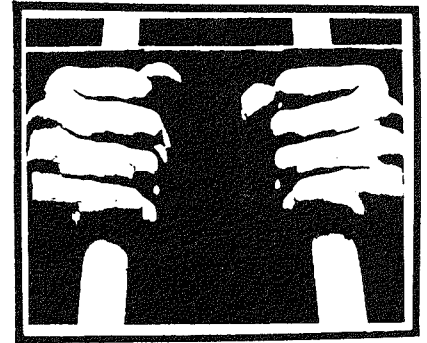
De fascistische staat probeert zoals in het verleden, ook vandaag met haar "Gevangenis politiek" de eigenschappen van het mens af te pakken om op deze manier de mensen van hun politieke en nationale identiteit te doen vervreemden, maar aan de andere kant heeft de fascistische staat vanaf het begin geprobeerd zich als een "Demokratische land" aan Europa te verkopen.

De Turkse staat heeft al 7 jaar de zo voor haar gewenste "één type mens" niet kunnen scheppen en zal dit ook niet kunnen. Duizenden vrijheidsgevangenen in de gevangnissen van Turkije en Turks-koerdistan zijn in het hele land en met name in de gevangnissen van Malatya, Metris, Sağmalcilar, Bursa en Eskişehir met hongerstakingen begonnen uit protest tegen de zware levensomstandigheden in de gevangnissen en de onmenselijke behandelingen tegen hun politieke waardigheid.

De strijd om de Democratie gaat door, ook in de gevangnissen. De vrijheidsgevangenen willen met name door deze hongerstakingen de levensomstandigheden in de gevangnissen te doen verbeteren, zij hebben hun eisen op papier gezet.

Deze eisen zijn onder andere:

- 1- Onmiddellijke stopzetting van martelingen, éenzame opsluiting en veroordeling van degenen die zich hebben schuldig gemaakt aan martelingen.
- 2- Afschaffing van de kettingen waarmee de gevangenen tijdens de heen en weer rit, naar en van de rechtbank, mee worden vastgebonden.
- 3- Afschaffing van verplichte sport, zingen van het nationale lied en van het etensbed.
- 4- Het dragen van één type gevangenis-kleding afschaffen
- 5- Beperkingen rond de bezoektijden voor de advocaat en familieleden moeten worden afgeschaft.
- 6- "Het open bezoek" rond moederdag, vaderdag en oudejaarsavond moet voor alle politieke gevangenen gelden en mag op geen enkele voorwaarde ingekrompen worden
- 7- De communicatie tussen gevangenen d.m.v. brieven moet zonder opleggen van beperkingen, censuur en alle soort controle, ingevoerd worden.
- 8- Stoppen met de onmenselijke behandeling van familieleden en andere bezoekers door het gevangenispersoneel en militairen.
- 9- Toelaten van voedsel dat buiten de gevangenis afkomstig is.
- 10- Het verlenen van de nodige zorg op het gebied van gezondheidszorg.
- 11- Afschaffen van de beperkingen die voor het douchen en schoonmaken worden opgelegd en alle boeken, tijdschriften die onder wettelijke omstandigheden worden uitgegeven, moeten worden aangenomen en vrijgegeven aan de gevangenen.
- 12- Het recht om zich tijdens processen te kunnen verdedigen.
- 13- De erkenning van de politieke vertegenwoordigers.

Wij verdedigen de strijd van de politieke gevangenen en steunen de hongerstakingen van deze vrijheidsgevangenen, om meer vrijheid. Wij vrezen wel dat er doden zullen vallen door deze hongerstakingen van de politieke gevangenen. Ter ondersteuning van de strijd van de gevangenen vragen wij alle mensen en organisaties die gevoelig zijn voor de rechten van de mensen, mee te doen aan de hongerstaking die op 30 juli 1987 begon.

PLAATS: Burgemeester meinesz-
laan 8a Rotterdam
(contact tel: 010-4776394)

STEUN DE REVOLUTIONAIRE
WAARDIGHEID EN DE STEM VAN
DE VRIJHEID DIE IN DE GEVANGENISSEN
VERNIETIGD WORDT!!!

VRIJHEID VOOR POLITIEKE
GEVANGENEN!!!

REVOLUTIONAIRE WAARDIGHEID
ZAL HET VAN MARTELING EN
ONDERDRUKKING WINNEN!!!

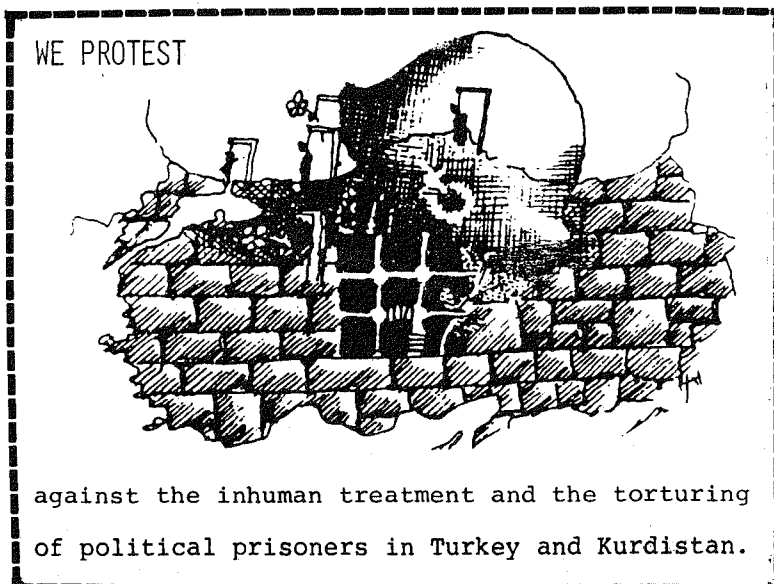
DOOD AAN FASCISME-VRIJHEID
AAN HET VOLK!!!

Verenigingen die het comité vormen: TKP-ML Partizan, Avrupa Dev-Genç, TKP (B), TDKP aanhangers, Dev-İşçi, TKP-ML beweging, TIKB aanhangers

SOLIDARITEITS COMITÉ POLITIEKE
GEVANGENEN IN TURKIJE

voor financiële bijdrage:
VERENIGDE SPAARBANK REK.
806923520

t.n.v. Comité vrijheidsgevangenen

WE
PROTEST..

Afz. _____

Nederland

LEEN POSTZEGEL

To Prime Minister Turgut Özal
Başbakanlık
Bakanlıklar-Ankara
TURKIJE

Vandaag, zaterdag 29 aug. 1987, zijn wij - gevangenen in het huis van bewaring Arnhem in hongerstaking gegaan.

Wij begrijpen deze aktie als noodzakelijke bijdrage en ondersteuning om vanuit hier onze solidariteit met de ondertussen duizenden gevangenen in hongerstaking in de turkse en turk-kurdistaanse gevangnissen te tonen. De strijd tegen mens-onwaardige behandeling en tegen marteling is een internationale! Wij steunen de rechtvaardige eisen van de politieke gevangenen, die onder onmenselijke omstandigheden aan hun lot zijn overgelaten en die nu weer hun leven op het spel zetten voor een menselijk bestaan en voor de afschaffing van de folter. Minstens 8 gevangenen zijn overgegaan tot een dood-vast-aktie. Als reactie hierop hebben de autoriteiten hun repressie zowel in als buiten de gevangnissen versterkt. Vóór de ogen van anderen worden zieke gevangenen door de cellen gesleurd. Diegenen, die in een ziekenhuis opgenomen werden, worden niet medies verzorgd en verkeren in levensgevaar. De gevangnissen zijn door militairen met tanks, machinegeweren, mijnen en wolfs-honden van de buitenwereld afgegrensd.

De opmerking van het turkse ministerie (oltan sungurlu) laat deze fascistiese nato-staat in het juiste licht verschijnen: "het kan ons niets schelen als ze dood gaan"! De fascistiese diktatuur heeft met z'n komst, 12 sept. 1980, honderdduizenden revolutionairen en democraten zwaar gemarteld en in hun gevangnissen gestopt. Zij moeten onder de zwaarste onderdrukking en onmenselijke omstandigheden zien te overleven.

Al hun rechten werden hen ontnomen om hen zo de fascistiese autoriteit gedwongen te laten respecteren. Hun werd familie-bezoek verboden, evenals alle manieren van kommunikatie. Jarenlang werd hun het recht op verdediging ontnomen. Brood en water werd als wapen ingezet om hen van hun persoonlijkheid te beroven. Ze werden letterlijk en figuurlijk in de cellen aan de dood overgelaten. Maar ondanks alles hebben de revolutionairen hun leven op het spel gezet, om elke vorm van onderdrukking tegen hun persoonlijkheid af te sproeien. Hongerstaking is het enige wapen in de strijd tegen de misdaden tegen politieke gevangenen. Bij voorafgaande hongerstakingen hebben tientallen revolutionair-demokraten hun leven verloren en honderden hebben tegenover het koude gezicht van de dood gestaan. Vandaag staan de gevangenen voor de zoveelste keer tegenover de dood, om hun eisen kracht bij te zetten. Wij vrezen echter, dat er binnenkort doden zullen vallen en eisen van de nederlandse regering, cq. het ministerie van buitenlandse zaken (BZ):

- 1) dat zij op zeer korte termijn hun bezorgdheid uitspreken over de situatie in de gevangnissen in turkije en turks-kurdistan.
- 2) dat zij stappen ondernemen die leiden tot het redden van de levens van de hongerstakers.
- 3) dat de nederlandse regering, cq. BZ opheldering vraagt over de situatie van de politieke gevangenen die in hongerstaking zijn.
- 4) dat zij zich inzetten voor een delegatie ter onderzoek van de situatie in de gevangnissen in turkije en turks-kurdistan.

- 5) dat alle onderzoeken en handelingen in overeenstemming dienen te zijn met de eisen van de politieke gevangenen in hongerstaking.

Het is hoogste tijd, dat er meer aandacht wordt besteed aan de situatie in fascisties turkije in de nederlandse pers!

Op 7 september vindt in parijs een hoorzitting van de juridische commissie van de assemble van de raad van europa plaats over de mensenrechtensituatie en het vervolgingsbeleid van het turkse regime tov. sociale bewegingen en vakbonden. De beslissing was al in maart genomen.

Er is echter geen tijd meer te verliezen. De turkse machthebbers propageren sinds 1983 dat er zogenaamd een "demokratie" is in het land en dringen aan op lidmaatschap in de EEG.

De nederlandse regering kan dus in zijn funktie als voorzitter van de europese gemeenschap druk uitoefenen en moet nu een commissie instellen om opheldering te vragen over de situatie.

De gevangenen vechten met hun leven voor het overleven!!

Wij groeten onze strijdende kameraden en roepen hun toe, de moed niet te laten zakken!

DOOD AAN FASCISME!

VRIJHEID VOOR POLITIEKE GEVANGENEN!

VRIJHEID VOOR HET KURDIESE EN TURKSE VOLK!

jainti luhakay
rob maassen
ralf barthelmess

Inmiddels is het aantal hongerstakers uitgebreid tot 11, te weten:

- 3 Koerden
- 2 Turken
- 2 Arabieren
- 3 Molukkers
- 1 Duitser

De vrouwen bij Adler in Zuid Korea strijden tegen de uitbuiting van haar arbeidskracht en verzetten zich tegen het alledaags seksisme. Ze roepen op tot ondersteuning van hun strijd in de BRD met het oog daar op is hier in pamfletten, op manifestaties en bij akties voor de Adler-verkooppunten informatie verspreid over de rottige levens en arbeidsomstandigheden van de vrouwen in de uitgezette produktiepunten in de drie continenten en in bijzonder bij Adler in Zuid Korea en Sri Lanka. In deze Akties kan anti-imperialisme praktisch worden. Ook wij konden niet zonder sporen achter te laten langs de aantrekkelijke discount-markten gaan:

In negen filialen heeft het op 15-8-'87 gefikt en gesproeid.

Wij willen onze strijd in de metropolen ontwikkelen tegen een systeem dat zonder seksisme en racisme nooit kan overleven. Sexisme, dat betekent geweld tegen vrouwen, en geslachtsspecifieke arbeids-

deling. Racisme, betekent ook de verdeeldheid in onze strijd, doordat wij als witte vrouwen van de uitbuiting in de drie continenten profileren. In ons verzet willen wij de levensomstandigheden en strijd van de vrouwen dáár betrekken -of de vrouwen voor hongerlonen werken, van prostitutie leven, in de sloppenwijken de dagelijkse strijd om te overleven organiseren- als ze staken, land bezetten, haar kollektief voedsel toeigenen, in bevrijdingsbewegingen vechten..

.....
Onze hoop op bevrijding hiér kan alleen op de wereldwijde bevrijding van vrouwen gebaseerd zijn, daar op, dat wij een deel van een gemeenschappelijke strijd worden. Het succes van vrouwenstrijd dáár is ook een bemoediging voor alle vrouwen hier, die haar tegen onderdrukking en uitbuiting verzetten.

Vlammende groeten aan de Zuid Koreaanse arbeidsters bij Adler!!!

- Hervatting van de loonsbesprekingen!
- Opnieuw aannemen van de onslagen mensen!
- 16,5% meer loon!
- Stop de inzet van bedrijfs-politie!
- Afschaffing van het loonbonnensysteem, dat de arbeidsters degradeert tot machines!
- Voor een sterke internationale vrouwenbevrijding!
- Strijd tegen het imperialistische patriarchale systeem!

VLAMMENDIE GROETEN

**BIJ
ADLER**

ADLER: Schaamteloze winsten dankzij schamteloze uitbuiting

In Zuid-Korea begonnen begin april alle 1600 werknemers van de westduitse "Adler Bekleidungs-GmbH" een staking. Adler laat daar sinds 1976 onder de naam "Flair Fashion" in een vrije produktiezone een deel van de spullen produceren, die vervolgens in z'n + 30 kledingmarkten voor "schaamteloos lage" prijzen met grote winst worden verkocht. Adler kan zodoende op een groei-percentage van rond 25% rekenen.

Met een speciale wet voor de vrije produktiezones creëerde Z. Korea in 1970 voor het internationale kapitaal optimale mogelijkheden voor uitbuiting: Vijf jaar belastingvrijheid, ongestoorde winstoverdracht, heel lage minimumlonen en een absoluut stakingsverbod.

Bij "Flair Fashion" betekent dat bijvoorbeeld, dat gedurende 1983, 84 en 86 meer dan 25 miljoen DM aan winst aan de arbeiders werd onttrokken en naar het buitenland werd gewerkt, en dat ze niet eens het minimumloon van 500 DM per maand betalen, dat zelfs door de staatsgezinde rechtse vakbond wordt geeist.

Het tijdschrift van de firma Adler prijst in een reportage over "Flair Fashion" de "1300 donkerhuidige, jonge, vlijtige en buitengewoon handige meisjes, die per jaar 1,6 miljoen mantels, jurken, blouses, pakken, broeken en rokken voor de Adler-modecentra naaien." Deze walgelijke en seksistische propaganda is een aanfluiting op de realiteit van de vrouwen. De "vrije keus" tussen verhongeren en prostitutie dwingt deze vrouwen om zich voor een hongerloos aan concerns als Adler te verkopen. Bij "Flair Fashion":

- worden dagelijks 1-2 overuren verlangd, die niet betaald worden. Een 72-urige werkweek is regel.
- worden aan vrouwen de hun toekomstige vrije dagen onthouden.
- is de werkdruk en de controle zo groot, dat er steeds weer ongelukken voorkomen. De schuld krijgen de vrouwen zelf.
- worden lonen met tegoedbonnen uitbetaald en willekeurig gekort.
- krijgen vrouwen door het werk ziektes als TBC, maagklachten en problemen met hun gewrichten. De jaarlijkse controle door een bedrijfsarts is slechts oppervlakkig.
- heerst een ondragelijk stukloonstelsel. Wanneer er veel opdrachten zijn, krijgen de vrouwen geen pauze.
- heersen 's zomers temperaturen tot 45°C
- worden vrouwen als ze naar huis gaan gefouilleerd.
- liggen lonen nog onder het wettelijke minimum van 450 DM per maand. Betaald wordt tussen 200 en 375 DM.

Daar komt nog het seksuele geweld bij. Duitse bedrijfsleiders houden er systematies koreaanse bijvrouwen op na. Een betere positie in het bedrijf krijgen vrouwen alleen via seksuele verhoudingen met hun chefs. Verzet daartegen kan overplaatsing of ontslag betekenen.

Dit samen is de achtergrond van de staking waarbij het om een loonsverhoging van 16,5% ging. Maar bovendien wordt daarbij duidelijk dat de ellende van de vrouwen noch met een loonsverhoging noch met het neergeknuppelde einde van de staking voorbij is. Adler riep militaire politie en betaalde knokploegen te hulp om de staking van de vrouwen te breken. 69 Vrouwen werden ontslagen, 13 kwamen op de "zwarte lijst" wat betekend dat ze in Z. Korea geen nieuw werk bij kapitalisten krijgen.

De staking is afgelopen maar de vrouwen hebben niet verloren. Ze hebben ervaringen opgedaan, voor hun belangen gestreden en duidelijk gemaakt dat er op den duur geen vrede kan bestaan.

Hier, in deze uitbuitingsvoorwaarden vindt de winst van Adler zijn oorsprong. Maar niet alleen die van Adler

Omdat met de enorme uitbuiting van arbeidskrachten in landen als Z. Korea en Sri Lanka rekening gehouden wordt, hebben ettelijke textielbedrijven hun produktie naar de 3e wereld verplaatst. Tegelijk worden door de sluiting van produktie-installaties hier bij ons arbeidsvoorwaarden met chantage-methodes slechter gemaakt.

Het nieuwe werkgelegenheidsplan van de regering staat nu voorveel langere tijd tijdelijke arbeidskontrakten toe, breidt de mogelijkheid van arbeidsverhoudingen zonder sociale voorzieningen uit, heeft de bescherming tegen ontslag en ongeregelde werktijden behoorlijk uitgehold. Onder deze verslechterde voorwaarden werken vrouwen hier in de kledingmarkten van de concerns. Juist vrouwen worden op de arbeidsmarkt tot het slechtst betaalde en meest beroerde werk gedwongen.

Wanneer de concerns met hun zinnen op enorme winsten erop hopen dat ze de uitgebuitenen kunnen splitsen omdat ze de plaatsen van de uitbuiting over de hele wereld verspreiden, dan stellen wij daartegenover onze wereldwijde solidariteit, met het bewustzijn dat onze situatie slechts schijnbaar anders is, maar dat de oorlog tegen ons allen gelijkelijk gevoerd wordt. Hoe zei de voorzitter van de raad van bestuur van de ASKO, waartoe ook het Adler-concern behoort: "Onze oorlogskas is goed gevuld."

In onze strijd tegen het kapitaal zijn we meestal met het vriendelijke lachende masker gekonfronteerd. De tronie van de botte uitbuiting, onderdrukking

door groffe diktaturen en zelfs vernietiging door honger en oorlog keert zich op racistische wijze tegen de volkeren van de 3e wereld. Wij weten dat de alledaagse zaakjes van de winstmakerij in alle rust het beste werkt. Deze alledaagse vrede willen we storen, dagelijks en hier, voor onze eigen deur, voor de attractieve kledingmarkten en opgepoetste gevels hier.

over de staking bij Adler

Op 3.3.87 begon als onderdeel van nieuwe CAO-gesprekken het onderhandelen over een loonsverhoging van 19,3% en de inwilliging van 4 punten:

1. geen werk op zon- en feestdagen.
2. grotere kleedruimtes.
3. beter eten in de kantine.
4. meer bussen voor het werkverkeer.

De leiding van de firma bood daarentegen maar een verhoging van 4,9% aan. Tot de onderhandelingen - toen de firmachef F. Adler persoonlijk aanwezig was - werd het aanbod tot 9% verhoogd. Adler zei dat dit het maximum was. Daarna ging de vakbondsdelegatie met haar eis 2,8% omhoog tot 16,5%. Dit redelijke aanbod werd echter door Adler afgewezen.

16,5% Betekent + 1-1,25 DM meer per dag. Op 1.4 praatte de schijn-"voorzitter" van de vakbond, Hwang, alleen en zonder ruggespraak met vakbondsleden in het geheim met de bedrijfsleiding en "bereikte" een loonsverhoging van 12,5%. Nadat hij het resultaat bekend maakte, verdween hij spoorloos. Op 2.4 verklaarde de vakbond de "overeenkomst" van Hwang voor ongeldig en begon er handtekeningen tegen te verzamelen. Daarbij tekenden meer dan 1000 arbeiders ondanks het dreigement dat iedereen die zou tekenen, ontslagen zou worden. Vervolgens werden 12 activisten van de vakbond ontslagen. Op 4.4 vindt er een vergadering plaats waarbij zo'n 700 arbeiders te horen kregen over de stand van zaken. Ze ondersteunden de eis van 16,5% als minimale loonsverhoging. Tijdens de vergadering riep de bedrijfsleiding de paramilitaire politie en liet de uitgangen versperren.

Om 12 uur gingen 5 gekozen vertegenwoordigers en 7 bestuursleden van de vakbond samen naar het kantoor om de eisen nog eens te stellen. Ze werden door de bedrijfsleiding meteen op het kantoor opgesloten. Daarna veranderden de 700 arbeiders hun vergadering in een zitstaking. Nu deed de bedrijfsleiding het aanbod om de 16,5%-eis in te willigen, wanneer de stakers hun eis tot opnieuw aanstellen van de 12 ontslagen activisten lieten vallen. Dit wezen de stakers natuurlijk verontwaardigd af. Op dezelfde dag maakte de leiding bekend dat de gekozen

onderhandelingsdelegatie "onakseptabel" was. Door dit arrogante gedrag besloten de arbeidersters hun zitstaking voort te zetten. Nu luidden de eisen:

- Voortzetting van de CAO-onderhandelingen!
- Intrekking van de ontslagen!
- 16,5% meer loon!
- Afschaffing van het systeem van tegoedbonnen dat van de arbeiders machines maakt!

Op 5.4 worden stencils met informatie over de gebeurtenissen van de vorige dagen uitgedeeld. Op 6.4 deelde een stencil mee dat de 5 vertegenwoordigers van de werknemers een 7e onderhandelingsronde op 7.4 om 12.30 uur wilden houden. Wanneer dit zou mislukken zou er meteen gestaakt worden.

Hierop had de bedrijfsleiding zich al voorbereid: Op 7.4 werd om 5 uur 's morgens opeens het hele bedrijf door de leiding stilgelegd en de arbeiders eruit gegooid. Men probeerde ze te dwingen om naar huis te gaan. Toen maakte de leiding bekend dat het bedrijf van 7 tot 9 april gesloten zou blijven, dat de 12 activisten definitief ontslagen waren en 3 andere arbeiders voor onbepaalde tijd uitgesloten werden. Vervolgens werden zo'n 100 gangsters van de "bedrijfspolitie" ingezet, die met de leus "wij beschermen het bedrijf met onze eigen handen!" arbeidersters schopten en sloegen en een deel van de zitstakers met geweld verwijderden, waarbij verscheidene gewonden vielen, waaronder 2 zwaar.

Toen om 18 uur de avondploeg kwam, werd hun door knokkers van de bedrijfspolitie en paramilitaire eenheden de toegang ontzegd. De arbeiders lukte het echter gedeeltelijk om de toegang tot het bedrijfsterrein te bevechten. Samen met de nog van de ochtendploeg overgeblevenen zetten ze de zitstaking voort op het bedrijfsterrein. 's Avonds sloeg het weer om en werd het erg koud. Veel arbeidersters hadden het sinds de ochtendploeg, zonder middag- en avondeten met een lege maag en met veel te dunne voorjaarskleding uitgehouden. Buurtbewoners en geestelijken probeerden uit solidariteit melk en brood naar de stakers te brengen. Ze werden echter door de wachtposten van bedrijfs- en paramilitaire politie niet doorgelaten. Op 8.4 om 2 uur 's nachts, met dichte mist, gebruikte de bedrijfsleiding de airconditioning om de stakers met koude lucht te verjagen. Deze stelden opnieuw de hun bekende eisen en eisten bovendien een betaalde zomervakantie.

De houding van de leiding bleef hetzelfde. Om 9 uur 's morgens begon daarop de ontruiming door para-militaire eenheden en knokploegen. De stakers trokken zich toen in een katholieke kerk terug, waar ze verder hun eisen lieten horen. Ondertussen liet de be-

drijfsleiding aan ouders van stakers weten dat hun dochter/zoon lid zou zijn van een "verderfelijke" organisatie (dat moet communistiese organisatie betekenen) en dat ze hun kinderen moesten ophalen, omdat ze anders op zwarte lijsten (werkverbod) zouden komen en geïnterneerd zouden worden. Door deze intimidatiepoging zou via de familie druk op de stakers uitgeoefend moeten worden.

Op 10.4, toen het werk eigenlijk weer zou beginnen, deelde de bedrijfsleiding mee, dat het werk pas op 11.4 om 9 uur zou beginnen.

Van de 80 arbeider/sters die uit de kerk kwamen en niet uit elkaar wilden gaan, arresteerde de politie er 59, die pas na protest van drie katholieke priesters om 18 uur weer vrij kwamen.

Op 11.4 werd het bedrijfsterrein als een vesting bewaakt; knokkers van de bedrijfspolitie verhinderden dat ontslagenen aan het werk konden gaan. Alle medewerkers werden op één punt verzameld en de leiding verklaarde hen dat de voorvallen tot nu toe het werk van een kleine groep "verdorven elementen" zou zijn en dat de leiding er voor het welzijn van iedereen was - waarom luid gelachen werd. Toen moest iedereen in koor de leus "wij beschermen het bedrijf met onze eigen handen" roepen, wat natuurlijk geweigerd werd. Op dezelfde dag praatte de leiding met 7 reeds ontslagen arbeidersters en bood hen 2500 DM per persoon wanneer ze zelf ontslag zouden nemen.

De ontslagen konden niet meer worden ingetrokken. De arbeider/sters wezen het voorstel af. Op 13.4 probeerden ze opnieuw het werk op te pakken en werden weer door bedrijfskitten tegengehouden. De zakken van alle arbeidersters werden doorzocht en verdachte personen werden in het bedrijf, zelfs op de w.c., geobserveerd.

Door de slechte atmosfeer daalde de produktie flink en de bedrijfsleiding probeerde de arbeidersters op te juinen, wat met boegeroep werd beantwoord. Hetzelfde gebeurde op 14 april.

Nadat op 15 april de ontslagen arbeidersters weer geweigerd waren, begon onder collega's een geldinzamelingsactie voor de gedwongen ontslagen arbeidersters. Die gingen naar de politie om hen ertoe te bewegen, iets tegen de firma te ondernemen. De afdelingschef van de politieke politie verklaarde: "Die Duitsers luisteren niet naar ons. Wij vinden ook, dat de firma mensen onrechtmatig heeft ontslagen, waarbij de namen van de 12 activisten zelfs door Hwang zelf aan de leiding genoemd werden, om zo van een bemoeilijking van zijn "werk" als "vakbondsvoorzitter" af te zijn. Verder kon de politie echter niets voor ze doen. Toen op de toiletten van de firma regelmatig muurkranten geschilderd werden, waar de bedrijfsleiding niets tegen kon doen, kreeg de bedrijfspolitie de opdracht om bij arbeidersters, die op de w.c. zaten, opeens de deur open te rukken en hen te fotograferen om hun te kwetsen in hun schaamtegevoelens en hen te intimideren.

Rote Zora

Een schade van meer dan 35 miljoen was het concrete resultaat van de aanslagen tegen een achttal Adler-kledingwinkels, (te vergelijken met bijv. Zeeman) eigendom van het handelsconcern ASKO uit Saarbrücken.

Als reactie op de aanslagen zegt Adler voortaan geen kleren meer van Flair Fashion te zullen betrekken, zodat gedacht zou kunnen worden dat Adler in de BRD niets met de toestanden in Zuid-Korea te maken zou hebben. Bovendien zegt Adler een onderzoek te willen van de Duitse bisschoppen, waaruit zou moeten blijken dat Adler o zo aardig is in Zuid-Korea. De Taz bericht dat in de Adler toeleveringsfabriek in Sri Lanka ook beroerde omstandigheden heersen: lonen van tussen de 50 en 150 DM per maand, bij ziekte geen loon en mogelijk ontslag, verplichte onbetaalde overuren... Momenteel worden er ook daar knokkers voor de bedrijfspolitie geworven.

(gegevens uit Knipselkrant 15)

Het huiswerk van Korthals Altes

Probeert justitie de laatste maanden door een krachtadig beleid te bewijzen dat op haar departement niet bezuinigd moet worden? Of zijn de ijverige justitieambtenaren aangevreten door de speed of de BVD?

De opvoering van de politieke repressie is alom zichtbaar. De Kriminelle Vereinigung wordt in de vorm van artikel 140 'als eksperiment' op de Nijmeegse kraakbeweging losgelaten. De Knipselkrant wordt tot logistieke cel en huisdrukkerij van de CCC gepromoveerd en vervolgens leeggehaald. De economische vluchteling wordt niet erkent als onderdeel van het noord-zuid konflikt en moet voortaan terug. De bouwvallige staat van het hekwerk rond de kerncentrale van Borssele wordt aangegrepen om voor te stellen het betogingsrecht in te perken. En tot slot weet de BVD geschiedenis te schrijven met een rekord omzet van het weekblad Bluf!

De gezamenlijke noemer achter dit krachtadige beleid: Het Europese anti-terreuroverleg TREVI kent toevallig in april/mei zijn halfjaarlijkse bijeenkomsten. Korthals Altes doet dus niet meer dan zijn huiswerk.

Berichten we in de vorige AMOK uitgebreid over de Europese terreurbestrijding, het ontstaan en de werkwijze van TREVI. In dit artikel wordt nader ingegaan op de bijeenkomsten van de afgelopen maanden.

Het embryo ontgroeit

Wat in de herfst van 1986 in Londen op de vorige TREVI-bijeenkomst niet van de grond kwam, in 1985 in Rome zelfs nog verworpen werd, is nu in Brussel gelukt: sinds 27 april 1987 heeft het TREVI-overleg een permanent sekretariaat. Van embryonaal overleg ontwikkelt het TREVI zich nu in de richting van een justitiële infrastructuur in Europees, zo mogelijk EG-verband. De Europese politieke en economische samenwerking wordt uitgebreid met een justitiële poot. Onder het mom van een anti-terreur- en anti-drugsbeleid, en onder druk van de Amerikanen en een rechtser wordend Europees politiek klimaat legt TREVI de basis voor een verregaande politieke en justitiële samenwerking en zelfs integratie. De term Europol wordt al gesignaleerd. TREVI, opgericht in 1976, heeft de eerste tien jaar van zijn bestaan als een relatief marginaal Europees ambtelijk overleg gefunctioneerd. Het zwabberde wat tussen aanslagen en drugszaken. Begin 1986 werd het overleg naar het ministersnivo getild; allerlei ambtelijke werkgroepen werden ingesteld (waarvan er inmiddels vier geïdentificeerd zijn: zie vorige AMOK) en nu dus daarbovenop een permanent sekretariaat.

Ook de voorbereiding van de één tot enkele dagen durende bijeenkomsten wordt serieuzer en ligt in handen van een troika van ministers bestaande uit de vorige, de zittende en de volgende TREVI-voorzitter. Deze troika heeft naast een agenderende functie ook een technies-koördinerende functie (er moet nog heel wat op elkaar afgestemd worden). De misschien wel belangrijkste taak van de troika is het voorkomen van de vergaderingen met de Amerikaanse minister van justitie Meese, die officieel geen lid

mag worden.

In de TREVI-wandelingen verluidd het dat de in begin 1986, vooral onder invloed van de as Parijs-Bonn, ingezette krachtige lijn tegen de terreur nu eindelijk een 'Europese machinerie' op gang brengt.

TREVI in Brussel

Centraal op de laatste TREVI-bijeenkomsten in Brussel (27-4-87 & 25-5-87) stonden zoals gebruikelijk de twee thema's die gebruikt worden als cover voor de uitbouw van de politieke repressie: drugshandel & terrorisme.

Op beide terreinen worden vorderingen gemeld, vooral op het gebied van coördinatie van wetgeving en het gelijk trekken van het beleid aan de buitengrenzen. Het overleg spitst zich dan ook heel technies toe op regelingen rond visa, grenskontroles die voor mensen van binnen het TREVI-gebied gaan verschillen van die voor mensen van daarbuiten. Een belangrijke reden waarom er juist rond visa, documenten en grenskontroles vorderingen gemaakt worden moet echter niet bij drugs en terrorisme gezocht worden.

De ministers maken zich zorgen over het recht op asiel en met name de 'uitholling' van het begrip politieke vluchteling.

Rond immigratie, en dan met name rond asielrecht, afstemming van elkaars wetgeving, en de strijd tegen valse documenten is een 'informele' ambtelijke werkgroep onder de naam 'groep ad hoc' aan de slag. Rond fraude op het gebied van valse documenten gaat er een regelmatig bulletin verschijnen.

Verdere onderwerpen waren: de bescherming van de burger (?); brandpreventie (!); het opzetten van een internatio-

naal en afgeschermd verbindingennetwerk (over welke informatie uitgewisseld moet worden is nog geen overeenstemming bereikt); tot slot uitbreiding van de internationale politiekontakten.

Onder dit laatste kopje valt bijvoorbeeld een plan om tot gekoördineerde acties, eventueel zelfs onder gezamenlijke kommando, te komen tegen drugshandel en -productie buiten het TREVI-gebied. Ofwel de opbouw van een TREVI-terreur-eenheid bestaand uit delen van de SAS, GSG-9 en dergelijke. Een eenheid met mogelijk vergaande bevoegdheden op elkaars grondgebied. Nog voor de volgende TREVI-bijeenkomst start de uitwisseling van politie-funktionarissen in Europees verband.

De volgende TREVI bijeenkomst is gepland voor de herfst van 1987 en zal in Dene-marken gehouden worden.

In september, oktober moeten we dus weer rekening houden met stuntwerk van flinke Frits of de BVD.

Roger Vleugels
met dank aan Kees Kalkman

AMOK

CHILI

politiek verzet

gewapende strijd

de doodstraf

De politieke discussies in Chili worden de laatste tijd vooral bepaald door de aanstaande verkiezingen. Het gaat om 2 verkiezingen.

1) De presidentsverkiezingen.

Deze zouden oorspronkelijk plaats vinden in 1989, maar vorige week werd bekend dat ze in 1988 plaats vinden. Deze verkiezing heeft de vorm van een referendum, waarbij de kiezers de keuze hebben om voor of tegen de enige door de junta (debevelhebbers van landmacht, luchtmacht, marine en militaire politie) aangewezen kandidaat te stemmen.

2) De congresverkiezingen, gepland in 1990.

De verkiezingen zijn erop gericht het huidige systeem in stand te houden. Minister van binnenlandse zaken Sergio Fernandez zegt dat het referendum zal worden gehouden "met de zekerheid dat het hierbij gaat om de beste manier om de consolidatie van het regiem te bewerkstelligen". Daarom zijn er een aantal beperkingen bij de verkiezingen: bij de presidentsverkiezingen is maar 1 kandidaat, aangewezen door de junta, de burgers moeten zich omtrent kunnen stemmen inschrijven in het kiesregister, wat veel geld kost, en waarbij burgers die verdacht worden van "linkse sympathieën kunnen worden uitgesloten. Bij de congresverkiezingen zijn "marxistische" partijen uitgesloten van deelname. Alle congresbesluiten kunnen worden vernietigd door de "Raad van nationale veiligheid" bestaande uit militairen.

Aan de oppositie is het nu om te reageren op de verkiezingen. Duidelijk is geworden dat massale protestdagen niet meer het effect hebben dat ze in het begin hadden.

Daarnaast begint de scheiding in de oppositie steeds duidelijker te worden.

De christen democraten (DC) hebben aangekondigd zich in te schrijven als politieke partij om mee te doen met de verkiezingen. De hoop op goede politieke initiatieven uit die hoek is verdwenen sinds ongeveer een maand geleden de verkiezingen binnen de DC, voor een nieuwe voorzitter, werden gewonnen door de rechtse kandidaat. Dit zal waarschijnlijk grote gevolgen gaan hebben voor de toekomst in Chili. Rechts binnen de DC streeft naar onderhandelingen met de militairen (anderen dan de junta) en is bereid afspraken te maken over de overgang naar democratie, waarbij een overgangsregering van militairen en DC en nog wat rechtse partijen zeker niet uitgesloten is.

De Izquierda Unida is het nieuwe samenwerkingsverband van linkse oppositie partijen. Het is een poging om een sterk links blok te formeren, ook om een goede onderhandelingspositie naar de DC te krijgen. De DC wijst de samenwer-

king met IU officieel af, maar on-officieel werden er nog wel dingen samen gedaan. Zo waren er vroeger bijv. gezamenlijke oproepen voor protestdemo's Na de overwinning van rechts(Aylwin) bij de DC en hun beslissing mee te gaan doen aan de verkiezingen zal dat laatste ook wel afgelopen zijn. De IU verschilt in " opzicht van de vroegere MDP (Movimento Democrático Popular uit '83), n.l. daar waar duidelijk was dat de MDP alle vormen van verzet tegen de diktatuur ondersteunden dus ook de gewapende, daar verlaat de IU de weg van het gewapend verzet. Het gewapend verzet als politiek middel is niet opgenomen in het manifest van IU terwijl aan de andere kant wel het recht op zelfverdediging wordt erkend (auto defensa).

Duidelijk is dat de IU naar het midden gaat trekken, een aantal radikaal-linkse partijen doen niet mee aan de IU, net zoals een deel van de MIR(ooit als Marxisties-leninistische partij begonnen), terwijl nu ook in de kommunistiese partij de ruzies toenemen. Binnen de KP zijn nu zo'n 3 vleugels. De grootste wil een breuk met het FPMR(deze partij is vooral anti pinochet, zonder een alternatief te geven voor na de diktatuur), de tweede vleugel (vooral jongeren) willen juist meer met het FPMR, en de derde vleugel is het meest rechts binnende KP, zij willen een oproep doen aan de leden zich in te schrijven in de kiesregisters Tot nu toe is de KP de enige partij binnen de IU die dat niet wil doen, de andere partijen hebben wel al hun leden opgeroepen zich in te schrijven, zodat ze in ieder geval tegen Pinochet kunnen stemmen(of een andere kandidaat). Bovendien betekent het een opening naar de DC,die van plan is aan de verkiezingen mee te doen met een soort "schaduw" kandidaat, die dus niet officieel gekozen kan worden omdat 'ie niet is aange-wezen door de junta. Als Pinochet de presedentsverkiezingen verliest moeten er nieuwe komen met meer kandidaten.

V.S. en Chili

De VS maken onderscheid tussen "demokratiese en niet-demokratiese oppositie" in Chili. Ze zijn voorstander van uitsluiting van links bij de verkiezingen, en steunen nog meer dan de DC voor al wat daar nog rechts van zit. Wat de VS willen met Chili is kort duidelijk te maken aan de hand van gesprekken die er zijn geweest tussen de VS en het Nationaal Akkoord(= DC+rechtse partijen) in april 1986. De boodschap van de VS was, dat ze bereid waren ervoor te zorgen dat Pinochet vóór 1989 het veld zou ruimen, voor een nieuwe regering (een alliantie van militairen + DC) die nog wel deze garanties moest geven:

- 1) een verbod op marxistiese partijen,
- 2) afkondiging van algehele amnestie voor militairen,
- 3) geen bemoeienissen van Chili met het vredesoverleg in Midden Amerika,
- 4) een stipte betaling van de buitenlandse schulden,
- 5) geen aansluiting bij een verbond van schuldenlanden.

Het gesprek liep op niets uit, omdat zelfs de DC weinig voelt voor Pinochetisme zonder Pinochet.

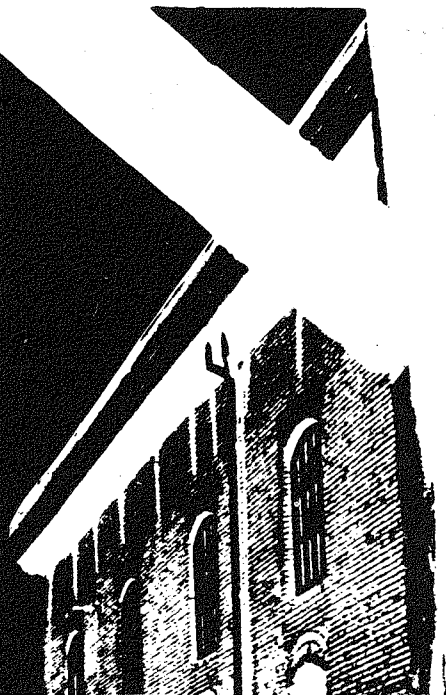
Nederland en Chili

Ook Nederland maakt verschil tussen "demokratiese" en "niet-demokratiese" oppositie in Chili. Steun voor de DC en aanverwante partijen dus, wat ook duidelijk blijkt uit de Chili-notitie van Buitenlandse Zaken van okt.1986. In die notitie bestaat alleen het Nationaal Akkoord als niet-gewelddadige oppositie, de MDP wordt niet eens genoemd, en ondanks het feit dat gebleken is dat Pinochet geen dialoog wil met de oppositie, zelfs niet met de DC, komt BZ tot de oproep om toch vooral door te gaan met de dialoog tussen junta en oppositie.

De grootste partij die dat wil in Chili is de DC. Het beleid is er op gericht dat er een vreedzame overgang komt naar een (christen)demokratie, met uitsluiting van links.Ook Nederland heeft er alle belang bij dat er in Chili niets meer veranderd dan de mensenrechtensituatie.

Chili, 24 oktober 1981, ergens vlakbij een ziekenhuis arresteren 10 zwaar bewapende mannen van de CNI (Central Nacional de Informaciones, de Chileense geheime dienst) Cecilia Radrigan Plaza, haar broer en haar twee jaar oude kind. Geblinddoekt worden ze naar een geheim adres van de CNI gebracht. Dat is het begin van twintig dagen marteling, elektrische shocks, toedienen van drugs, verkrachtingen en heel veel psychiese marteling. Als zij na twintig dagen wordt overgedragen aan de officier van Justitie weegt zij nog amper 39 kilo en is er een verklaring die zij nog nooit gelezen heeft met haar handtekening eronder.

Dit is in het kort het verhaal van één van de arrestaties van de 15 Chilenen die met de doodstraf bedreigd worden. Zij zijn alle 15 op soortgelijke manier gearresteerd. Eerder was er nog een 16de, maar hij is bij een uitbraakpoging vermoord.

Drie van de 15 gevangenen worden berecht volgens de anti-terrorisme wet, zij worden verdacht van de moord op de militaire gouverneur van Santiago in aug. 1983. De anderen worden berecht volgens de zgn. Arms-Control-law, meestal omdat zij verdacht zijn van gewapende bankovervallen, waarbij politie en veiligheidsmensen gedood zijn. Bijna allemaal zijn ze lid van de MIR, een politieke partij die alle vormen van oppositie tegen Pinochet goedkeurt. Ook hebben ze allemaal wel familieleden die in ballingschap, door de veiligheidsdienst overhoop geknald of vermist zijn. Bij vier van de 15 is de doodstraf al gevonnis, bij de andere 11 moet het proces nog gevoerd worden. Zeker wat betreft die vier is het mogelijk dat het hoger beroep wat nu gevoerd wordt, binnen afzienbare tijd afgerond wordt, en dan is het mogelijk dat ze binnen 24 uur geëxecuteerd worden.

Strijd tegen de doodstraf

Sinds de doodstraf begin jaren '80 weer werd ingevoerd, is er een beweging op gang gekomen die strijd tegen de doodstraf. COPEDU (comité de Defensa de los Derechos del Pueblo, een mensenrechtenorganisatie), die ook de verdediging van veel van de 15 gevangenen op zich neemt, heeft de vrees uitgesproken dat de doodstraf nu waarschijnlijk vaker geëist zal worden. Op dit moment zitten er nog 600 andere politieke gevangenen vast, waarvan de meerderheid nog zonder proces. De groep mensen die zich inzet voor de afschaffing van de doodstraf groeit, naarmate de kans op executie van de 15 groeit. De moeder van Miriam Ortega, een van de gevangenen, heeft oproepen tot internationale solidariteit gedaan. Het coördinerende orgaan van po-

CHILI

litieke gevangenen zond in juni 1987 nog een noodkreet de wereld in om "meteen alle mogelijke maatregelen te nemen om te voorkomen dat de doodstraf wordt uitgevoerd. Onze mede-gevangenen zijn afhankelijk van jullie actie". Deze en meer vragen om solidariteit deden zelfs het Europese parlement wel iets. In een resolutie riep zij 14 mei alle lidstaten op "hun uiterste best te doen te voorkomen dat de doodstraf uitgevoerd wordt". Een aantal lidstaten reageerden daarop met het aanbieden van visa, maar Neder-

land heeft blijkbaar andere zaken aan zijn kop. V.d.Broek wil wachten op de uiteindelijke uitspraak van het gerechtshof. Hij erkent het hele rechtssysteem van het fascistiese regime alsof er geen vuiltje aan de lucht is. Zou hij soms ook wat Philips of Unilever aandelen in zijn zak hebben zitten?

Politieke gevangenen

In december 1985 ondernemen politieke gevangenen een harde actie. Een tiental van hen begint een hongerstaking, waarbij zij ook niets drinken. Tientallen anderen sluiten zich aan met een gewone hongerstaking. Een van hen vertelt: "Onze eisen waren: erkenning als politieke gevangenen. Dat betekent vooral in aparte cellenblokken zitten, gescheiden van de gewone gevangenen. Ook willen we versneling van de processen. En werkelijke uitvoering van het dekreet, dat omzetting van de duur van de gevangenisstraf in verbanning naar het buitenland mogelijk maakt. Verder eisen we betere medische voorzieningen."

Direkte aanleiding tot de actie waren de moord door bewakers op zeven gevangenen in Santiago op 18 oktober en de moord op een politieke gevangene door een gewone gevangene in Valparaíso op 19 november. Na 9 dagen schorten de hongerstakers hun levensgevaarlijke actie op. Het hoofd van het Vikariaat van de Solidariteit en de Verenigde Naties-rapporteur voor de mensenrechten hadden hen bezocht en beloofd hun eisen te bepleiten bij de Chileense regering. Maar maanden later is er nog steeds niets veranderd.

Van de ruim 300 politieke gevangenen zijn er pas 37 veroordeeld, sommigen zitten al jaren in voorarrest. In 1986 werd een jongen van 23 jaar na vijf jaar voorarrest vrijgesproken van alle beschuldigingen. Ook in de gevangenis worden politieke gevangenen voortdurend bedreigd en mishandeld. Allen zijn gemarteld. Regelmatig houden bewakers razzia's in de cellen. De gevangenen beschouwen zich als gijzelaars van de diktatuur. Ook in gevangenschap hebben zij zich georganiseerd: "Ze krijgen ons hier niet klein. De gevangenis is voor ons een plaats van waaruit wij strijden voor het leven, voor de mensenrechten en de vrijheid."

Patriottisch Front Manuel Rodriguez (FPMR)

De belangrijkste organisatie van de gewapende strijd is het Patriottisch Front Manuel Rodriguez (FPMR). Het is genoemd naar een guerrillaleider in de strijd voor nationale onafhankelijkheid tegen de Spanjaarden aan het begin van de 19e eeuw. Het FPMR is eind 1983, een half jaar na het begin van de protestdagen, opgericht "als noodzaak voor het volk, omdat ons duidelijk was dat de traditionele strijdvormen onvoldoende waren om Pinochet te verdrijven." Het FPMR wil de mensen helpen zich te verdedigen tegen het geweld van de diktatuur. Het streeft niet naar een militaire confrontatie met het leger of een langdurige guerrilla-oorlog, maar wil via kleinere acties laten zien dat de strijdkrachten niet onoverwinnelijk zijn, om daarmee het zelfvertrouwen van het Chileense volk te vergroten.

Vooraf jongeren, die opgegroeid zijn onder de diktatuur, maken deel uit van het Front. Het zijn er enkele duizenden, en zij behoren tot verschillende stromingen: vooral kommunisten, socialisten en mensen uit christelijke basisgroepen. Ook leden van de MIR werken mee met het FPMR, maar daarnaast voert de MIR haar eigen gewapende en politieke strijd met veel meer uitgesproken links-revolutionaire opvattingen. Volgens het regime is het FPMR de gewapende vleugel van de kommunistische partij (PC). FPMR en PC ontkennen dat. Wel mag het FPMR zich verheugen in de sympathie van delen van de PC.

Het Front heeft de afgelopen jaren aanslagen gepleegd op politiebureaus, kazernes, bruggen, een militair vliegveld en ondernemingen uit de VS. Ook zijn radiostations en persbureaus bezet om hen te dwingen boodschappen te verspreiden. Het bekendst zijn de aanslagen op elektriciteitsinstallaties - vaak precies tegelijk op verschillende plaatsen in het land - waardoor vooral tijdens protestdagen en stakingen het halve land in het donker gezet wordt. Naar schatting tien politiemannen zijn door acties van het Front om het leven gekomen. Het FPMR zorgt er zorgvuldig voor dat bij aanslagen geen onschuldige slachtoffers vallen. De ontvoering van een politiemann op klaarlichte dag op 8 april 1986 in Santiago is een goed voorbeeld van de doelstelling en werkwijze. Ondanks het inzetten van 5000 man politie en militairen kwam men de daders niet op het spoor. Op 10 april 's avonds laat werd de politiemann ongedeerd - en met geld voor een taxi - afgezet in het centrum terwijl de politie scherp controleerde. Een zwaar gezichtsverlies voor het regime.

REDT DE 15 CHILENEN

Vandaag hebben wij het Chileense consulaat bezet en voor onbepaalde tijd gesloten.

Nog steeds zitten in verschillende chileense gevangenissen 15 politieke gevangenen, tegen wie de doodstraf is geëist, te wachten op hun processen. Zij worden verdacht van aanslagen en andere akties tegen de fascistiese junta van Pinochet. Bewijsmateriaal en verklaringen tegen de 15 zijn verkregen door middel van folter van hen en hun familieleden.

Omdat de vooruitzichten voor het lot van de 15 zeer dreigend zijn, is er een oproep geweest van het Europese Parlement aan de lidstaten om visa ter beschikking te stellen, er zijn akties geweest in veel landen, o.a. in Nederland.

De Nederlandse regering echter heeft nog niets gedaan. Haar verklaring hiervoor is zeer formeel, nl. dat ze niets kan doen zolang de 15 nog niet zijn veroordeeld. Heeft de Nederlandse regering dan opeens zo'n vertrouwen in de rechtspraak in Chili?

Feit is dat Nederland, ondanks de toenemende repressie en polarisatie in Chili, al jaren bijna geen Chileenen meer heeft uitgenodigd voor politiek of humanitair asiel.

Lakse houding Nederlandse regering:

De Nederlandse regering heeft naar eigen zeggen de laatste jaren herhaaldelijk haar "bezorgdheid" geuit over de mensenrechtensituatie in Chili en druk uitgeoefend opdat de processen openbaar en korrekt worden doorgevoerd, maar hoewel er wat dat betreft nog niets veranderd is accepteert zij blijkbaar deze "rechtspraak".

Onder een fascistiese diktatuur zijn geen korrekte processen mogelijk! Nederland laat haar beslissing afhangen van deze rechtspraak en legt de oproep van het Europees Parlement doodleuk naast zich neer. Door geen daadwerkelijke stappen te ondernemen gaan 100-en Chileenen nog steeds gebukt onder martelingen.

Nederland moet nu handelen!

In Chili zijn er momenteel 600 politieke gevangenen die veelal zonder vorm van proces vast zitten. Een extra drukmiddel op de vrouwen is het bedreigen of verwonden van hun kinderen.

Als de doodsvonnissen voor deze 15 worden uitgesproken ligt het in de verwachting dat er meer politieke gevangenen ter dood veroordeeld gaan worden. Bovendien is het in Chili zo dat een doodsvonnis binnen 24 uur na uitspraak voltrokken kan worden. Daarom is het zaak om NU te handelen. Al 14 jaar is er een fascistische diktatuur in Chili, ondanks Neerlands "bezorgdheid". Met bezorgdheid alleen mag de Nederlandse regering zich er niet afmaken.

Daarom eisen wij dat de Nederlandse regering haar economische belangen opzij zet en eindelijk eens wat doet tegen de onmenselijke situatie in Chili

1. onmiddellijk visa aanbieden voor ten minste deze 15 Chileenen en zo krachtig mogelijk aandringen bij de Chileense junta om de gevangenschap van deze politieke gevangenen om te zetten in verbanning zodat de asiolverlening daadwerkelijk geëffectueerd kan worden.

2. verbreking van alle handelsbetrekkingen en diplomatieke banden met Chili.

De Nederlandse regering moet haar economische belangen ondergeschikt maken aan de belangen van het Chileense volk, het verzet actief ondersteunen en niet meer profiteren van onderdrukking en uitbuiting door een fascistisch regiem.

Met een fascistische staat zijn geen korrekte diplomatieke betrekkingen mogelijk. Door het diplomatiek isoleren van de junta moet zij onder druk worden gezet een einde te maken aan de schending van de mensenrechten.

3. herschrijving van de Chili-notitie (okt. '86) door het ministerie van buitenlandse zaken.

Deze pretendeert de politieke ontwikkelingen in Chili te beschrijven maar geeft een onjuist en ongenueanceerd beeld van de huidige situatie (zie bijlage).

4. de gemeente A'dam moet schriftelijk verklaren bereid te zijn om de 15 Chileenen op te nemen.

5. een schriftelijke bevestiging van de gemeente A'dam dat de aanwezigheid van het Chileense consulaat tegenstrijdig is met het anti-fascismebeleid van deze stad.

Er moeten faciliteiten worden verleend aan (chileense) groeperingen die fascisme bestrijden!

(de dienstverlening aan in Nederland wonende chilenen moet gewoon doorgaan)

28 augustus Internationale Protestdag

de "nationale coördinatie van politieke gevangenen in Chili (CNPP)" roept op om door te gaan met het veroordelen van de diktatoriale rechtspleging en om mee te doen aan de internationale protestdag voor de mensenrechten in Chili, voor de vrijheid van alle politieke gevangenen en tegen de doodstraf.

Het Chilikomitee Nederland zal die dag (vrijdag 28 augustus) een handtekeningactie starten, die nog steeds plaatsvindt.

de bezetters

RECENTE POLITIEKE ONTWIKKELINGEN IN CHILI

Vooraf sinds het afgelopen voorjaar zijn de politieke ontwikkelingen in Chili gecentreerd rond de aanstaande verkiezingen. Het gaat hierbij om 2 verkiezingen:

1-presidentsverkiezingen. Deze moeten volgens de grondwet van 1980 uiterlijk in 1989 worden gehouden, maar verschillende overheidsfunctionarissen hebben aangegeven, dat deze waarschijnlijk medio 1988 zullen plaatsvinden. Deze verkiezing heeft de vorm van een referendum, waarbij de kiezers de keus hebben om voor of tegen de enige kandidaat te stemmen, die is aangewezen door de militaire junta (de hoofden van de land- en luchtmacht, marine en politie).

2-Congresverkiezingen. Deze zijn gepland in 1990

De verkiezingen hebben als voornaamste doel het bestendigen van het systeem. De minister van binnenlandse zaken en daarmee de regeringsleider, Sergio Fernandez, zegt hierover, dat het referendum is: "...een middel dat garanties voor de politieke stabiliteit voor de toekomst biedt" en dat het referendum zal worden gehouden "met de zekerheid, dat het hierbij gaat om de beste manier om de consolidatie van het regime te bewerkstelligen". (El Mercurio, 6-12. aug. 87)

Wat het regime wil bestendigen is:

- het neo-liberaal economische model dat absolute prioriteit geeft aan het marktmechanisme en het partikulier eigendom.
- de positie van de strijdkrachten als "boven de wet en de burgersamenleving staande arbiters en gezanten van de economische en sociale orde zoals deze is opgebouwd gedurende het militaire bewind.
- een politiek systeem van 'gecontroleerde en beperkte' democratie onder de patronage van de strijdkrachten en met uitsluiting van linkse partijen.

De wijze waarop de verkiezingen zijn opgezet heeft met democratie weinig van doen:

- Bij de presidentsverkiezingen is er maar één kandidaat, aangewezen door de militaire junta.
- Om te kunnen stemmen moeten de burgers zich laten inschrijven in het kiesregister. Inschrijving kan alleen op een beperkt aantal plaatsen, tijdens de kantooruren, en kost zoveel als het inkomen van een geschoolde arbeider. Burgers verdacht van "linkse politieke sympathieën" kunnen worden uitgesloten van inschrijving in het kiesregister.
- De militaire junta kan op het moment, dat het hen gunstig uitkomt, de inschrijving van kiezers in het kiesregister sluiten.
- Bij de kongresverkiezingen zijn "marxistische partijen" uitgesloten van deelname.
- Om een politieke partij te laten deelnemen aan de verkiezingen moet

een lijst van 35.000 handtekeningen worden overlegd.

-Het congres zal slechts een adviserende functie hebben, congresbesluiten kunnen teniet worden gedaan door de uit militairen bestaande 'Raad van de nationale veiligheid'.

Met het aangeven van voorwaarden bij deze verkiezingen middels het uitspreken van de 'wet op de kiesregisters' en de 'wet van de politieke partijen' in maart 1987 is het regime er in geslaagd de bestaande verdeeldheid in de oppositie verder te vergroten en zelf het politieke initiatief te nemen.

Het regime heeft al verschillende maatregelen genomen om de eigen positie bij de verkiezingen te versterken. De voornaamste hiervan zijn:

-De instelling van een nieuwe regering onder leiding van de minister van binnenlandse zaken, Sergio Fernandez. Fernandez was ook der regeringsleider ten tijde van het eerste referendum in 1980, toen de huidige grondwet de inzet van verkiezing was.

-Na de economische crisis van 1982-1985 is de economie zich weer aan het herstellen, wat het regime de mogelijkheid geeft de levensomstandigheden van de bevolking in het licht van de verkiezingen te verbeteren. Ook geeft dit het regime de mogelijkheid, in samenhang met de verdiensten uit de verkoop van staatsbedrijven, een programma voor de bouw van volkswoningen uit te voeren, waar veel propagandistische munt uit wordt geslagen.

Met de introductie van verkiezingen als belangrijk politiek thema zijn de politieke partijen voor het punt gesteld, hier een passend antwoord op te geven. Vooral ook omdat het middel van massale protesten, waarmee de oppositie sinds 1983 het regime in het defensief had gedrongen, slechts is geworden. Geen van de oppositiegroepen blijkt op dit moment in staat om massale demonstraties te organiseren en de samenwerkingsorganen van de oppositie functioneren niet meer.

Het eerste initiatief vanuit de oppositie komt vanuit een groep van 14 "bekende personen", van rechtse tot sociaal-demokratische snit, die een niet-partijgebonden "comité voor vrije verkiezingen" vormen.

Doel van dit comité is om d.m.v. openbare bijeenkomsten een discussie op te starten om bij het regime aan te dringen op het houden van vrije, democratische verkiezingen zonder al de beperkende bepalingen die nu gelden. Dit initiatief heeft er niet toe geleid, dat alle politieke groeperingen zich achter dit comité hebben geschaard. Sindsdien zijn er door verschillende politieke groeperingen nog drie andere soortgelijke comités opgericht. De meest recente hiervan is het "Comando por

las Demandas Populares y Elecciones Libres y Democráticas". Dit comité is opgericht door de Izquierda Unida, het nieuwe samenwerkingsverband van links politieke partijen. Het comité wil, anders dan de soortgelijke overige, een verbinding leggen tussen volksmobilisatie en de eis van vrije verkiezingen vanuit de stelling, dat alleen door volksmobilisatie het terugtreden van de junta te bewerkstelligen is.

De Izquierda Unida is eind juni gevormd. Er werken 7 politieke partijen in samen: Partido Socialista de Chili (Almeyda), Partido Socialista Historico, Izquierda Cristiana, Mapu, Mir, Partido Comunista en Partido Radical (Luengo).

Doel van de I.U. is: "Impulsen geven aan de sociale mobilisatie" en "daarnaast streeft de I.U. naar verbreding van de grondslag voor overeenstemming met het politieke midden, niet door, zoals voorheen gebeurde, als afzonderlijke partij te worden uitgenodigd om deel te nemen aan projecten, gedomineerd door het politieke midden, maar vanuit de opstelling als links blok".

Wat de verkiezingen betreft zijn deze linkse partijen verdeeld over het inschrijven van burgers in kiesregisters; sommigen roepen daartoe op, anderen spreken zich er niet over uit; maar allen zijn ze tegen het inschrijven van politieke partijen voor de verkiezing. Zij roepen andere partijen op, zich niet in te schrijven.

Hier ligt een belangrijk breekpunt met de grootste partij uit het politieke midden: de Christendemocratische Partij.

Bij de verkiezing van een nieuw partijbestuur van de Christendemocratische Partij (DC) is Aylwin tot voorzitter gekozen. Aylwin is een vertegenwoordiger van de rechtse stroming in de DC. Hij heeft aangekondigd, dat de DC zich zal gaan inschrijven als politieke partij, om aan de verkiezing te kunnen deelnemen.

Als project voor de presidentsverkiezing wil Aylwin een oppositiekandidaat naar voren brengen. En hij wil er naar toe werken, dat de kandidaat van het regime voor de verkiezing zal worden weggestemd bij het referendum, zodat volgens de grondwet een jaar later presidentsverkiezingen met meerdere kandidaten kunnen worden gehouden.

Op alle aandring voor het houden van vrije verkiezingen heeft het regime geantwoord, niet van plan te zijn enige verandering in de nu geldende bepalingen aan te brengen.

OnVoorstelBaAR

Maar hoe kan het ook anders als het de harde kliek van de kraakbeweging in de bol slaat:

* kraaksprekuren behandelen cliënten als domme, nietbegrijpende jongentjes of meisjes. Nee, zij weten hoe je moet kraken. (Dat blijkt nu wel)

* het blad Bluf! is het ook in de bol geslagen: ze gaan naar Rotterdam, waar naar hun zeggen de kraakbeweging nog O.K. is. Ze bedoelen: daar in R'dam is iedereen het met het o zo

Stel je eens voor: je zit reeds 10 minuten in een politiecel. Je bent ziek. Je kunt nergens heen. In die tien uur heb je niemand gezien. Het is koud. Je hebt geen matras, geen dekens, geen jas zelfs. Je bent de vorige dag flink in elkaar geslagen. Waar zou je aan denken?

Je voelt je krachten op een vreemde manier afnemen. Twee uur later ben je bijna niet meer in staat om te denken. Je voelt het komen: je eigen dood.

Je weet het: met een beetje aandacht had je het gered. Slechts het roepen van een arts zou genoeg zijn geweest.

Zou je kwaad geweest zijn?

Na 14 uur isolatie was ie kapot. Hans Kok. Het is bijna twee jaar geleden.

Hij behoorde niet eens tot de fanatieke krakerssien. Hij werd simpelweg kwaad om een ontruiming, die niet deugde. Geen gelul, er tegen-aan.

Van veel mensen is achteraf de kwaadheid om deze politieke moord te zwak gebleken. Een paar slappe demonstraties volgden en verder wachtte men (terecht) af wat heer Kersting zou bereiken.

Deze man heeft veel bereikt, het imago van de politie en die van justitie is geschonden. Maar zij herstelt zich ook weer.

Uiteindelijk loopt het voor van Thijn en zijn manschappen met een sisser af. De club, die Kok gepakt heeft, intimideert de club die zegt: wij pakken jullie terug.

De kraakbeweging heeft haar geloofwaardigheid verloren. Zij laat zich intimideren door een groepje politici en verstandsloze politiemensen. Zij maakt haar dreigementen niet waar: van Thijn wordt zo nog populair in Amsterdam. Het systeem verwijt de ketel, dat ie zwart ziet.

machtige Bluf! eens.

* bij ontruiming lopen de ruziemakers binnen de kraakbeweging zich meer met elkaar te bemoeien, dan dat ze letten op wat de politie doet. Zo kan het gebeuren, dat alarmsystemen pas tien minuten na de ontruiming werken.

* men is op hoog niveau bezig de politiek te analyseren, maar wat er op straat gebeurt interesseert niemand blijkbaar meer.

Ik lees de Bluf! van 13-7 en vind op pagina 10 een verhaal: De avonturen van de Utrechtse Kraakbeweging. Het gaat over een commanda. Dit commando van vrouwen zou echt bestaan: commanda "na koffie komt sherry".

In dit verhaal volgt het relaas van een ontruiming, waarbij de politie gewoon is komen binnenlopen. Het commanda heeft er echt een spannend verhaal van gemaakt, maar helaas moesten ze aan het eind toegeven, dat het verhaal gebaseerd is op waar gebeurde verhalen (wat op zich al triest is), maar ook nog, dat ze "de rol van het commanda iets hebben overdreven". Zie daar de huidige kraakbeweging in een notedop: van acties komt niets meer terecht en men gaat onder het genot van een paar potten sherry eerst het verdriet verdrinken om dan spannende verhalen te gaan verzinnen.

En dan in de Zwarte: de vakgroep strategie en tectiek schreeuwt dat de rara geen fuck heeft bereikt bij Shell. Met een verhaaltje, dat elke idioot had kunnen bedenken. Nou goed dan, laten we hopen, dat binnenkort VS&T zelf een aanslag pleegt inplaats van studeren op de vierkante centimeter, waarschijnlijk met de nodige borrels.

Over vier jaar loop ik waarschijnlijk langs het hoofdburo van politie in Amsterdam en denk ik aan de gebeurtenissen rond de Schaezmanstraat.

Misschien moet ik ook maar eens wat meer gaan drinken. Dan kan ik tegenover het buro gaan zitten en dromen van een demonstratie van duizenden mensen die niet vergeetachtig zijn geworden van de drank. Die misschien wel -maar dan zal mijn droom echt irrealistisch worden- zullen terugslaan. Maar ach, tijden veranderen, idealen veranderen en mensen veranderen. Over 18 jaar heb je een aantal doden, alcoholisten en de rubriek "tijdgeesten" in de Volkskrant, met een aantal ex-cracks van de kraakbeweging die over hun puberperiode verklaren: "ach

ja, de jaren tachtig, voor mij was dat een fase van rebellie, die elke jongere in z'n leven meemaakt. Het was spannend, dat wel, maar ik heb altijd enige afstand bewaard, zo fanatiek als Hans Kok ben ik nooit geweest. Geweld lost nu eenmaal niets op, dat is altijd zo geweest." Onvoorstelbaar?

HET SYSTEEM KENT GEEN FOUTEN,

Sinds de dag X is de situatie in de Hafenstrasse veranderd; de politie-invallen zijn gestopt.

Op 23 juli van het afgelopen jaar sloot het GEB in een verrassingsaanval de stroom af bij een van de huizen in de Hafenstrasse. En in de maand augustus en de maanden daarna vielen alle 2 à 3 weken zo'n 500 - 800 smerissen regelmatig de huizen binnen: ze kwamen om te controleren of de reeds ontruimde etages niet wéér in gebruik waren genomen. Was dat het geval, dan werd er onmiddellijk hardhandig ontruimd. Bij zo'n

aktie werden ook regelmatig een aantal legaal bewoonde etages totaal in puin geslagen, voedsel en slaappleatsen onder het traangas gespoten, huisdieren mishandeld, persoonlijke bezittingen gesloopt of gejat enz.

Hierop hebben de bewonersters besloten een tegenaanval te ondernemen. Ze namen contact op met allerlei groepen en komitees: buurtgroepen, politieke partijen, jongerencentra, anti-kernenergiegroepen, anti-imps, autonomen, "B.I.'s" (burgerinitiatief-groepen), bejaardengroepen e.a. Door hun openheid en doordat ze op een heldere manier wisten duidelijk te maken, wat er precies in de Hafenstrasse aan de hand was, hoe zij over bepaalde dingen dachten en wat ze eigenlijk wilden bereiken, ontstond er een breed front, dat de op-

roep voor de demonstratie van 20 december vorig jaar ondersteunde.

Aan de demo. namen zo'n 12 tot 16 duizend mensen deel; toch werd ze door de smeris aangevallen. De reden waarom is niet helemaal duidelijk, maar in ieder geval gebeurde de aanval tijdens een manifestatie bij de bajes. De bewonersters van de Hafenstrasse voeren namelijk al sinds jaren aksie tegen de behandeling van politieke gevangenen in de bondsrepubliek. (o.a. een manifestatie tijdens de hongerstaking van de RAF-gevangenen in 1984/85). Voor hen is het van belang, duidelijk te maken, dat de bajesstrijd niet los staat van de strijd erbuiten,

De massale opkomst bij deze demo gaf de bewoners veel kracht en inspiratie. Dit bleek al tijdens de demo, toen het "zwarte blok" de aanval van de ME vastberaden en eefektief kon terug slaan (50 gewonden smerissen). Maar de demonstratiestoet kon de huizen niet bereiken; honderden ME-ers blokkeerden de weg naar de Hafenstrasse om te verhinderen, dat onder bescherming van de grote menigte de ontruimde etages weer herkraakt zouden worden.

In de weken na de demo gingen de invallen in de Hafenstrasse door en werden de methoden van de smeris nog fascistieser (o.a. het schilderen van witte kruisen op de ruiten, zoals ook de SS deed op de ramen van

geliqideerde verzetstrijdersters.)

Pas in april van dit jaar, na de dag X, kwam hieraan een einde. Voor deze dag X waren talrijke groepen opgeroepen, heel openbaar op hun eigen gebied aksie te voeren ter ondersteuning van de Hafenstrasse. Door de uitgebreide mobilisatie wisten veel groepen van het plan voor de dag X af; toch is er niets uitgelekt en werd de smeris dan ook totaal verast door zo'n 25 akties. Een duidelijk bewijs van de brede steun. De dag X, als onderdeel van de voorbereiding voor de herkraak was dan ook een groot succes.

Hierna vonden er geen "Begehungen" (officiële omschrijving voor de invallen) meer plaats.

Reemtsma, een links-kapitalisties zwijn en milliardair, wilde de huizen kopen en aan de bewoners ter beschikking stellen. De gemeente Hamburg maakte hiervan dankbaar gebruik door de onderhandelingen te benutten voor een vertragingstaktiek. In juli '87 liepen de onderhandelingen stuk.

Op 19 juli werd de herkraak van de ontruimde etages openbaar gemaakt. Nadat de invallen waren gestopt, hadden de bewoners de etages al weer in gebruik genomen en werd er onmiddellijk stevig gebarricadeerd. Vóór de bekendmaking van de herkraak was er ook al een plan voor de militante verdediging bij een eventuele aanval van de smeris op-

LASST UNS AUF UNS EIGENE KRAFT VER

HET IS ZELF FOUT!

gezet. Zo werden de daken van MA-VO-prikkeldraad voorzien, zodat er geen helikopters op zouden kunnen landen. Ook werd er een uitgebreide nachtwacht ingezet. Want er bestond een "belofte" van de senator voor binnenlandse zaken (Hamburg is een soort stadstaat met eigen parlement), dat er in Hamburg geen pand langer dan 24 uur gekraakt zou blijven.

De aanval van de smeris bleef echter uit. Wél kwam de burgemeester met een ultimatum aanzakken: begin augustus zou er een overeenkomst getekend moeten zijn. De reactie van de bewoners was de verzending van hun eisenpakket naar de gemeente, eisen die ook al bij de grote demo in december waren gepresenteerd:

- geen ontruiming
- alle panden worden bij de onderhandelingen betrokken

-elektriciteit voor alle huizen. Inwilliging van deze eisen was een voorwaarde voor verdere onderhandelingen.

Om hun eisen kracht bij te zetten, werd er een demo aangekondigd voor 1 augustus. Rond de Hafenstrasse was inmiddels ook een interne machtsstrijd binnen de gemeent ontstaan. De uitslag van de verkiezingen in Hamburg van mei '87 had een patstelling opgeleverd: geen partij kreeg de absolute meerderheid. De SPD begon met de FDP onderhandelingen voor een coalitie. Intussen regeert de SPD-burgemeester Dohnany ad interim (de nieuwe senaat zal een nieuwe burgemeester moeten kiezen). Hij nu beweert voortdurend voor een vreedzame oplossing te zijn en kontrakten met de bewoners te willen. Zijn opponent is senator Pawelcsyk, voor binnenlandse zaken en smerisaangelegenheden. Deze rechtse hond is samen met de Verfassungsschuts (BVD) van mening, dat de Hafenstrasse ontruimd moet worden, omdat het een toevluchtsoord voor criminelen en een broeinest voor de RAF is.

De verwachting bij de demo van 1 augustus was, dat ze een voorwendsel voor een snelle ontruiming van de Hafenstrasse zou scheppen. Dit vermoeden werd versterkt door toevoeging van UNNA-eenheden (beruchte ME-knokkers) aan de politie en door het totale demonstratieverbod voor de binnenstad (die

veiliger is voor demonstraties, omdat de smeris daar niet veel durft te doen, er zou weleens teveel gesloopt kunnen worden).

De bewoners van de Hafenstrasse hadden besloten zelf niet aan de demo deel te nemen, omdat de huizen verdedigd moesten worden. Lullig vonden ze het wél, dat ze niet mee konden doen aan een demo die door en voor hen was georganiseerd, een demo waar-

bij hun kameraden door de smeris zou kunnen worden aangevallen, terwijl ze zelf veilig thuis zouden zitten. Daarom besloten ze, iedere aanval op de demonstratie als een aanval op hen zelf, op hun huizen te beschouwen; ze zouden in de tegenaanval gaan en desnoods zo een ontruiming riskeren. Het was de bedoeling van de demo, de huizen in de Hafenstrasse te bereiken. En daarom was er afgesproken, dat er vanuit de demo geen geweldadige acties zouden plaatsvinden. Wel was van te voren duidelijk gesteld, dat het zogenaamde spalier (dubbele rij smeris naast de demo) niet zou worden deduld.

Op 1 augustus demonstreerden er zo'n 8000 mensen uit solidariteit met de Hafenstrasse. Een kwart hiervan, rond 2000, vormden het zwarte blok. Verder liepen er zo'n 1500 autonomen, anti-imp's en sociaal-revolutionairen in lossen verband mee. Minder groot dan verwacht was de opkomst van de andere groepen (vakantie?).

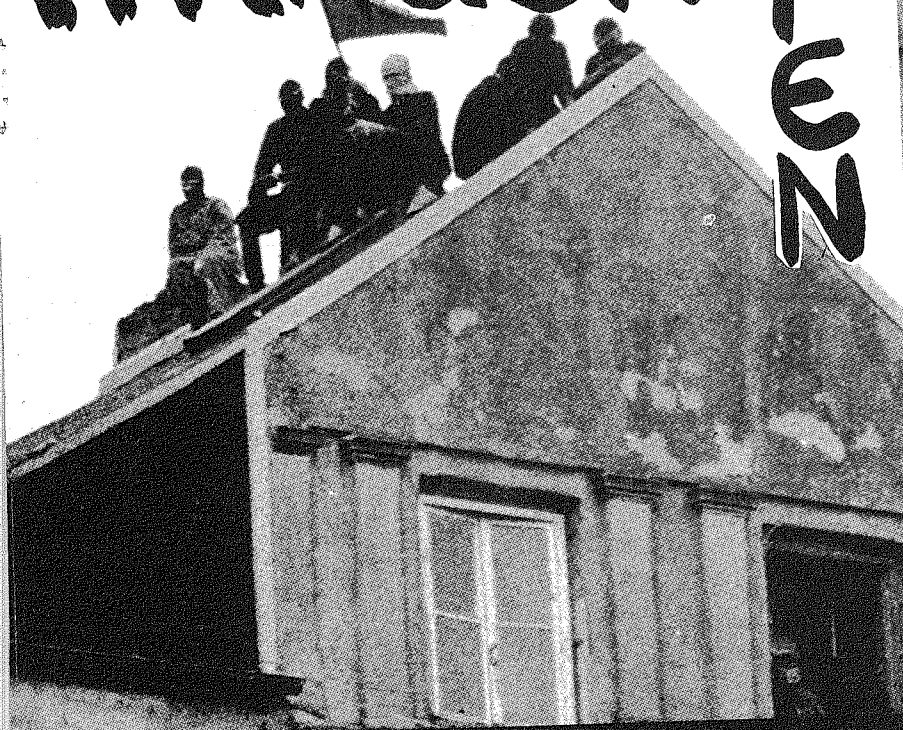
Toen de demo nog maar net zo'n 500 meter was gelopen, werd de weg al versperd door meer dan 500 smerissen en 2 waterwerpers; hiermee was de toegang tot de binnenstad afgesloten, het doel van de demo verhinderd. De bewoners van de panden beschouwden dit als een eerste aanval op de demo. en daarom werd er vóór de afsperring een korte manifestatie gehouden. Toen trok de demo. over een brede 6-baans weg om het centrum heen. De luidsprekerwagen van de GAL (groene-alternatieve lijst) reed voorop en riep de hamburgers op om zich bij de demo aan te sluiten. Aan deze oproep gaven velen gehoor en weldra groeide de groep tot 10.000 demonstranten aan. Bij de bajes aangekomen skandeerden spreekkoren uit duizenden kelen verwensingen naar de smeris: "Deutsche Polizisten - Mörder und Faschisten", en eisten "Feuer und Flamme für diesen Staat" (waarom niet voor elke staat?).

Bij de bajes zou een manifestatie worden gehouden op de plaats, waar in december van het afgelopen jaar de demo. door de smeris was aangevallen. Juist die plek was afgezet door de ME en daarachter stonden weer de waterkanonnen. Maar na een oproep vanuit de demo. trok de smeris zich een aantal meters terug om de manifestatie voor de gevangenen mogelijk te maken. Na een aantal toespraken werden er steeds meer fanatieke leuzen geschreeuwd. Vervolgens werd er een lange manifestatie gehouden bij een aantal panden, achterhuizen die kort daarvoor waren gekraakt in

BERE RTRAUEN

HAFEN

BLEIBT

de Schanzenstrasse in St.Pauli. De smeris beperkte zich tot het beschermen van bankgebouwen en van de sociale dienst. Dit betekende, dat een groepje van slechts 20 smerissen bijvoorbeeld een bankin een smalle straat moet beschermen tegen de voorbijtrekkende demo. Ze scheten natuurlijk behoorlijk in hun broek, toen ze oog om oog stonden met duizenden luidschreeuwende autonomen. Tegen zessen bereikte de demo uiteindelijk toch de Hafenstrasse, waar ze werden ontvangen met champagne (hafenstrasse brut) en vuurwerk. De smeris had zich wijselijk teruggetrokken. Er heerste een luidruchtige stemming; de hele spanning van de demo ontlaaide zich voor de panden en er ontstond een sterk solidariteitsgevoel: het was gelukt het beoogde doel te bereiken, de huizen in de Hafenstrasse; dit was mogelijk geworden omdat de deelnemersters op hun eigen krachten vertrouwden. Vanaf het dak werd er een toespraak gehouden, die ook in het Deens en het Nederlands werd vertaald; want er waren vanuit die landen veel kameraden die aan de demo deelnamen:

's Maandags na de demo. werd de Hafenstrasse gekonfronteerd met een nieuwe hetze-kampagne. Op het regionale TV-net was een item over het feit, dat er bij de groep die namens de Hafenstrasse aan de burgermeester het eisenpakket had overhandigd een RAF-lid en twee geweldadige autonomen zouden zijn geweest. Het nivo,

waarop deze campagne werd gevoerd, was zelfs voor de BRD geheel nieuw. Het filmbeeld werd stopgezet en het gezicht van de bewuste vrouw werd langzaam vergroot tot ze de hele beeldbuis vulde. Daarna kwam het verhaal, obegleid met dreigende muziek, hoe negen (!!!) jaar geleden door een groep aksie werd gevoerd bij het duitse persburo. De aksie was een protest tegen de behandeling van politieke gevangenen, die toen in hongerstaking waren. Enkele van de hongerstakers verkeerden toen in een kritieke toestand. Het was een solidariteitsaksie met de strijd van de gevangenen in de bajes. De groep probeerde toen een telex met de protestverklaring over de hele wereld uit te zenden. De aksie mislukte en verschillende mensen werden gearresteerd en naderhand veroordeeld. Na zo'n aksie behoort je in Duitsland tot de "legale tak van de RAF", je bent dan een legale terrorist(e) of zoiets. Een van die mensen woont in de Hafenstrasse en behoorde tot de

delegatie bij de burgermeester. De dag na de uitzending stonde er monsterlijk grote koppen in de kranten: burgermeester onderhandelt met de RAF. Het werd al gauw duidelijk, dat dit een manoeuvre van rechts was, om de onderhandelingen te torpederen en de burgermeester voor schut te zetten. Voor de Hafenstrasse was de RAF-hetze niet helemaal nieuw. Al in '85 probeerden rechte kringen op die zelfde manier de sympathie voor de Hafenstrasse onderuit te halen. Dat lukte toen niet.

Deze keer was het een poging om het gerechtvaardigde verzet van de bewonersters tegen de isolatie-folter en de strijd voor samenvoeging van alle politieke gevangenen te kriminaliseren. Openlijke discussies over deze punten zijn al jaren lang taboe; en iedere poging om ze weer op gang te krijgen wordt onmiddellijk gekriminaliseerd.

Tegelijkertijd kan de RAF-konstruktie worden benut, om de bevolking al vast voor te bereiden op een geweldadige ontruiming van de Hafenstrasse door het anti-terreur-kommando GSG-9: tegen terroristen is immers alles geoorloofd! Door dit alles werd de druk op de burgermeester dermate groot, dat hij binnen een week met een ontwerpkontraakt kwam aanzetten, dat maar even gauw moest worden ondertekend. Het kontraakt was uitgewerkt samen met de advokaat van de bewonersters. Het komt neer op een pachtovereenkomst voor 5 jaren met een nog op te richten vereniging of stichting. Verder is er een klausule voor het onmiddellijk verwijderen van de barrikades. De verdragingspolitiek van de senaat gaat echter gewoon door. Ze kwam met

de verklaring, dat er pas over kon worden besloten, wanneer de senaat weer voltallig aanwezig zou zijn (dus na de vakanties) en nadat er een nieuwe burgermeester zou zijn gekozen (m.a.w. de overeenkomst met de Hafenstrasse is afhankelijk van de herverkiezing van de burgermeester!). De discussie onder de bewonersters over het kontraakt en hun reactie erop is nog niet afgerond. Er is een week Y in voorbereiding die hopelijk ook in Nederland niet onopgemerkt zal blijven. Het motto: Internationale solidariteit in de strijd voor het recht op zelfbeschikking, om te kunnen wonen en leven zoals we dat zelf willen, vrij van machtstructuren en kapitaal, vrij van staat en patriarchaat. En dat is het, wat de heersenden bang maakt.

Het karakter van de Hafenstrasse wordt vooral bepaald door de vastberaden houding van de bewonersters, hun wil om voor de huizen te strijden en over te gaan tot militant verzet bij een mogelijke ontruiming, ook al betekent dat voor jaren achter de tralies te komen. Deze harde houding is gegroeid in de jarenlange strijd om de huizen. Een meedogenloos repressie-apparaat probeert elke vorm van zelf-bepaald leven (in de Hafenstrasse en elders) de kop in te drukken. Dit heeft de ca. 100 bewonersters van de panden alleen maar dichter bij elkaar gebracht. In eindeloze discussies hebben ze hun eigen weg gevonden, hun volgende stappen bepaald, en hebben ze geleerd met en voor elkaar te vechten. Zó hebben ze hun eigen kracht leren kennen en gebruiken (de oproep voor de demo van 1 augustus luidde dan ook: "laat ons op onze eigen kracht vertrouwen"). Dit alles gebeurde, terwijl er allerm minst sprake is van een homogene groep en terwijl de scheiding tussen militanten en onderhandelaarsters midden tussen hun rijen doorloopt. Toch weten ze met hun kollektiviteit een ongeken-de kracht en energie op te brengen. Hun kollektiviteit staat tegenover de vervreemding en de individualisering binnen het moderne kapitalisme in de metropolen. De strijd gaat voor de bewonersters allang niet meer alleen om het behoud van de huizen. Hun verbondenheid met de bajesstrijd van de politieke gevangenen is daarvan een uitdrukking, evenals het feit dat de openbare herkraak van de etages plaats vond op de verjaardag van de nicaraguaanse revolutie. De strijd van de Hafenstrasse gaat tegen staatsrepressie en konsumptie-terreur, tegen voorschriften van de staaten en tegen de kommerciële dwang. Ze willen bewijzen, dat het mogelijk is de toekomst in eigen hand te nemen.

NO PASARAN-PASAREMOS

MAAK JE EIGEN NIEUWS!!!

Wij schrijven dit omdat er binnen de beweging nog steeds mensen zijn die het nodig vinden hun mening aan de pers te uiten. Dit gebeurt vaak zonder noodzaak, enige basis en discussie vooraf. Dit leidt tot individuele (+ autoritaire) interviews met mensen die zo de mogelijkheid krijgen hun mening naar buiten te brengen alsof het de mening is van een hele politieke beweging.

Zo worden we bedonderd... in tijden van huurverhogingen en kortingen op de uitkeringen wordt zelfbepaald en alternatief wonen en het propageren daarvan door de kraakbeweging, een financieel risico voor huiseigenaren cq. speculanten. Daarnaast zijn de sociale en politieke activiteiten vanuit de beweging een risico voor hun + (staats) belangen. Dus is de afbraak van de kraakbeweging op lange termijn het doel. Een onderdeel daarvan is de leegstandswet. Door de invoering van de leegst.-wet gaan rechters politieke beslissingen nemen en wordt de politieke strijd in de rechtzaal gebracht. De mogelijkheden van de rechters als beschermers van speculantenbelangen en uitvoerders van een politiek beleid, worden door de leegst.wet verruimd.

Een van de reacties op de massale ontruimingsdreigingen waren axes tegen de verantwoordelijken:

de eigenaren, de advocaten die de anonieme processen voeren en de (on) rechterlijke en politieke zwijnen. Dit leidde oa. daartoe dat verschillende eigenaren en hun advocaten besloten niet meer met de wet te ontruimen.

Nu blijkt dat de leegst.wet moeilijk door te zetten is, omdat de kraakbeweging buiten de rechtzaal om de strijd prakties terugbrengt op de strijd tegen de eigenaren en hun belangen (behartigers).

De eigenaren van (met name) de binnenstad en hun handlangers bekostigen hoe amsterdam naar hun smaak en belang in te richten is; met een Y-boulevard, luxe-hotels en bordelen, de stopera en een 'schone' zeedijk met de pers

als promotor van de hele kankerzooi.

Tegelijkertijd helpt de pers het sociale verzet hiertegen te onderdrukken, te kriminaliseren en monddood te maken.

En wordt de media gebruikt om hun misdaden te verdoezelen en de opstandigheid in de kriminele hoek te drijven.

Ondertussen wordt er door de amsterdamse machthebbers, in het tripartite-overleg (tussen burge-meester, H.-officier en H.-komm.) en in nog hogere regionen druk

overlegd over nieuwe repressieve maatregelen. Oa. in de amsterdamse kring, waar vertegenwoordigers van gemeente, bedrijfsleven, politie en justitie regelmatig, maar informeel en zonder notulen, overleg plegen.

Mede daarvan uit wordt de top van de journalistiek ingelicht over wat er op het gebied van bestuur, bedrijfsleven en justitie aan de hand is en over wat gaat komen. Waarna bepaalde journalisten de kans gegeven wordt op sentimenten in te spelen. Die gecreeërd worden om de aandacht van de misstanden van de 'demokratie' af te leiden.

De mogelijkheid via de burgerlijke pers de mening van grote delen van de bevolking te beïnvloeden of zelfs te vormen wordt gebruikt om de burger voor te bereiden op de uitvoering van de al lang gemaakte plannen...

En alles wat een gevoel van solidariteit zou kunnen oproepen, van woonstrijd tot de strijd van bevrijdingsbewegingen overal, wordt in de media gecensureerd, vervalst of verzwegen.

Daarom krijgen wij geen kans ons te verdedigen noch onze argumenten uit te leggen.

Om hier iets tegenover te stellen is 't belangrijk onze eigen mogelijkheden te gebruiken zoals radio bladen, pamfletten, posters, spandoeken en leuzen kalken enz.

Daarin kunnen we onze standpunten duidelijk maken, discussieren over hoe we met elkaar willen leven tegen de verdrukking in, hoe we onze mogelijkheden en perspectieven kunnen verdiepen; over wat pershetzes, verscherping en uitbreiding van politie en justitie voor gevolgen (kunnen) hebben en wat we daar tegen kunnen doen. Door de pers te isoleren, aan te vallen en als onderdeel te zien van de onderdrukking van sociaal verzet.

Bijv. bij axes, demo's, kraaks en verzet tegen ontruiming hebben we de mogelijkheid om meer mensen te bereiken. Daar kunnen we duidelijk maken dat wij, onafhankelijk van kriminalisering + hetzes, onze meningen uiten, waar we dat kunnen...

SOLIDARITEIT BEGINT BIJ 'T GEVOEL, WAT EEN STUK PAPIER NOOIT KAN OVERBRENGEN!

In de nieuwste bajes van amsterdam, gelegen aan de Havenstraat, zijn sinds de opening in april al twee mensen een onnatuurlijke dood gestorven. Het eten is slecht, het merendeel van de bewaarders zijn zeer onervaren, de gevangenen worden gepest, geïntimideerd en bedreigd.

De gevangenen hebben besloten dit niet langer meer te pikken, ze weigeren voedsel, maken lawaai en handtekeningen axes.

Deze axes werden door M.E. opgetreden in de bajes neergeslagen. Vandaag 4-9-87 wordt er een picket-line gehouden voor de bajes, om de eisen van de gevangenen te ondersteunen en te voorkomen dat de M.E. de kans krijgt naar binnen te gaan en zo 'stilletjes' de opstand te breken.

Picket-line 4-9-87

Wij constateren :

-dat het huis van bewaring Havenstraat in april van dit jaar onder politieke druk voortijdig is geopend.

-dat zeer onervaren mensen 80% van het bewakend personeel uitmaken, waarvan voortdurend 40% zich ziek meldt.

-dat Regilio Lijkwan op 21-7-1987 dit jaar onder verdachte omstandigheden dood is aangetroffen in zijn cel, nadat een iraniër twee weken daarvoor een onnatuurlijke dood heeft gevonden in de Havenstraat.

-dat daarnaast meerdere gedetineerden zelfmoordpogingen hebben gedaan

-dat alle isoleercellen permanent vol zitten

-dat de gedetineerden bloot staan aan pesterijen, willekeurige behandeling en intimidaties

-dat de gedetineerden zich daarom ernstig bedreigd voelen

-dat de M.E. al verschillende keren in aktie is gekomen toen de gedetineerden het niet langer pikten

-dat de gedetineerden het recht ontzegd wordt om aktie te voeren voor betere omstandigheden en nu zelfs een handtekeningenaktie van hen in de kiem is gesmoord

-dat gedetineerden nu een boycot-aktie zijn begonnen uit protest **WIJ EISEN DAAROM :**

-een onafhankelijk onderzoek (dus niet door de rijksrecherche) naar de dood van Regilio Lijkwan en van alle andere gedetineerden die de dood vinden in gevangenschap -onmiddellijke sluiting van het huis van bewaring aan de Havenstraat totdat het volgende is gewaarborgd :

1.geen doden meer in de Havenstr.

2.stopzetting van het isoleren van gedetineerden

3.geen M.E. meer in het HvB.

4. voldoende en ervaren bewakend personeel

5.een menswaardige behandeling van gedetineerden

6.erkenning voor gedetineerden van het recht op vrije meningsuiting en van het recht om aktie te voeren voor een betere behandeling

advokaat: Han Schumacher-vertrouwensarts: Jos Scheren- Komitee onafhankelijk onderzoek: S.A.W.O.

DE ZWARTE 21

Overmorgen verschijnt er een brochure van het Komitee Stadhuisplan NEE!. De brochure heropent de discussie, die na de laatste schermutselingen en de frustrerende raadsvergadering van mei, wat was afgezwakt. Eind november, begin december valt waarschijnlijk het definitieve besluit over het al of niet bouwen van het stadhuis aan het Spui.

Het Komitee Stadhuisplan NEE! is van plan de komende maanden de discussie te hervatten met o.a. deze brochure.

In de brochure wordt een overzicht gegeven van de discussie van het afgelopen jaar en wordt ingegaan op met name de financiële achtergronden van de plannen en de onhaalbaarheid ervan.

De brochure is te koop in de linkse boekhandel in Den Haag en kost f 1,--

Hieronder volgt een deel van de brochure als voorpublicatie en een commentaar van de Haagse autonomen.

Eén van de eerste daden van het progressieve college (PvdA, Links Den Haag, D'66) was het plan voor een nieuw te bouwen stadhuis aan het Spui in plaats van op het Burg. de Monchyplein. Al meer dan een jaar houdt "de stadhuis-kwestie" de gemoederen van de Haagse bevolking bezig. De bestuurders van Den Haag beïjveren zich om duidelijk te maken dat hun stadhuisplan een voorbeeld is van progressieve stadspolitiek, ondanks de grote bezuinigingen die de gemeente worden opgelegd.

De vraag óf een nieuw stadhuis nodig is, wordt gemakshalve niet gesteld. Daar gaat men blijkbaar vanuit.

Gezien het verzet tegen het stadhuisplan, ziet een groot deel van de haagse bevolking die noodzaak van een nieuw stadhuis niet óf heeft men een andere opvatting over wat progressieve politiek is. In dit artikel worden de plannen voor een nieuw stadhuis beoordeeld in het licht van wat wij verstaan onder een progressief gemeentebestuur.

Enkele concrete uitwerkingen hiervan: het boycot-beleid, financiën en alternatieve plannen, komen apart aan de orde.

Een progressieve politiek zou zich in deze tijd moeten kenmerken door:

A - Soberheid en het verkleinen van de steeds groter wordende kloof tussen arm en rijk. Het inhoud geven aan het solidariteitsprincipe.

B - Decentralisatie om het bestuur dichter bij de mensen te brengen en tegenwicht te bieden aan de vervreemding.

Bouwput

C - Zorgvuldige procedures, omdat die de kwaliteit, de kracht en de mogelijkheid bieden om mensen bij hun stad en de gemeentepolitiek te betrekken. Pas dan kan een progressief beleid steunen op een steeds breder draagvlak en kan het ernstig geschade vertrouwen in de politiek hersteld worden.

D - Integriteit van bestuurders en politici.

Het is zinnig al deze kenmerken uit te werken en toe te passen op de plannen voor een nieuw stadhuis.

SOBERHEID

Het kapitalistische systeem wordt op de eerste plaats gekenmerkt door een dwangmatige groei, met een daaruit voortvloeiende verspilling en afbraak van de natuur. Die groei wordt vaak verdedigd met het argument dat ook de minderbedeelden daarvan meeprofiteren. Sterker nog: die noodzaak tot groei wordt gepresenteerd als de enige manier om de minima nog een menswaardig bestaan te bieden. Niets is minder waar. De huidige crisis, die het gevolg is van dit niets ontziende groeiemodel wordt juist afgewenteld op de mensen aan de onderkant. De kloof tussen arm en rijk, de spanning in de wereld en de aantasting van de natuur groeien met de produktiviteitsstijging en de steeds scherper concurrentieverhoudingen.

Dat is geen rooskleurig beeld van onze samenleving. Het is ook geen karikatuur, dit beeld wordt elke dag bevestigd.

Een politiek van soberheid kan hier tegenwicht aan bieden.

Soberheid heeft niets te maken met somberheid, met een zich gelaten neerleggen bij de bezuinigingen. Soberheid betekent een verantwoorde besteding van menskracht, materiaal en geld. Een politiek van soberheid staat tegenover de wegwerp- en namidde-zondvloed-mentaliteit van de kapitalistische maatschappij. Soberheid heeft ook niets te maken met middelmatigheid en grauwheid, maar doet juist een beroep op de eigen creativiteit.

Voor alle duidelijkheid: een politiek van soberheid en solidariteit betekent niet het afbreken van noodzakelijke voorzieningen en het propageren van burenhulp of een levensstijl op het bestaans minimum. Het heeft dus niets te maken met het pure bezuinigingsbeleid van het huidige kabinet. Een politiek van soberheid zal op sommige punten goedkoper en op andere punten misschien duurder zijn.

De plannen voor nieuwbouw van het stadhuis aan het Spui passen op een aantal punten in het verspillende groeidenken van een kapitalistisch beleid en zijn daar door in strijd met een progressieve politiek van soberheid:

1. Met het afbreken van het huidige stadhuis aan het Burg. de Monchyplein wordt een prima gebouw gesloopt dat uitstekend functioneert en dat nog niet zo lang geleden voor miljoenen is opgeknaapt en aangepast aan de huidige automatiseringseisen. Hop tegen de vlakte, terwijl het bestuur daar nog heel lang met z'n medewerkers zou kunnen werken. Pure kapitaalvernietiging! Zelfs al zouden de prachtige financiële constructies om het nieuwe stadhuis te kunnen betalen kloppen, dan nog is de sloop van zo'n gebouw emotioneel niet te verdragen. Dat behoort zeker bij dit college zwaar te wegen.

2. Ook zakelijk gezien komt er voor f 320 miljoen niet meer terug dan een modern en "mooi" gebouw. Het is daarbij zeer de vraag of de lokatie beter is, omdat de huidige verkeersproblemen, die toch al groot zijn, alleen maar zullen verergeren met de dagelijkse trek naar de binnenstad van grote aantallen ambtenaren. Naar de kosten om die verkeersproblemen op te lossen en de gevolgen van de onvermijdelijke sloop van gebouwen, kunnen we op dit moment alleen maar gissen.

3. Vanuit een progressieve politiek zouden de verspilling bevorderende subsidieregelingen en geldstromen ter discussie gesteld moeten worden, omdat die het, volgens het bestuur, mogelijk maken om het huidige stadhuis te slopen en een veel duurder stadhuis te bouwen. Uiteindelijk moet dat geld toch ergens opgebracht worden, al is het niet door de gemeente zelf.

4. Het is waar dat bij de sloop van het stadhuis aan het Burg. de Monchyplein 800 woningen kunnen worden gebouwd. Maar ook nu al kan daar woningbouw worden gepleegd. Architectenbureau PRO heeft in opdracht van de gemeente een plan gemaakt waarbij met handhaving van het stadhuis op het Burg. de Monchyplein 600 woningen gebouwd kunnen worden.

Het meest cynische is wel dat wethouder Duivesteyn deze kapitaalvernietiging als "socialistische soberheid" durft te rechtvaardigen en de mensen die tegen zijn in de hoek heeft willen drukken van somberheid, naargeestigheid en 'nooit wat willen'. Vooral dit laatste bleek een machtig wapen, want wie wil daarvan, in dit

of Beerput

yuppie-tijdperk, beticht worden? Hij voert een ware kruistocht voor een nieuw élan.

En natuurlijk is er een nieuw élan nodig. Meer 'leuke' dingen voor de mensen en zeker schoonheid mag flink geld kosten als progressief tegenwicht tegen de uniforme lelijkheid. Natuurlijk moet geld rollen en op zijn manier toont Duivesteijn inderdaad initiatief en durf, maar het gaat er wel om, waarvoor je je nek uitsteekt en waarvoor je je geld laat rollen.

Natuurlijk moet ook een progressief college zich profileren, maar trek dan de aandacht met een nieuwe voorziening die nodig is en die de binnenstad echt verlevendigt. Een stadhuis is, zeker bij decentralisatie van loketfuncties, een doodgewoon kantoor. Staan niet overal in de stad kantoren leeg en neemt dat niet alleen maar toe met de verdere 'afslanking' van het overheidsapparaat? Kan het college zijn beperkte middelen en energie niet voor betere en meer voor de hand liggende zaken aanwenden?

Eén ding is zeker: als dit allemaal budgettair neutraal kan, dan gaat Den Haag nog een gouden budgettair neutrale toekomst tegemoet, met een voorzieningenniveau om van te likkebaarden. De huidige praktijk is echter zo dat in commissievergaderingen soms stevig gedebatteerd wordt over (relatieve) flutbedragen.

DECENTRALISATIE

Een ander kenmerk van progressieve politiek is decentralisatie als natuurlijke tegenhanger van autoritaire machtsconcentratie. Dit geldt zeker voor bestuurlijke organen. Het bestuur van de stad dient juist op kleine afstand van de burger te staan. Daar is de menselijke maat de enige maat. Dat gaat vervreemding tegen. Kathedralen en een gigantische bevolkingshal, zoals in het nieuwe stadhuis, zijn er om te imponeren; om de mens zich nietig en klein te laten voelen.

Bovendien, decentralisatie, mits goed georganiseerd, bevordert niet alleen flexibiliteit van het bestuur maar is tevens veel efficiënter. Het college beweert dan wel dat deze concentratie de decentralisatie-tendens niet doorkruist, maar het mag iedereen duidelijk zijn dat concentratie haaks staat op decentralisatie, tenzij men alleen de secretariën zou willen concentreren. Om hoeveel vierkante meter gaat het dan? Is het oude stadhuis dan op termijn niet groot genoeg? Besturen is toch vooruitzien?

ZORGVULDIGE PROCEDURES

Een derde peiler van het beleid zou het zorgvuldig hanteren van procedures moeten zijn. Het pijnlijke is dat procedures door het progressieve college en de collegepartijen niet serieus genomen zijn.

Een hele litanie is daarvan samente stellen: tijdschema's zo krap opstellen, dat er van een serieuze meningsvorming geen sprake kan zijn; zichzelf in een vroeg stadium op het voornemen vastleggen; informatie achterhouden; valse of zeer selectieve informatie geven; van denkpauzes propagandapauzes maken en feiten als onveranderbaar en door deskundigen gecontroleerd en dubbel gecontroleerd presenteren, terwijl daar geen sprake van is.

Enige voorbeelden hiervan:

Met het idee voor nieuwbouw van het stadhuis heeft het college discussies over de ontwikkeling van het Spui-gebied en over architectuur gestimuleerd. Het is een goede zaak dat het college door het lanceren van een ambitieus plan de bevolking heeft wakker geschud en betrokkenheid met wat er in de stad gebeurt tot méér weet te maken dan eens in de vier jaar stemmen, kankeren of louterjuichen. Men zou dan ook verwachten dat de ingestelde denkpauze gebruikt zou worden om deze opgewoelde discussies tot een voor iedereen bevredigend resultaat te brengen. Dat de denkpauze benut zou worden om de voors en tegens van het plan en van de alternatieven tegen elkaar af te wegen. Niets echter daarvan: het college gebruikte de denkpauze louter ter propaganda voor haar eigen plan. Tegenstanders van het plan konden hun stem nog slechts laten horen via een minimale enquête, ingezonden brieven in de krant en in op de minuut af toegewezen 'insprektijden'.

Een ander voorbeeld:

Links Den Haag staat alom bekend als financieel zeer deskundig. In het verleden is het Links Den Haag hierdoor gelukt om een stukje progressieve stadspolitiek te voeren, omdat niemand in de raad financiële bezwaren kon hebben. Vele mensen hadden wat betreft de financiële aspecten rondom het stadhuis dan ook hun vertrouwen aan Links Den Haag gegeven. Dit vertrouwen heeft Links Den Haag behoorlijk misbruikt: om de linkse samenwerking niet op het spel te zetten, zei men dat het financiële plaatje in orde was, terwijl later bleek dat een aantal zwakke plekken hierin bewust waren verzwegen.

INTEGRITEIT

Veel leden van de collegepartijen zijn eigenlijk tegen deze verspillings of krijgen oog voor de grote bezwaren die tegen de plannen in te brengen zijn. Niet alleen gewone leden, maar ook raads- en collegeleden. Nu zwijgen ze nog. Als de politiek en de samenleving ergens bij gebaat zijn, dan is het wel dat juist deze mensen hun mond eens gaan open doen en weer durven zeggen waar het op staat. Zich niet langer laten leiden door hun partijpositie, door angst voor hun carrière of door allerlei strategische overwegingen, waarbij ze zich helemaal verstikken in het belangenspel of de kampenstrijd binnen de partijen.

Hoe is zo'n fractiediscipline vol te houden terwijl er zoveel op de plannen aan te merken valt en er zo weinig met de leden over gediskussieerd is? Uiteindelijk gaat het om de inhoud van het beleid.

Ook het boycot-beleid van de gemeente blijkt niet te overtuigen door integriteit.

Enerzijds roept het college bedrijven op niet mee te werken aan de bouw van de raketbasis in Woensdrecht en om geen zaken te doen met Zuid-Afrika zolang daar nog sprake is van een apartheidspolitiek. Anderzijds schroomt het college niet om zelf wel zaken te doen met bedrijven die meewerken aan Woensdrecht en investeren in Zuid-Afrika. Met als argument dat alleen grote ondernemers een project als het nieuwe stadhuis kunnen dragen en dat een gemeente niet in staat is kernwapens, kernenergie en apartheid te voorkomen. Dit getuigt van eenzelfde quasi-progressiviteit als het oproepen tot een boycot van granny-smith-appels, maar ze zelf wel eten omdat je voor appels van die smaak wel erop aangewezen bent en omdat je Pinochet niet in je eentje omver kunt werpen.

BRANDENDE VRAGEN

Realisatie van het stadhuisplan zal een zware hypotheek op de stad leggen, letterlijk en figuurlijk. Alsnog zou daarom serieus ingegaan moeten worden op een aantal brandende kwesties:

- Waarom concentratie? Van welke diensten is decentralisatie wenselijk en om hoeveel ambtenaren gaat het dan? Welke diensten kunnen beter niet gedecentraliseerd worden? Kan de informatie-technologie niet zinvol worden toegepast om de nadelen van een gewenste decentralisatie te ondervangen?

- Ligt het niet voor de hand om eerst een structuurplan voor de binnenstad te maken (waar het bestuur ook mee bezig is) en dan de afzonderlijke locaties te bekijken? Is die kies wel zo rot? Waarom is juist een stadhuis nodig om de binnenstad te ontwikkelen?

- Is er voldoende rekening gehou-

den met de tientallen factoren die sloop-, bouw-, verwervings- en exploitatiekosten altijd weer flink doen stijgen? en hoe kan de kwaliteit van een eventuele bouw bewaakt worden nu de architect eigenlijk in dienst van de bouwer is?

- Wat betekenen de ervaringen rond het stadhuis voor een toekomstig boycot-beleid? Dat we dit wel kunnen vergeten?

HET IS NOG NIET TE LAAT

De oppositie neemt snel toe. De dieper liggende oorzaak daarvan is dat de Spui-plannen op geen enkele manier weerstand bieden aan de tendenzen waartegen een progressief beleid zich zou moeten verzetten, maar deze juist versterken.

Het zou jammer als dit college, dat vanuit een blijkbaar aanstekelijk enthousiasme ook heel verfrissende plannen heeft gerealiseerd, zijn nek zou breken op plannen die dat helemaal niet waard zijn, want het college is op andere terreinen voorzichtig bezig inhoud te geven aan een progressief beleid.

Er zijn nog mogelijkheden om niet in de stadhuis- Valkuil te stappen, want mocht namelijk de indruk zijn ontstaan dat de zaak nu beklonken is, dan is dat een verkeerde indruk.

Op 11/12 mei zijn door de gemeenteraad de volgende harde voorwaarden gesteld (een motie om die voorwaarden minder hard te maken is verworpen):

- Voor de exploitatie is maximaal 22,5 miljoen op jaarbasis beschikbaar. Belangrijke onzekere factoren bij de opbouw van dit bedrag zijn de personele bezuinigingen (95 arbeidsplaatsen) en de opbrengst van de te verlaten panden. Dit moet dus nog in de raad worden besproken.

- Het gebouw mag niet meer kosten dan 320 miljoen. Het voor de exploitatie beschikbare bedrag is bij een rentestand van 6,45 procent goed voor een investering van 320 miljoen. Het is tot nu toe niet mogelijk geweest tegen dat percentage te lenen. De rentestand van dit moment is 7,1% voor 25 jaar. Ieder percentagepunt (0,1%) scheelt per jaar 4 miljoen op zo'n grote investering. Mocht over een half jaar de rente dus hoger zijn, dan kan het project niet doorgaan. In Amerika overwegen ze het disconto te verhogen

Tot nu toe heeft de projectontwikkelaar de bouwprijs niet willen garanderen. In het oorspronkelijke investeringsplaatje dat aan de raad is aangeboden zou het risico van loon- en prijsstijgingen door de projectontwikkelaars zijn afgekocht. Dat blijkt niet waar te zijn. Het is dus goed mogelijk dat het gewenste gebouw te duur wordt of dat met minder genoegen moet worden genomen. In beide gevallen wordt niet voldaan aan de harde

voorwaarden en gaat het "feest" dus niet door.

Indien de projectontwikkelaar wel bereid is de bouwprijs van het stadhuis te garanderen zal ervoor gewaakt moeten worden dat het verlies op het stadhuis niet (dubbel en dwars) verrekend wordt in de bouw van de woningen aan het Burg. de Monchyplein, die aan dezelfde onderneming wordt uitbesteed. Zodat den Haag uiteindelijk toch duurder uit is.

NIET ALLEEN GELD TELT

Tevens zijn aan het voorstel in de gemeenteraad o.a. de volgende wijzigingen toegevoegd:

- dat de verantwoordelijke wethouder met de betreffende bouwbedrijven een gesprek aangaat met als inzet: terugtrekking uit Woensdrecht.

In de gaten moet worden gehouden of in dit gesprek deze bedrijven serieus onder druk zijn gezet of dat het een gezellige borrel is geweest.

- Dat een overleg in het leven wordt geroepen met bewonersorganisaties en andere binnenstadsorganisaties. Bezwaren en alternatieven van deze organisaties zullen serieus moeten worden genomen en een rol moeten spelen in de definitieve besluitvorming.

- Dat prof. Hoefnagels ingeschakeld wordt als adviseur in het kader van de sociale veiligheid (onveiligheid op straat). Sociale veiligheid is o.i. een kwestie die bij het ja of nee zeggen tegen een stadhuis op die plek een rol moet spelen en niet pas achteraf.

Het stadhuis-complex staat er dus nog lang niet. Het is zeker niet ondenkbeeldig, zelfs zeer onwaarschijnlijk, dat het financieel niet haalbaar is. Ook is het zeer goed mogelijk dat bij de definitieve besluitvorming er niet voldoende politieke steun voor het plan is. De Haagse bevolking zit in ieder geval zeker niet op een nieuw stadhuis te wachten.

Om tegen de tijd van de definitieve besluitvorming niet met lege handen te staan, is het van het grootste belang dat we doorgaan met:

a. het kritisch volgen van de uitwerking van wat in de gemeenteraad is besloten, en
b. het ontwikkelen van alternatieven.

Argumenten en harde feiten blijven de enige remedie tegen obsessies, ook al is de patient hardleers.

KOMITEE STADHUISPLAN NEE!

AUTONOME

De brochure van het Komitee Stadhuisplan NEE! hinkt nogal op 2 gedachten. Aan de ene kant wordt stevige kritiek geleverd op het volslagen onzinnige plan van Adri Duivesteijn, aan de andere kant wordt er getracht een soort redelijkheid op te brengen naar het "progressieve" stadsbestuur. De felheid van de eerste maanden "lijkt" een beetje afgezwakt. Er lijkt ineens een politieke afweging gemaakt te worden tussen kritiek en de vraag of het "progressieve" Kollege wel mag vallen. Citaat: **"het zou jammer zijn als dit college, dat vanuit een blijkbaar aanstekelijk enthousiasme ook heel verfrissende plannen heeft gerealiseerd, zijn nek zou breken op plannen die dat niet waard zijn, want het college is op andere terreinen voorzichtig bezig inhoud te geven aan een progressief beleid".**

Kolder!!! Dit Kollege is geen haar beter dan een centrum-rechts, al of niet met PvdA, kollege. Integendeel zelfs. De arrogantie waarmee Duivesteijn en Van Otterloo schijt hebben aan kritiek, en botweg doorgaan met vele zeer onprogressieve plannen is hemelstergend. Er zijn vele voorbeelden te noemen van beleid die niets met progressief beleid te maken hebben en om die reden zal het ons **worst wezen of dit kollege morgen oprot.** Of je door de hond of door de kat gebeten wordt maakt niets uit!

Enkele voorbeelden van hun "progressieve beleid":

- het meer dan botte optreden bij de Soweto-demo vorig jaar (hoezo anti-apartheidsstad?)
- het botte politie-optreden in de raadszaal in mei, waarbij het gansche bestuur niet verblijft of verbloosd
- uiteraard de absurde stadhuisplannen, en de belachelijke schijn-inspraak-procedures
- de waanzinnige Utrechtse Baanplannen met kantoor-torens van 140 (!!) meter (zie zwarte 81)

KRITIEK DEN HAAG

- het niet halen van de woningbouwaantallen (dit jaar 1000 tekort)
- het de hand boven het hoofd houden van Duivesteijn in de "restaurant-affaire" (het restaurant dat nu even op gemeentekosten wordt gebouwd boven op Adri's yuppie-toren) onder het motto socialisten vóór yuppies.
- de plannen voor het centrum in het algemeen, die alleen maar gericht zijn op de "nouveau-riche", de welgestelde yuppie (qua woningbouw en cultureel beleid)
- het uitkerings-beleid van de gemeente t.a.v. de voordeurdelers-korting (Den Haag is fanatieker dan vele andere gemeentes)
- het buitenlanders-beleid, zoals het zich deze week nog weer manifesteert bij de ontruiming in de Raamstraat van de Turkse vereniging T.I.O.D. (zie deze Zwarte)
- het uitvoeren van stedenbouwkundige plannen in nauwe samenwerking met grote multinationals (zie ook zwarte nr.81)
- en last but not least: deze week vervoegden zich twee rechercheurs bij buurtwinkel het "oude centrum" met de vraag of ze de ledenlijst van het stadhuiscomitee mochten hebben (in opdracht van Duivesteijn???) (ben je soms bang voor je knieën Adri?)

-etc, etc.

En wat zijn dan die goede dingen wel, waarom het kollege niet mag vallen?

- Korzo wellicht? Nee dus, was al gekraakt en draaide al. Na de verbouwing van Korzo zal het beleid en de prijzen alleen nog maar gericht zijn op een high-brow-culturele hoek: te duur dus.

Overigens de gemeente wilde eerst slopen!! en bovendien gaat het nu ten koste van andere theaters.

- Het nieuwe muziek-theater dan? Nee dus. Wederom komt dit tot stand dankzij de inzet van het residentie-orkest en het nederlands dans theater. En de gemeente mag er mee pronken.

- Pander dan? Nee! De gemeente wilde slopen en alleen dankzij de inzet van de krakers van Sirene en de buurt blijft het nu behouden en komt er geen hoogbouw zoals Adri D. wilde.

En ook hier geldt helaas dat het kompromis uiteindelijk ook weer te duur voor toekomstige gebruikers uitvalt.

- De Blauwe Aanslag dan? Nee, ook die regelen het al zeven jaar zelf wel en de gemeente wilde eerst: slopen! En er hoogbouw neerzetten. De plannen nu voegen niets toe aan wat de bewoners toch wel doen.

- en, en,

- dat ze op het gemeentehuis nu Nicaragua-koffie drinken dan?

- of de nieuwbouw in de oude Katerstraat? Nou inderdaad dit is echt een kompliment waard, - maar verder levert dit pseudo-progressieve kollege alleen maar ellende op en wat schijnsuccessen.

Het Komitee Stadhuisplan NEE! mag nee moet, ongenueanceerd blijven en moet zich niet laten vangen in een politiek spelletje. Onredelijkheid kent maar één antwoord: onredelijkheid!

Sloop de stadhuisplannen en de plannen voor de Utrechtse Baan

Kom in verzet tegen:

- stadsvernieling en cityvorming
- kantorenbouw in het centrum
- prestigieuze bouwplannen
- geldverspilling
- een centralisties gemeentebestuur
- de bunkerbouwers, de kernenergie-lobby en hun zuid-afrikaanse belangen
- leegstand en speculatie

En Adri Duivesteijn moet weg!!

haagse autonomen

GEEN VOETBRED VOOR HET NAZI-TUIG!!!

Het district steinburg heeft zich in schleswig-holstein (noord-brd) tot een fascistisch bolwerk ontwikkeld. Er waren 3 grote fascistiese bijeenkomsten in maar 3 maanden.

De npd/dvu (nat. partij deuts. + democr. veren. unie) in Itzehoe, 'n bijeenkomst van oud-ss'ers in glückstadt, een fap-bijeenkomst (frei arbeite's partij) in kellinghusen. Daarmee wordt er in deze omgeving terreur uitgeoefend door fascistiese knokkers npd fap en skin-knokkers werken eensgezind samen, beschermt door smerissen, justitie en cdu-politici.

In de nacht van 15.8.87 op 16.8.87 werden in de omgeving steinburg 3 fascistiese doelen aan de greep.

1. kellinghusen: van de kellinghuser fap-leider en skin knokker joachim schwarz, mathildenstr. werden de rolluiken van zijn woning verwijderd, zijn ruiten ingeslagen en zijn huis door boterzuur onbewoonbaar gemaakt. Op de huismuur werd d.m.v. verf op de fascistiese vlag afgezet.

2. kellinghusen: van het kellinghuser npd-lid dirk ossareck, amselweg 9, en begunstiger van de k.huser fap en skin zwijnen, werden de muur van zijn huis, zijn auto en 2 aanhangers bespoten. Zijn auto en 2 aanhangers werden platgestoken. Alle huis en auto deuren werden dichtgelijmd.

Omdat de fascist ossareck zijn huis met zijn vrouw en kinderen bewoont, werd er van af gezien de ruiten in te slaan en boterzuur er achter aan te gooien.

3. glückstadt: van de glückstadter hagen paleske, deichstr., voormalig npd-lid, nu voorz. van de republiekeinen (afd. sleswig-holstein), werden de ruiten van zijn winkel ingeslagen. Ook zijn brandblusapphandel kon niet verhinderen dat zijn auto afbrandde en de lucht inging.

neem jullie handelen zelf in de hand! tegen fascisme, reaktie en imperialisme

Sla de fascistiese waar je ze treft!

DEN HAAG KRAAKT

Vrijdag 28 augustus j.l. hebben vijf mensen een pand aan de Parkstraat 29 gekraakt. Het pand was van de rijksgebouwendienst, nu is het van de gemeente, en was in gebruik door de algemene rekenkamer, die nu een paar pas gebouwde betonblokken verder zit. Er zijn 12 zestienvoelige woonkamers (twee per persoon), c.v., airconditioning en een interkom. We willen als woongroep gaan wonen, en er een actief pand van maken. Als we een beetje op orde zijn juichen we nog drie bewoners toe (wie?)

Zondag is er door een hoofdinspecteur bewoning gekonstateerd, nadat de politie was gebeld door de portier van de overbure; de raad van staten.

DE ZWARTE 25

Gnetjes uit het parkpaleis.

KRITIEK OP DE NOTA "KAMPANJES. LAAT HONDERD BLOEMEN BLOEIEN" VAN DE VAKGROEP TAKTIK EN STRATEGIE

Zonder doel geen doelmatigheid

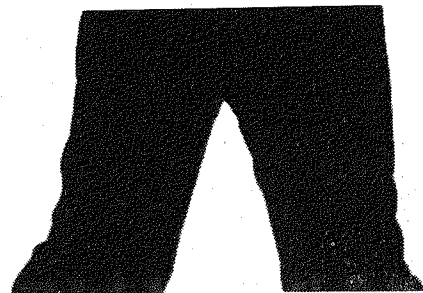
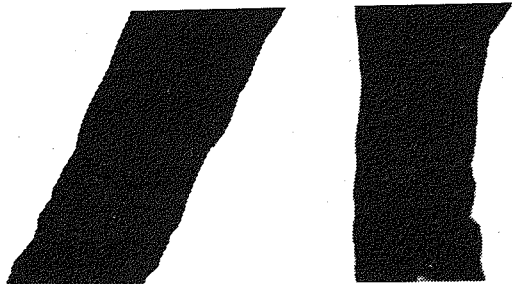
Wat vooraf ging: in de Zwarte 82 verscheen de nota "spelen met vuur" van de vakgroep taktiek en strategie (vt&s). Daarin meent ze een oordeel over de acties van RaRa tegen de makro en de acties van oa. RaRa tegen shell te kunnen geven zonder op de politieke betekenis van die acties in te gaan. In Zwarte 83 wordt dit bekritiseerd: je kan en mag bij een inschatting van wat bv. RaRa heeft gedaan politiek niet buiten beschouwing laten; theorie en praktijk moeten een eenheid vormen. De praktijk los beoordelen is iets voor een blad voor managers en niets voor de Zwarte. In de Zwarte 84 reageert de vt&s op de kritiek. Ze zegt het er volkomen mee eens te zijn, dat het bij een oordeel over acties in de eerste plaats om politiek gaat, maar ze geeft er blijk van, er weinig van begrepen te hebben: door toch weer de noodzaak van een zuivere (a-politieke) strategiediskussie te benadrukken, omdat er te weinig "doelmatig en economies" actie gevoerd wordt. /De vt&s draait slechts bij door nu te zeggen dat er nog heel wat over ideologie gepraat moet worden itt. de nota in de Zwarte 82). Wanneer de vt&s zegt, dat de strategiediskussie niet ondergesneeuwd mag raken, begrijpt ze niet dat bij de beoordeling en opzet van politie-

ke acties een strategiediskussie alleen gevoerd kan worden, wanneer ze door politieke uitgangspunten ondergesneeuwd is. - anders blijft 't een holle kosten-baten-analyse, die niets met radikaal linkse politiek van doen heeft. De vt&s draait verder de boel om door te beweren dat in de kritiek in Zwarte 83 politiek slechts betrekking heeft op het formuleren van waarden en normen (los van de praktijk), terwijl politiek bij de vt&s het verloop van de strategie (en dus het handelen) zou bepalen. In tegendeel is het juist de vt&s die theorie en praktijk loskoppelt, ook in de nieuwe nota "kampanjes...": zonder eerst op de essentiële kwestie in te gaan, welk doel ze met het voeren van acties voor ogen heeft, probeert de vt&s iets te zeggen over doelmatigheid. De kritiek op de eerste nota van de vt&s probeerde in algemene termen duidelijk te maken, dat er zonder doel geen doelmatigheid kan zijn. Die kritiek geldt ook voor de tweede nota. In de reactie van de vt&s op de kritiek wordt de suggestie gewekt, dat de kritiek een aanvulling op de eerste nota is. Voor alle duidelijkheid: de kritiek is geen aanvulling op de nota's van de vt&s, maar geeft de onzinnigheid van die nota's aan. Wie toch probeert een strategie te formuleren zonder voor ogen te hebben waar-ie heen wil, kan alleen

maar losse flodders, konstrukties op drijfzand afscheiden. En daar is de vt&s ook slachtoffer van geworden, zoals uit de nota's "spelen met vuur" en "kampanjes..." blijkt.

Maffiamethodes of een revolutionair perspectief

De vs&t zegt met haar nieuwe nota te hopen, dat-ie meer duidelijkheid verschaft. In zekere zin is dat zo. Het lijkt er sterk op, dat voor de vs&t de essentie van aktievoeren is, dat je de heersenden naar je pijpen laat dansen. Wanneer je dat doet ben je succesvol, goed bezig. Bestaat er geen kans op sukses, dwz. dat heersenden niet doen wat aktievoerders willen, is een aktie(kampanje) waardeloos. Het gaat er dus om ook een stukje macht te krijgen, ook mee te mogen praten. Wanneer de vs&t zegt, een nieuwe manier van aktievoeren te willen ontwikkelen, dan is dit zeker niets nieuws: de vs&t wil feitelijk hetzelfde als andere reformisten die zich buiten het parlement bewegen: bepaalde uitingen van het systeem, die niet bevallen, veranderen. Wat echter nieuw lijkt is de manier waarop de vs&t haar wil wil afdwingen. Terwijl de reformistische groepen tot nog toe zich beperkten tot middelen die binnen het systeem geoorloofd zijn: petitie's, mani's, demo's en misschien een ietsje burgerlijk ongehoorzaam, is bij de vs&t alles geoorloofd, zolang de eigen wil maar doorgedrukt kan

worden. Het voorstel voor een actie-kampagne tegen shell van de vs&t heeft daardoor het meeste weg van het optreden van de maffia:

eerst 'ns praten, dan probeer je je slachtoffer afhankelijk van je te maken (door bv. z'n aandelen te kopen), je spreekt 'm nog een keer vermanend toe, en wanneer dat niet werkt, als-ie niet horen wil, dan komen een paar zware jongens en meiden de zaak verbouwen, en werkt ook dat niet, nou ja, dan moet de boel maar plat, zodat in ieder geval het volgende slachtoffer alvast gewaarschuwd is. En natuurlijk moet je uitkijken, dat je slachtoffer geen vriendjes erbij haalt, dan kan-ie wel 'ns sterker zijn. En natuurlijk moet je uitkijken, dat-ie genoeg reden heeft om bang te zijn, alleen dan is je slachtoffer mak. Wanneer-ie weet dat-ie sowieso geslacht wordt, dan heeft-ie ook geen reden om toe te geven.... de aktiekampagne van de vs&t in notendop.

Dat gewapend verzet, aanslagen zoals bv. RaRa die pleegde, om iets anders zou kunnen gaan, dan de heersenden naar je hand te zetten, is de vs&t blijkbaar ontgaan en dat is ook logisch, omdat de vs&t de politieke dimensie buiten beschouwing laat, nl. dat 't bij dit gewapend verzet om de strijd tegen het huidige systeem. om een revolutionair perspectief gaat.

Dat betekent dat het bij aanslagen tegen de makro misschien mooi meegenomen is, dat de svh haar positie

in zuid-afrika herzielt, maar dat het eigenlijk om iets anders gaat: om het scheppen van een revolutionair klimaat, om het verbreiden van de idee, dat 't wezenlijk anders moet, en om de gedachte dat de huidige kapitalistische heerschappij niet zal verdwijnen door tegen de heersende klik alleen te zeggen dat ze kunnen vertrekken, maar dat ze verslagen zullen moeten worden. En aangezien er nu nog geen sprake is van een revolutionair klimaat zal het er nu vooral om moeten gaan, eerst wat in die hoofden van al die mensen te veranderen, die nu nog volkomen gelijkgeschakeld zijn of niet de idee hebben dat het beter kan zonder het huidige systeem.* Dat betekent ook dat al diegenen, die nu proberen (mogelijk) revolutionair verzet in kapitalistische banen te leiden, die proberen mensen die het niet zien zitten zoals het nu gaat (met redelijk sukses) weer in het systeem te integreren, die pijnlijke eisen tot een voor het huidige systeem ongevaarlijk

nivo terugbrengen zoals de sociaal-democratie en de mientjanfabers doen, niet zo zeer medestanders zijn die je de eerste stapjes van je aktiekampagne kan laten zetten, maar tegenstanders, wanneer je uitgaat van een revolutionair perspectief.** Hopelijk is met deze kanttekeningen duidelijk, dat de vs&t eerst eens moet bedenken, wat ze nu eigenlijk wil, voor ze met een strategie komt aanzetten (en als ze weet wat ze wil, daar consequenties aan te

verbinden) of met de woorden van de vs&t: "DAT JE MET AMATEURISTIES GE-EIKEL NIETS OPSCHIET."

(* een zinnig oordeel over bv. RaRa zou dus moeten gaan over de mate waarin de RaRa bijdraagt aan de verwezenlijking van haar revolutionair perspectief. Alleen daaraan laat zich aflezen of RaRa al dan niet succesvol is.

(**) hiermee wordt niet gezegd, dat iedereen die tracht binnen het systeem iets te veranderen je tegenstander is; maar voor de sociaal-democratie, die regelmatig de smeris op je af stuurt, en mientjanfabers, die zeggen dat je je aan de wet en regeringsbesluiten moet houden, is er geen andere aanduiding.

DE ZWARTE 27

FROM BRITAIN

MORE BULLSHIT

De rest van Europa, en natuurlijk de wereld, moet met stomheid geslagen zijn dat de algemene verkiezingen voor de derde maal in successie werden gewonnen door Thatcher. Wij ook natuurlijk, maar je raakt gewend aan de resultaten van ons verkiezingssysteem, dat totaal krankzinnig is, terwijl bovendien meer mensen dan ooit zich realiseerden dat het geen zin heeft om op wie dan ook te stemmen.

Zo, hoe is het om nu in Engeland te wonen, wat heeft de regering gedaan en welke verrassingen heeft ze nog meer voor ons in petto?

staat en regering

We bewegen ons in een rap tempo naar de autoritaire staat, de Public Order Bill (lees: Rel-wet) geeft de politie nu de bevoegdheid om op te treden tegen elke politieke demonstratie (of elke andere samenscholing van mensen uitgezonderd religieuze of traditionele manifestaties) wanneer het meer dan 3 mensen betreft. Op de eerste april (sic) werd deze wet volledig van kracht, zowel in Engeland als in Noord-Ierland, om vervolgens gebruikt te worden om het konvooi (een groep mensen die met tenten, karavans en auto's het land doortrekt, vert.) uit elkaar te halen.

Een (illegale) demonstratie op de vierde april tegen de Public Order Bill bracht slechts 500 mensen op de been, de meeste linkse groepen lieten verstek gaan, inclusief de vakbonden.

De vonnissen die vanwege deze verordening opgelegd kunnen worden zijn 10 jaar voor rellen, 5 voor deelname aan een vechtpartij etc. etc. Gekombineerd hiermee, mag de politie nu plastic kogels gebruiken om demonstraties uit elkaar te schieten, het heeft nog niet plaatsgevonden, maar het zal binnenkort zeker gebeuren.

De regering bereidt momenteel een nieuw pakket van anti-vakbondswetten voor en verondersteld mag worden dat de vakbonden geen enkel verzet zullen bieden; dat doen ze niet meer. Een andere wet die wordt voorbereid houdt in dat de door de rechter opgelegde vonnissen op verzoek van de regering kunnen worden verhoogd.

Nieuwe immigratiewetten, die zo opvallend racisties zijn, dat het moeilijk is om het te geloven, houden nu in dat mensen uit India etc. (Gemenebestlanden, een vereniging van Engeland en landen die vroeger Britse kolonies waren; de bevolking van deze landen is over het algemeen niet-blank) visa moeten hebben, wanneer ze op vakantie naar Engeland gaan. Deze visa moet men aanvragen in het land van herkomst, zonder zo'n visum zal men niet toegelaten worden op een boot of vliegtuig met Enge-

land als bestemming. Er staat in verband hiermee een bord in Hoek van Holland, check it out & tear it up.

De politie, de vriendelijke britse bobby, vermoordt nog steeds twee tot drie zwarte mensen per jaar. Clinton McCulloch werd onlangs, ten dele in het openbaar, gewurgd in Wolverhampton toen hij werd gearresteerd voor iets dergelijks als "lopen met de bedoeling ergens naar toe te gaan". Trevor Monerville verdween op Oudejaarsavond uit een auto, waarin hij was gaan slapen toen hij dronken was, en dook 4 dagen later weer op in het Homerton ziekenhuis met blijvend ernstig hersenletsel. Zijn kleren waren verdwenen. Hij ligt nu in coma. Natuurlijk was hij die 4 dagen in het beruchte Stoke Newington politieburo, ondanks de pertinente ontkenning door het buro tijdens zijn verdwijning.

We moeten tot de konklusie komen dat hij is uitgegleden op hun gepolijste vloer. (Dit politieburo is onlangs afgebroken om plaats te maken voor een twee maal zo groot gebouw, dat nu véél beter te bewaken is.

In Wolverhampton experimenteert de politie met t.v.-camera's en richtmicrofoons in het stadscentrum, mogelijk krijgen we dat overal.

De censuurwetten zijn het afgelopen jaar verscherpt, misschien dat zelfs Spitting Image niet meer op de buis terugkeert. De BBC "reorganiseerde" haar behandeling van politieke onderwerpen (Mrs. Thatcher was "zeer verheugd" over de resultaten) - overheidsingrijpen - vernietig het denken. Natuurlijk is aan Engeland niets totalitairs. Je kan zeggen dat het een vrij land is net zoals de rechters hier kunnen zeggen dat hun oordeel onpartijdig is. Het onderzoek naar de veerbootramp, waarbij 250 mensen werden gedood (van wie de meesten ironies genoeg profiteerden van een aanbieding van dat toonbeeld van vrijheid de SUN SCUM, om voor 1 pond heen-en-weer België te reizen) ontlastte het ministerie van vervoer en P&O-veerboten (wiens directeur enorme hoeveel-

heden geld bijdraagt aan de Tory partij van Thatcher) van elke schuld. Dit ondanks het feit dat in het onderzoeksrapport wordt geopenbaard dat zowel P&O als het vervoersministerie op een massale wijze jarenlang de regels ontboden - alles om wille van de winst (dat was geen verrassing dus). Alle schuldige partijen gingen vrijuit.

maxwell

Een hoop nederlandse mensen stelde mij vragen over de britse vrije pers en speciaal over Captain Bob (Maxwell). "Wat is dat voor een socialist" werd mij gevraagd.

Wel, een socialist die kraanbedrijven opkoopt en vervolgens vrijwel het hele personeel ontslaat zodat zijn eigen kraanbedrijf geen concurrentie meer ondervindt (Ransomes Ipswich). Driehonderdvijftig werknemers werd gezegd akkoord te gaan met zijn belachelijke voorstellen of anders te vertrekken. Vakbonden werken met hem samen en de werknemers weten niet wat ze moeten doen.

Het soort socialist dat 3½ duizend drukkersters vanwege een meningsverschil ontslaat ten tijde van Wapping (het soort socialist dat Rupert Murdoch is). Het soort socialist, dat London Daily News opzet en het laat drukken buiten de vakbonden om, gebruik makend van computer technologie, om het 8 maanden later op te heffen en 210 medewerkersters ontslaat, zonder enige kennisgeving vooraf. Een socialist die probeert zichzelf in "the House of Lords" te kopen, een socialist, met andere woorden, die oog in oog kan staan met mrs. Thatcher, een man die het prima doet op een dieet van heet lood.

verzet

Het verzet is ongeorganiseerd en sporadisch en al zijn er vele stakingen en dergelijke, het is allemaal behoorlijk versnipperd. Misschien dat er een algemene busstaking in London komt (het busbedrijf wordt geprivatiseerd en de chauffeurs moeten genoegen nemen, naast massale ontslagen, met een salarisvermindering van 40 tot 50 pond in de week !

De TUC (de vakbond, vert.) en de Labourpartij hebben elke vage schijn van verzet of wat dan ook tegen deze maatregelen opgegeven. Autonome klassestrijd lijkt langzaam opgepikt te worden. Bij de verkiezingen werd een partijkantoor van de Tories tot de grond toe afgebrand, plaatselijke kantoren van de andere partijen zijn eveneens aangevallen. Maar desondanks zijn de mensen nu erg voorzichtig geworden om akties te ondernemen, sinds Ronnie Lee, een aktievoerder van het Animal Liberation Front (dierenbevrijdingsfront) samen met anderen veroordeeld werd tot 10 jaar voor samenzwering (dus niet voor het plegen van wat voor aktie dan ook). Afgezien van andere dingen, is hij aan deze aanklacht in feite onschuldig, maar de staat heeft zich tot taak gesteld een organisatie te vernietigen die verantwoordelijk gesteld kan worden voor meer akties dan er in de laatste tien jaar door de andere linkse politieke groepen bij elkaar gevoerd is. (Het schijnt typies brits te zijn, dat, sinds

17 jaar geleden de Angry Brigade het Home Secretary's House bombardeerde, nu al de anarchistiese akties te maken moeten hebben met het redden van katten nou ja, "c'est la guerre".) Rellen gaan door, regelmatig, al zijn er maar weinig kranten die erover berichten; ze zijn zwaar onder druk gezet om dat niet te doen en tegenwoordig duurt het dus twee of drie dagen voor je er überhaupt iets over hoort.

De kraakscene lijkt weer tot leven te zijn gekomen, zowel in London (vooral in West- en in Noordoost-London) als in Leeds en Manchester. Dit hoeft niemand te verbazen omdat zelfs de officiële cijfers spreken van 50.000 daklozen (dus vermenigvuldigd dat maar met 2 tot 5, dan zie je wat ik bedoel), en de regering al de wetten betreffende de huurbescherming en de huurprijzen (ingesteld in 1974) aan het schrappen is, op dezelfde manier als ze dat gedaan heeft met de wetten op het minimumloon (zo laag als dat al was).

Het schijnt ook zo te zijn dat de regering enkele interessante dingen wil gaan doen met onze uitkeringen: jongeren tot 19 of 21 jaar krijgen geen uitkering maar een gedwongen werktraining voor minder dan 60 gulden per week (?!), van mensen tussen 21 en 25 jaar wordt de uitkering met 25 gulden verlaagd tot 75 gulden en gedwongen arbeid, mensen ouder dan 25 krijgen de volledige uitkering van 100 piek en zijn ook gedwongen te werken (straatvegen e.d.).

Het lijkt op het Amerikaanse Workfare programma dat nu overgewaaid is. De regering zal zeker proberen dit plan door te voeren. Ze wil ook de gemeentelijke huisvesting afschaffen, al weten we niet precies hoe, in ieder geval ongetwijfeld op een manier die een hoop mensen veel ellende zal bezorgen.

En weer van de vakbonden geen enkel verzet.

Desondanks, terwijl we te maken hebben met een kleine economiese opleving en reflatie, dat wil zeggen waardevermeerdering van het geld, georganiseerd vanwege de verkiezingen, zijn er twee dingen zeer duidelijk geworden:

1. we zullen het weer 5 jaar lang moeten doen met een regering, wiens sociaal beleid zo dicht aan fascisme grenst, dat het moeilijk is om het iets anders te noemen;
2. de mensen beginnen zich dit langzaam te realiseren (hoop ik) en het verzet zal dit oppikken.

Tenslotte een kleine grap, al is tie niet leuk.

Vraag: Hoeveel agenten hadden ze nodig om een ei te breken ?

Antwoord: Geen één, het viel de trap af.

Tot de volgende keer.

lotta continua

Het ICTO: De wolf die zijn schaapskleren aflegt

In zijn nu bijna 7-jarig bestaan is het Interkerkelijk Comité Tweezijdige Ontwapening (ICTO) een beweging geworden waar men moeilijk omheen kan. Een beweging die wist uit te groeien tot een vereniging van ruim 12500 leden; die haar politieke voelsprietten tot ver binnen de kerken en politiek Den Haag uitstrekt. Een beweging ook die voor een extreem rechts imago gekozen heeft en de gematigden binnen haar gelederen monddood heeft gemaakt. Een beweging die het met name het IKV moeilijk heeft gemaakt in het voeren van de vredesstrijd binnen de kerken. Het ICTO heeft ervoor gezorgd dat het woord "Vrede" binnen de kerken een geladen begrip is geworden waardoor velen huiveren positie in te nemen. Tot zover de gelukke strategie van een tegenbeweging, een beweging die zich altijd tot taak heeft gesteld om het IKV-geluid te doen verstommen. Een portret.

In 1978 is in Lutherse kring het idee ontstaan om een tegenhanger op te richten van het toen alsmat sterker wordende en zich steeds politieker profilerende IKV. Dit gebeurde op 12 januari 1980. Toentertijd was er een vergaande verwevenheid met het Oud Strijders Legioen (OSL). Deze organisatie is een samenwerkingsverband van de Stichting voor Politieke Bewustwording, de Stichting Oud Strijders Legioen en de Stichting Constructief Jong Nederland. Zij heeft, sinds 1958, onder de bezielende leiding (en alleenheerschappij) van de als ingezondenstukkenschrijver bekend staande P.J.G.A. (Prosper) Ego, krampachtig geprobeerd een fatsoenlijk ultrarechts imago uit te stralen. Dit onder het motto dat alles links van het CDA (en zelfs sommige elementen daarbinnen) riekt naar vergaande communistische indoctrinatie, geleid door de uit Moskou afkomstige "Rode Horden" en daardoor eigenlijk niet thuishoort in onze "Demokratie".

In de aanloopperiode voor de oprichting van het ICTO werden door de eerste ICTO-voorzitter, de heer Nanne de Jong, die actief was binnen het OSL, wel eens publicaties over het ICTO verzorgd in het OSL-blad 'Stavast'. Mevrouw Ada Boersma van Doorne, tot voor kort vice-voorzitter van het ICTO, merkt over deze periode op dat het hen toentertijd niet zoveel uitmaakte waar de bestuursleden vandaan kwamen. Ze waren blij als iemand die geschikt was zich aanmeldde. Ze verklaarde tevens: "Later, toen bleek dat de OSL-Stichtingen aandrongen op verdergaande samenwerking heeft de verenigingsraad met III tegen I stem besloten op bestuurlijk niveau niet samen te werken met andere organisaties, een besluit, puur opgesteld met het oog op het OSL". Sinds die tijd heeft het OSL (lees Ego) voortdurend geprobeerd, om langs slinkse wegen voet aan de grond te krijgen binnen de ICTO-gelederen. Dit gebeurde onder meer door het vooruitschuiven van de uit Zwolle afkomstige, zeer actieve, OSL'er A. Schutte, een man met de bijnaam "De Echo van Ego", voor een bestuursfunctie, een manoeuvre die overigens mede geleid heeft tot de bestuurscrisis. Daarnaast heeft Ego getracht om, door middel van het organiseren van een kennismakingslunch, het ICTO-hoofdbestuur voor verdergaande samenwerking te paaien.

Volgens de heer Ego is het onzin om de nauwe banden tussen OSL en ICTO te ontkennen. "Het ICTO is ontstaan uit het OSL. Wij hebben ze enorm geholpen door middel van publicaties en adviezen. Het succes van het ICTO is aan het OSL te danken. Een aantal ICTO-afdelingen werd gerund door mensen die ook bij het OSL horen". Volgens Ego is de helft van de ICTO-leden ook OSL-begunstiger. Hoe is dit gefleem richting ICTO te verklaren? Ego, al sedert 1958 onwrikbaar op de voorzitterstoel van het OSL, mist in zijn gelederen een belangrijke pressiegroep binnen de kerken en binnen de christelijke politiek. Bij annexatie van het ICTO zou hij zijn opmerkelijke visie op het wereldgebeuren in een nog bredere kring kunnen doen horen. Zijn steun bij de oprichting van het ICTO wijst er ook op dat het altijd zijn voornemen is geweest om het ICTO als spreekbuis van de OSL-gedachte te laten fungeren. Bij die oprichting is een belangrijke fout gemaakt die Ego nu parten speelt. Er is toen gekozen voor een "democratische" verenigingsvorm in plaats van een minder democratische stichtingsvorm. Ego hierover: "Ik dank de hemel dat wij (het OSL) een stichting zijn. Ik moet er nietaan denken dat wij een vereniging zouden zijn. We zouden nooit zover zijn gekomen". Bij een stichtingsvorm zouden de oppositiegeleiden immers veel minder aandacht hebben gekregen en veel minder weerklank hebben gevonden. Er was dan waarschijnlijk geen sprake geweest van een splitsing.

Politieke aspiraties

Op landelijk niveau heeft de meerderheid van het bestuur (tot de crisis) altijd geprobeerd om een nette club te blijven. Dit moge blijken uit het afhouden van het als extreem rechts bekend staande OSL, het ontkennen van een te grote verwevenheid hiermee en het afhouden van initiërende en omstreden plannen als SDI (Strategic Defence Initiative, Starwars).

Dit alles om een zo geloofwaardig mogelijke gesprekspartner te blijven binnen de kerken. Natuurlijk werden er wel een paar rechtse items binnen de gelederen toegestaan maar de landelijke beleidslijn heeft zich altijd verre gehouden van provocerende uitspraken. Op die manier konden ze niet uitgemaakt worden als argumentloze schreeuwers en konden ze zich in een steeds betere positie wringen om effectief tegengas te geven op de IKV-argumenten. Dat is ook steeds de taakstelling geweest die het ICTO zich had toebedacht: Zich naast het IKV als gesprekspartner opdringen aan de gesprekstafel van de kerkelijke overheden. Zij zorgen voor polarisatie rond het woord "Vrede" zodat deze overheden wel heel ver de nek uitsteken als ze zich zonder voorbehoud achter de IKV-doelstelling verklaren.

Daarnaast heeft het ICTO zich ook een politieke pressietaak toebedacht. Het ICTO heeft uitstekende contacten met een groot aantal invloedrijke politici. De volgende politici zitten in het comité van advies/aanbeveling van het ICTO: Ad Ploeg (ex-staatssecretaris, nu tweede kamerlid VVD); Joris Voorhoeve (fractie-voorzitter VVD in de tweede kamer, hij heeft zijn functie binnen het ICTO onlangs opgegeven); W.A. Mateman (tweede kamerlid-VVD; A.A.M.E. van Erp (tweede kamerlid-VVD); K. de Vries (eerste kamerlid-CDA); W.H. de Savornin Lohman (ex DS 70-kamerlid); A.J. Verbrugh (ex GPV-kamerlid); A.H.B. Wagenaar (ex RPF-kamerlid).

Daarnaast zijn er goede contacten met de volgende politici: Ex-premier en ex-Commissaris van de Koningin in Brabant, Dries van Agt (heeft toespraak gehouden op het kongres "Voor Vrede en Vrijheid" mede georganiseerd door het ICTO; hij heeft een artikel geschreven in de o.m. door het ICTO uitgegeven bevrijdingskrant van 1985 en hij heeft een aanbod gekregen om voorzitter van het ICTO te worden); ex-premier De Jong (hij heeft een aanbod gekregen om voorzitter van het ICTO te worden); ex-minister De Geus (hij heeft een aanbod gekregen om voorzitter van het ICTO te worden); minister van ontwikkelingssamenwerking P. Bukman (hij zat in het forum en was spreker op het kongres "Voor Vrede en Vrijheid");

minister van buitenlandse zaken Hans van den Broek (hij heeft een interview gegeven voor het blad ICTO informatie); minister van defensie W.F. van Eekelen (hij heeft een toespraak gehouden op het geheel aan SDI gewijde congres van 12 april 1986); het CDA tweede kamerlid J.P. van Iersel (hij was een van de opstellers van het ICTO-cahier "kloof tussen basis en elite"); ex-secretaris-generaal van de NAVO Joseph Luns (spreker op ICTO-forum in Rhenen).

Ook (ex) ICTO-voorzitter Jimmie Janssen van Raay heeft een parlementair verleden. Tot 1984 zat hij als CDA-vertegenwoordiger in het Europees parlement. De banden met politici van voornamelijk CDA en VVD maken duidelijk dat het ICTO politieke aspiraties heeft. Beïnvloeding van meningsvorming binnen de twee regeringspartijen werpt ook zijn resultaten af. In 1984 heeft het ICTO, middels een open brief aan de leden van de tweede kamerfractie van het CDA, gevraagd om het dubbelbesluit van de NAVO te respecteren, dus om kruisraketten te plaatsen. Of dit veel succes gehad heeft valt te betwijfelen. Feit is wel dat de zes CDA-dissidenten op lagere of onverkiesbare

OSL-cartoon

plaatsen werden gezet. Volgens een van de benadeelden, de heer Bijinema, steekt hier wel degelijk het ICTO achter. Net zo als achter het klimmen van enkele kruisraketvoorstanders op de lijst, zoals Gualthérie van Weezel en de ICTO'er W.A. Mateman.

Het ICTO, bij monde van Janssen van Raay ontkent uiteraard elke beïnvloeding in het stemgedrag van de plaatselijke afdelingen.

Beïnvloeding gebeurt ook op andere manieren. Het door de gehele rechtse

"vredes" tegenbeweging georganiseerde congres "Voor Vrede en Vrijheid" werd door het ICTO zwaar beïnvloed. Dit congres, georganiseerd door de Stichting Vredes Politiek (van Joris Voorhoeve), het ICTO, het Hervormd Beraad Vredesvraagstukken (HBV), de Stichting Bijbel en Vredesvraagstukken, het Comité Stop de SS 20 raket, de stichting Geestelijke Weerbaarheid (GW) en de stichting Vrijheid, Vrede en Verdediging (VVD), had als doelstelling om politici te overtuigen van het gevaar van eenzijdige ontwapeningsstappen als door het IKV gepropageerd. Onder hun 1700 congresdeelnemers waren premier Lubbers en oud-premier Leo Tindemans (van België) te vinden.

Uit commentaar op het congres door organisator Joris Voorhoeve valt op te maken dat hij de politieke invloed van het congres hoger acht dan die van de vlak daarna gehouden demonstratie in Den Haag

welke een half miljoen bezoekers trok. Op plaatselijk niveau laat het ICTO een heel ander gezicht zien dan het fatsoenlijke landelijke gelaat.

Ze probeert zo vaak als mogelijk aanwezig te zijn op door de vredesbeweging of door kerken georganiseerde discussiedagen of avonden. Daar wordt de discussie zoveel mogelijk verstoord c.q. onmogelijk gemaakt. Sprekers worden voortdurend geïnterrupteerd, argumenten overschreeuwd en er wordt meer geprovoceerd dan gediscussieerd. Opvallend is het gebrek aan argumenten aan ICTO-zijde.

Waar krijgt een club als het ICTO zijn geld vandaan? Natuurlijk in de eerste plaats uit contributies. Maar het ICTO krijgt ook subsidies.

Geldstromen

Voor de anti-volkspetitionnement-folder die vorig jaar door het ICTO en het OSL is uitgegeven is een NAVO-bijdrage van f 5000,- ontvangen. Ook het ICTO-vredesonderwijsproject is mede door een NAVO-bijdrage gefinancierd.

Voor het op 12 april 1986 in Utrecht gehouden ICTO-congres, dat geheel gewijd was aan SDI/EDI werd door de NAVO f 5000,- bijgedragen. In totaal is voor 1986 een NAVO-bijdrage van f 25000,- opgenomen. Om de NAVO-subsidiestroom in de toekomst nog beter te stroomlijnen heeft het ICTO haar eerste buitenlandse afdeling op 8 december 1986 in Brussel geïnstalleerd. Joseph Luns was bij de oprichting hiervan aanwezig.

Verder is de Van Lanschotbank in het rijtje van subsidiegevers opgenomen. Voor 1986 was deze bank goed voor een subsidie van 13000 gulden.

Daarnaast ontving het ICTO een bedrag van f 11000,- (over 1986) van Insinger, een Lutherse stichting die aan het begin van de eeuw door twee oude dames in het leven is geroepen om goede doelen te steunen.

In september 1983 ontving het ICTO een bijdrage (in de vorm van reis- en verblijfkosten van twee sprekers uit de VS) voor het tweedaagse congres in Wolfheze "Kerken op het kruispunt" van het Centrum voor Ethiek en Politiek van Ernest Lefever uit Washington (Ethics and Public Policy Centre). Dit centrum had van de Amerikaanse regering een bedrag van \$ 200.000,- (f 500.000,-) gekregen om de opvattingen in de kerken in West-Europa over kernbewapening meer te laten sporen met het Amerikaanse regeringsbeleid.

Ernest Lefever, die zijn carrière begon als pacifist en die daarna theoloog werd (uit de school van Reinhold Niebuhr) werd steeds conservatiever. In 1981 werd hij door Reagan aangesteld als onderminister voor de mensenrechten. Toen hij het daar vanwege zijn rechtse opvattingen (regeringsbeleid inzake mensenrechten in Chili: niets doen; het Zuid-Afrikaanse apartheidssysteem was eigenlijk wel positief, enz.) te bont maakte moest hij aftreden. Nu heeft hij dus de taak om Amerikaans belastinggeld, afkomstig van het USIA (United States Information Agency) via zijn centrum door te sluizen naar rechtse Westeuropese kerkelijke pressiegroepen.

De crisis

Tot begin 1985 ging alles voorspoedig met het ICTO. Onder de bezielende leiding van de heer Nanne de Jong groeide het ICTO gestaag (begin 1985 + 9000 leden),

werden er meer plaatselijke afdelingen opgericht (begin 1985 + 80) en werden banden met 's lands politiek steeds sterker.

In 1985 vond men de tijd rijp om de zaken grootser aan te gaan pakken en men vroeg de oud-premiers Van Agt en De Jong en oud-minister De Geus als opvolger van Nanne de Jong. Deze drie weigerden. Vervolgens werd de heer James Leonard Janssen van Raay verzocht om de voorzittershamer op te nemen. Deze ex-parlementariër (Europarlementslid voor het CDA t/m 1984) hapte toe. Niet omdat hij na zijn parlementaire escapades niets meer omhanden had, geenszins. De in Nederlands-Indië geboren en opgegroeide (hij heeft daar de bezetting meegemaakt) zoon van een gouvernements-ambtenaar heeft een indrukwekkende lijst van activiteiten. Naast de in het voorgaande genoemde zijn daar nog: Voorzitter van de beroepsvoetballersbond VVCS (hij is zeer onlangs uit deze functie gezet); voorzitter van de internationale federatie van beroepsvoetballers; een aantal commissariaten; Synodelid van de Evangelisch Lutherse kerk. Daarnaast heeft hij een juridisch adviesbureau in de Rotterdamse wijk Kralingen. Trots is hij op zijn militaire loopbaan. Pelotonscommandant, plaatsvervangend eskadronscommandant, lid van de ere-escorte bij het huwelijk van prinses Beatrix en vijf jaar lang cavalerist in de ere-escorte bij prinsjesdag, "waarin de laatste maal als commandant van het tweede peloton".

Janssen van Raay staat daarnaast nog bekend als pleitbezorger van het Zuid-Afrikaanse apartheidssysteem.

Voor de ICTO was Janssen van Raay een aantrekkelijke keus vanwege zijn ervaringen in Medialand.

Bij zijn aanstelling kondigde Janssen van Raay een wat lawaaiiger beleid aan. Hij heeft hier zeker het zijne aan bijgedragen door nucleaire wapens een diabolisch godsgeschenk te noemen en door de bewering dat God zelf de atombom had uitgevonden (op de vierde dag). Precies wat het ICTO wilde dus. Wat een deel van de ICTO-achterban en het halve bestuur niet wilde was de al te nadrukkelijke aanwezigheid van OSL'er Prosper Ego. Ook de bijna symbolische handdruk tussen Janssen van Raay en Ego stuitte een hoop mensen tegen de borst.

Janssen van Raay gaat hard aan het werk. Hoewel hij beweert tot 1982 achter het IKV te hebben gestaan laat hij hier in zijn beleid weinig van merken. In hoog tempo probeert hij het ICTO zijn SDI/EDI plannen te laten overnemen; een fusie met het Hervormd Beraad Vredesvraagstukken te forceren en een bestuurlijk samenwerken tussen OSL en ICTO te bewerkstelligen. Het eerste punt laat zich verklaren uit het feit dat Janssen van Raay oprichter en voorzitter is van de Stichting High Frontier Europe, een club die Reagan's Starwars SDI (Strategic Defence Initiative) en een Europese variant daarvan EDI (European Defence Initiative) propageert. De na de crisis uitgetreden verwijten Janssen van Raay dat hij het ICTO hiermee heeft gemaakt tot een politieke propagandagroep. Zij wilden niet meewerken aan de SDI-lobby, niet omdat ze zozeer tegen SDI/EDI waren maar omdat ze het niet als een taak voor het ICTO zagen.

Ondertussen greep Janssen van Raay elke gelegenheid aan (bij interviews en spreekbeurten) de "defensieve" ruimteswapens te propageren. Hij presteerde het zelfs om op het ICTO-congres van 12 april '86 een mede door Lockheed beschikbaar gestelde pro-SDI film te vertonen.

In het tweede punt, een fusie met het Hervormd Beraad Vredesvraagstukken zag Janssen van Raay een mogelijkheid om 3000 HBV-contribuanten binnen te halen en daarmee in één klap het IKV in leden-tal te overtreffen. Het HBV, dat dan als stichting lid moest worden heeft dit echter tot tweemaal toe afgewezen. Deze voorstellen zijn overigens volledig buiten medeweten van het ICTO-bestuur gedaan. Het derde punt, het binnenhalen van het OSL lijkt echter de druppel waarmee Janssen van Raay de emmer deed overlopen. Lag er al sinds 1983 een besluit van de verenigingsraad tegen samenwerking met het OSL op bestuurlijk niveau, Janssen van Raay liet zich hierdoor niet afremmen. Vanaf de befaamde handdruk met Ego heeft Janssen van Raay geleidelijk aan de duimschroeven bij de dissidente leden vaster aangedraaid.

Eind '85 heeft hij geprobeerd de OSL'er A. Schutte uit Zwolle binnen het bestuur te halen. Deze man, de "echo van Ego" weigerde echter zijn OSL-functies neer te leggen, iets wat het ICTO-bestuur van hem eiste in verband met onverenigbaarheid van functies. Janssen van Raay liet deze duidelijke bestuursuitspraak in de notulen verdoezelen. Bovendien was dit konflikt voor Janssen van Raay aanleiding om zijn ergste tegenstander, A. Krijger uit het ICTO te zetten. Dat hij dit hard speelde mag blijken uit zijn woorden van mei '86, "zijn kop of de mijne". Een goede aanleiding om Krijger te lozen was snel gevonden: op een regionale ICTO-vergadering in Ede had hij zich pessimistisch uitgelaten over de bestuurskonflikten. Vier dagen later legde bestuurslid Nanne de Jong uit Hoogeveen aan Krijger een zwijgplicht op. Tegelijkertijd ont-hief Janssen van Raay Ada Boerma uit haar functie van taakgroep 4: externe kontakten, kerkelijke zaken en publiciteit; die deed hij liever zelf. Dat kon eenvoudig, want mevr. Boerma was er toch niet. Die had hij immers die dag naar Brussel gestuurd om een exkursie voor ICTO-leden naar het NAVO-hoofdkwartier voor te bereiden. Mevr. Boerma moest ook weg, zij had kritiek op de propaganda voor het SDI.

Vanwege al deze - deels persoonlijke - tegenstellingen is er in april een commissie van goede diensten ingesteld die met de bestuurskonflikten aan het werk moest. Toen deze commissie na vier weken een rapport op de tafel van Janssen van Raay deponeerde schrok deze hevig. De konklusie hiervan was, hoewel geen regelrechte veroordeling van Janssen van Raay's beleid, toch wel een beschuldiging in de richting van de voorzitter Janssen van Raay heeft toen nog een mislukte poging gedaan om de verzending van het rapport tegen te houden. Op de verenigingsraad van 24 mei liet Janssen van Raay zich met ruime meerderheid onder het stellen van de vertrouwenskwestie voor twee jaar herkiezen. Hierna bedanken, naast A. Krijger en A. Boerma van Doorne (vice-voorzitter) ook de bestuursleden M.v.d. Lange (hoofd van het ICTO-bureau) en H. Annen (tweede penningmeester).

Na deze rumoerige vergadering, waarbij A. Schutte en mr. Wachwitz (oud-ambtenaar ministerie van buitenlandse zaken en voormalig sekretaris van minister Schmelzer) tot het bestuur verkozen werden, poogden drie afdelingen een interimbestuur onder leiding van oud kolonel en fervent OSL'er H. Meyer uit Ede te vormen. Dit voorstel werd op de uitgestelde verenigingsraad van 28 juni door Janssen van Raay getorpedeerd. "Onder leiding van H. Meyer zou het ledenverlies niet meer te overzien zijn geweest" zo waren zijn woor-

den. Deze uitspraak en de weigering van Janssen van Raay om (tijdelijk) als voorzitter af te treden waren voor 20 afdelingen en een aantal leden van het comité van advies/aanbeveling aanleiding om op te stappen. Een voorstel van Generaal b.d. W.H. de Savornin Lohman (van HBV) om de boel eens bij een glaasje bier in zijn Limburgse buiten te verzoenen maakte geen enkele kans meer. Op 20 december werd bekend dat 12 prominente ICTO'ers alsnog uitgetreden waren vanwege de konflikten.

De heer R. Ph. Bär, bisschop van Rotterdam en fervent ICTO-aanhanger (heeft ondermeer ICTO-materiaal binnen zijn bisdom verspreid) laat als spreker op het ICTO-vredesweekkongres '86 weten niet blij te zijn met de splitsing binnen het ICTO. Onverhuld zegt hij dat als het ICTO vre-

de wil uitdragen de vrede ook intern hersteld moet worden.

Begin dit jaar wordt duidelijk dat de problemen niet oplosbaar zijn. Dan treden alsnog 40 bestuursleden van 12 plaatselijke afdelingen af, daarbij tevens bedankend voor het ICTO-lidmaatschap. Ook het nieuwe (landelijk) bestuurslid C.J. Wachwitz treedt, overigens zonder redenen op te geven, af.

Op de verenigingsraad van 7 februari 1987 is een interim voorzitter driemenschap aangesteld, bestaande uit mevr. J. ter Culver uit Delden (was actief in de Stichting Vrije Vrouwen en is, volgens ICTO-oppositie, Janssen van Raay-aanhanger), mr. R. Sybesma uit Emmen en de heer W. de Vries uit Eindhoven (initia-

tiefnemer voor het comité "een goede start voor bisschop ter Schure", voorzitter van de vereniging Bond van Oud-Stoottroepers en Stoottroepers en oud-directeur van Philips' afdeling gloeilampen). Dit drietal kreeg als taak te zorgen voor een nieuwe voorzitter. Hoewel deze, volgens de taakstelling, niet uit het drietal zelf mocht voorkomen, is W(out) de Vries op 13 februari gekozen als voorzitter van het ICTO. Janssen van Raay is inmiddels benoemd tot erelid van het ICTO.

Het lijkt erop dat Janssen van Raay, die als opvolger van mevr. Y. van Rooy weer in het Europees parlement zit, in zijn korte voorzittersperiode doelbewust op een crisis heeft aangestuurd. Ego wilde door middel van stroman Janssen van Raay zijn 7 jaar eerder begonnen karwei afmaken. Hij wilde het ICTO inlijven als zijn vierde stichting, waarmee hij zijn greep op de kerken zou vergroten. De hele geschiedenis wijst erop

dat Janssen van Raay alles op alles heeft gezet om de kritische geluiden binnen het ICTO eruit te werken of monddood te maken.

In de eerste ICTO vredeskrant die vorig jaar in de vredesweek verscheen wordt nog eens duidelijk gemaakt dat het ICTO de NAVO als enige redelijke vredesbeweging ziet. Met veel bombarie is Lord Carrington (Secretaris Generaal van de NAVO) als schrijver van het introductie-artikel binnen gehaald. Kritiek uit ultrarechtse kerkelijke kring richt zich erop dat het ICTO zich in deze vredeskrant nog te weinig door de bijbel laat leiden.

Toekomst

Nu de gematigden uit het ICTO getreden zijn kan men een krachtig geluid van deze "vredesgroep" verwachten. Het lijkt erop dat het ICTO een gelijkwaardige positie naast het IKV probeert te vererven binnen de raad van kerken, waarschijnlijk met de bedoeling het IKV daar de genadeslag te geven. Moeilijkheid hierbij is dat het IKV door de raad van kerken ingesteld is als adviesorgaan terwijl het ICTO buiten de kerkelijke overheden om is ontstaan. Volgens Ds. W. R. van der Zee, algemeen secretaris van de Raad van Kerken kan het ICTO hooguit meedoen aan de discussie binnen de kerken en niet de plaats innemen van het IKV. Daarom streeft het ICTO naar de totstandkoming van een platform voor vrede en veiligheid waarin het IKV, het ICTO, het Hervormd Beraad Vredesvraagstukken en Wacht en Weegt (remonstrants) gelijkwaardige posities innemen.

Het ICTO op de OSL-lijn wil geen vrede. Zij wil alleen de rechtse OSL denkbeelden binnen de kerken verspreiden. Daarom denk ik dat het ICTO zich voornamelijk zal richten op versterking van haar positie binnen de kerken, de plaats waar het OSL haar wil hebben.

Erik Naber

Bronnen

NRC-Handelsblad: 10-10-83; 14-9-85; 18-2-86; 27-6-86; 4-9-86
 Volkskrant: 18-10-84; 14-1-85; 28-6-86; 30-6-85
 20-12-86
 Trouw: 16-4-85; 18-2-86; 30-6-86; 22-9-86; 25-9-86
 Nederlands Dagblad: 20-6-86; 9-9-86; 11-9-86; 23-9-86; 31-1-87
 ICTO-opinie: april 85; oktober 85; maart 86
 Elsevier Weekblad: 25-9-82; 2-10-82; 21-6-86
 Haagsche Courant: 12-1-85; 7-6-86; 10-6-86
 Algemeen Dagblad: 21-9-86; 30-6-86; 13-3-87
 Reformatorisch Dagblad: 12-1-85; 20-6-86; 10-12-86
 ICTO-informatie: januari 85; maart 85
 Hervormd Nederland: 19-5-84; 4-10-86
 Utrechts Nieuwsblad: 28-7-84; 9-10-85
 Arnhemse Courant: 14-11-85; 25-10-86
 De Groene Amsterdammer: 23-7-86
 Bazuin: 15-3-85
 Vrij Nederland: 21-6-86
 Parool: 15-1-86
 Vrije Volk Weekeditie: 16-1-86
 Binnenhof: 13-6-86; 6-2-87
 Vallei: 29-8-86
 De Tijd: 14-11-86
 Vredesopbouw: jrg. 19, nr. 9 (sept. 82)

Mijn speciale dank gaat uit naar het onderzoekwerk van het Fascisme Onderzoeks Kollektief in Amsterdam.

AMOK

Dwarsverbanden

Werden in het voorgaande verhaal al enkele politici genoemd die zeer regelmatig contact onderhouden met het ICTO, echt duidelijk worden de dwarsverbanden pas bij een volledige opsomming van de nevenactiviteiten van actieve mensen binnen het ICTO-bestuur en de commissie van advies/aanbeveling van het ICTO. Een opsomming:

James Leonard Janssen van Raay, huidige ere-voorzitter ICTO, woont te Rotterdam.

- deelnemer WACL (World Anti-Communist League) kongres in Luxemburg (sept. '83)
- sprak op OSL landdag 28-9-85
- publicatie Stavast (OSL) april en sept/okt 1984
- lid komitee van aanbeveling Stichting Vrije Vrouwen (een tegenhanger van emancipatorische en feministische groepen waarvan in het komitee van aanbeveling merkwaaardigerwijs heel veel mannen zitten).
- sprak voor NZAW (Nederland Zuid Afrika Werkgroep; een pro apartheid groep) op 13-4-85 en op 22-11-85.
- oprichter/voorzitter Stichting High Frontier Europe (een pro-Star Wars club) sinds 1984.

Ad Ploeg, woont te Arnhem

- lid tweede kamer VVD (ex-staatssecretaris)
- lid WACL
- bestuurslid Atlantische commissie
- lid raad van advies Centrum voor Europese Veiligheid en Samenwerking (CEVS)
- sprak tussen 80 en 82 vier keer voor NZAW
- sprak en schreef veel voor OSL
- lid comité van advies/aanbeveling ICTO

Prof. Dr. Jhr. F.A.M. Alting van Geusau, woont in Oisterwijk

- lid comité van aanbeveling/ adviseur van het ICTO
- voorzitter adviescommissie voor ontwapening en internationale vrede en veiligheid
- publicatie Stavast mrt.84 en februari 85
- sprak op 11-1-85 voor het OSL
- lid raad van advies Stg.Civis Mundi (vroeger Oost-West instituut)
- lid komitee van aanbeveling Stichting Vrije Vrouwen
- betrokken bij Opus Dei
- lid comité van aanbeveling Stichting Solidariteit en Verbondenheid NL-VS
- sprak op 10-5-84 voor comité 10 mei 40-84
- deelnemer ronde tafel konferentie Atlantische Commissie mei '85

Prof.dr.Jochem Douma, woont te Kampen

- voorzitter vereniging ter bescherming van het ongeboren kind
- sprak op 24-9-83 bij Stg.Vredas politiek
- lid koninklijke Nederlandse vereniging "Ons Leger"
- is penningmeester Stichting Generaal van Heutszfonds
- lid comité van aanbeveling Stichting Vrije Vrouwen
- evenals van veel rechtse christelijke organisaties
- lid comité van advies/aanbeveling ICTO

Pater drs.L.M. van der Bol, woont te Rijswijk

- lid commissie van dienstverlening Veteranen Legioen Nederland
- in 1960 gewestelijk afgevaardigde Gelderland bij hoofdbestuur Veteranen Legioen Nederland
- lid comité van advies/ aanbeveling ICTO

Dr.K.de Vries, woont te Leeuwarden

- lid eerste kamer CDA
- lid WACL
- 1983 lid hoofdbestuur "Ons Leger"
- regelmatig OSL spreker
- lid Veteranen Legioen Nederland
- lid comité van advies/aanbeveling ICTO

J.Windig, woont te Bussum

- bestuurslid Stichting Hervormd Beraad Vredesvraagstukken
- bestuurslid Stichting Morele Herbewapening
- lid comité van advies/aanbeveling ICTO

Dr.A.J. Verbrugh, woont te Dordrecht

- ex GPV kamerlid
- lid/kandidaat bestuurslid NZAW
- lid comité van aanbeveling/advies ICTO

Prof.dr.W.H.Velema, woont te Apeldoorn

- hele reeks christelijk-rechtse functies
- lid comité van aanbeveling Stichting Vrije Vrouwen
- lid comité van advies/aanbeveling ICTO

Jhr. W.H.de Savornin Lohman, woont te Den Haag

- bestuurslid stichting Hervormd Beraad voor Vredesvraagstukken
- Tot jan.85 voorzitter HBV
- Oud inspecteur-generaal der krijgsmacht
- betrokken bij Stichting Vredespolitiek
- ex-DS-70
- lid comité advies/aanbeveling ICTO

R.C.A. van Voorst Vader,woont te Breda

- bestuurslid Stichting Hervormd Beraad Vredesvraagstukken
- lid comité advies/aanbeveling ICTO

G.A.Offringa, woont te Paterswolde

- kontaktpersoon OSL werkgroep Noord vanaf aug. '86 tot heden
- oprichter/bestuurslid Stichting Werkgroep voor Gezag en Vrijheid
- lid Veteranen legioen Nederland sinds zomer '84
- kontaktpersoon ICTO afd. Eelde/Paterswolde

Joris J.C.Voorhoeve, woont te Den Haag

- fractievoorzitter VVD in de tweede kamer
- oprichter en ex-bestuurslid van de Stichting Vredespolitiek
- publiceert regelmatig in Stavast
- publiceert regelmatig in ICTO-opinie en ICTO-informatie
- sprak op OSL landdag 1984
- ex-bestuurslid Stichting Help de Afghanen
- lid comité van aanbeveling Stichting solidariteit en verbondenheid NL-VS.
- ex-lid comité van advies/aanbeveling ICTO
- is regelmatig actief bij de Atlantische Commissie

J.A.E.Vermaat

- publiceert regelmatig in Stavast
- heeft meegewerkt aan brochure "Kloof tussen Basis en Elite" van het ICTO
- EO journalist
- journalist in diverse rechts-christelijke bladen

Ds.J.J.Poort, woont te Oisterwijk

- ex-kamerlid RPF (?)
- lid OSL bestuurscollege
- publiceert regelmatig in Stavast
- lid comité van advies/aanbeveling ICTO

Mevrouw M.de Lange-Burger, tot voor kort bestuurslid (directeur secretariaat, woont in Bergen (NH))

- sinds jaren OSL begunstiger

B.v.d.Ros, ex-hoofdredacteur ICTO informatie, woont in Apeldoorn.

- journalist Reformatorisch Dagblad.

W.A.Mateman, woont te Aalten

- lid tweede kamer CDA
- is actief OSL'er, spreekt regelmatig voor plaatselijke werkgroepen
- is lid WACL
- lid comité van advies/aanbeveling ICTO

Drs.A.H.D.Wagenaar, woont te Zoetermeer

- ex RPF/AR'85 kamerlid
- voorjaar '84 "oriëntatiereis" door Zuid-Afrika
- sprak regelmatig voor NZAW
- sprak regelmatig voor OSL
- lid comité van advies/aanbeveling ICTO

A.Schutte, woont te Zwolle

- kontaktpersoon OSL werkgroep Zwolle
- kontaktpersoon ICTO afd.Zwolle
- heeft in Zwolle de bijnaam "De echo van Ego". Hij is een van de meest actieve OSL-ers na Ego

Mary Pos, woont te Bussum

- schrijfster van boekje "Wie was dr. Verwoerd" (pro apartheid)
- deelnemster aan een van de eerste na-oorlogse fascistiese manifestaties, de kranslegging bij v.Heutszmonument (feb.68)
- lid comité van advies/aanbeveling ICTO

W.J.ter Kulve-van Os, woont te Ambt-Delden

- secretariaat Stichting Vrije Vrouwen
- actief ICTO'ster

J.van Aalzum - de Vries, woont te Joure

- kontaktpersoon OSL werkgroep Joure
- kontaktpersoon ICTO, afd. Joure

H.Meyer, woont te Ede

- kolonel buiten dienst
- Tot medio 1984 lid OSL bestuurscollege
- schrijft regelmatig in Stavast
- betrokken bij vereniging ter bescherming van het ongeboren kind
- lid comité van advies/aanbeveling ICTO

A.A.M.E. van Erp, woont te Best

- lid tweede kamer VVD
- lid WACL
- regelmatig gastschrijver in Stavast
- lid comité van advies/aanbeveling ICTO

GESCHIEDENIS VAN DE ONMAATSCHAPPELIJKHEIDSBESTRIJDING IN NEDERLAND 1914-1970

Dercksen+Verplanke prijs:35,-

Wanneer mensen gevraagd wordt wie ze onmaatschappelijk of asociaal vinden, volgen de meest uiteenlopende antwoorden. Sommigen wijzen onmiddellijk hun burens of de bewoners van bepaalde stadswijken aan. Andere noemen 'de jeugd van tegenwoordig', waarmee ze voetbalsupporters van een bepaald slag, krakers dan wel 'junks' bedoelen. Weer anderen zeggen dat de regering asociaal is en ga zo maar door. Wat men onmaatschappelijk of asociaal vindt, heeft onder andere te maken met iemands positie in de samenleving, met de maatschappijvisie die men heeft, dus ook met de tijd waarin iemand leeft en met het glibberige terrein van veelal onuitgesproken normen en waarden. Dit boek gaat over onmaatschappelijkheidsbestrijding. Tegenwoordig zijn er nog maar weinig mensen die dat woord kennen. Toch liggen de jaren waarin deze term in Nederland een begrip was nog niet ver achter ons. Het bestrijden van 'onmaatschappelijkheid', met andere woorden het heropvoedingswerk onder gezinnen die zich niet volgens de heersende normen en waarden gedroegen, was toen alom geaccepteerd en gewaardeerd. Omstreeks 1914 werden de 'onmaatschappelijke gezinnen' waar het in dit boek over gaat voor het eerst als groep onderscheiden; ze kregen toen de naam 'ontoelaatbare gezinnen'. Dit sloeg op het feit dat huiseigenaren, woningbouwverenigingen en gemeenten deze gezinnen niet in hun woningen als huurders wilden toelaten, wegens hun woongedrag. In een aantal steden werden de 'ontoelaatbare gezinnen' vervolgens in aparte wijken geconcentreerd, alwaar woninginspectrices hun het wonen gingen leren. In de loop der jaren breidde deze heropvoeding zich uit. Niet alleen het woongedrag had naar men meende correctie nodig, men vond dat het totale gedrag van wat men inmiddels onmaatschappelijke gezinnen noemde, verbetering behoeft. Wetenschappe-

lijk geschoolden die zich over de mogelijke oorzaken en oplossingen van 'het vraagstuk der onmaatschappelijke gezinnen' bogen, probeerden een theoretische ondergrond aan de praktijk te geven.

Tussen 1955 en 1965 beleefde de onmaatschappelijkheidsbestrijding in Nederland haar bloeiperiode. In tal van plaatsen was een heropvoedingswijk; daarnaast waren er de gezinsoorden voor maatschappelijk onangepaste gezinnen, van het Ministerie van Maatschappelijk Werk, later vervangen door zes plaatselijke Bijzondere Projecten. Mensen van verschillende wetenschappelijke disciplines zochten naar verklaringen voor het verschijnsel van het onmaatschappelijk gedrag.

De neergang zette in na het midden van de jaren zestig. Men ging vraagtekens zetten bij de onmaatschappelijkheidsbestrijding en bij het verschijnsel onmaatschappelijkheid zelf. Sinds 1970 werden onmaatschappelijke gezinnen niet langer beschouwd als een aparte groep, die heropgevoed moest worden.

De schrijfters van dit boek hebben de geschiedenis van de onmaatschappelijkheidsbestrijding verdeeld overeenkomstig de benamingen die men van tijd tot tijd aan de gezinnen gaf:

- Ontoelaatbaren (1914-1940)
- Geestelijk onvolwaardigen
- Asocialen (1940-1953)
- Zieke gezinnen
- Onmaatschappelijken (1953-1961)
- Probleemgezinnen
- Kansarmen (zestiger jaren)

Per periode worden de ontwikkelingen in de praktijk van het heropvoedingswerk en vervolgens die in het denken over onmaatschappelijkheid behandeld.

Het glibberige terrein van normen en waarden, waaruit de onmaatschappelijkheidsbestrijding voortvloeit, wordt echter niet bepaald door iets vaags als 'tijdgeest'.

Tijd is een uitdrukking van machtsverhoudingen. De tijd wordt bepaald door de machthebbers.

Met dit voor ogen biedt het boek een interessante invalshoek, om deze machtsverhoudingen te bepalen. Het doet 'een boekje open' over het ar-

senaal wapens de heersenden de verhoudingen naar hun hand zetten. Bovendien geeft deze studie een goede voorzet om na te gaan, waar de onmaatschappelijkheidsbestrijding van de laatste twintig jaar werd ondergebracht, hoe zij op dit moment werkt. Want zolang onderdrukking en uitbuiting bestaan, zal het autonome in de mens bestreden moeten worden. De democratische samenleving heeft hiervoor haar eigen middelen.

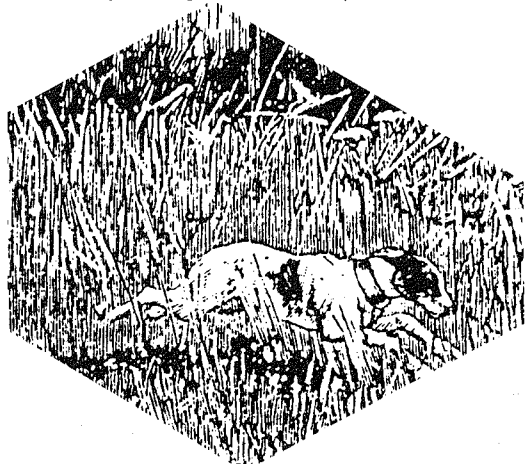
WE ZULLEN HET NIET LANGER ZONDER DOEN

-vrouwen arbeid onder apartheid-

Een brochure van de Komitee Zuidelijk Afrika-Vrouwengroep. prijs:4,25

In de brochure worden verschillende beroepen beschreven, die vrouwen er noodgedwongen moeten beoefenen; voor lonen die meer weg hebben van een vergoeding; en dat alles louter om maar te kunnen overleven. Voor vrouwen is het dubbel zo moeilijk om aan werk te komen. Bij zwangerschap bijv. worden ze simpelweg ontslagen. Bovendien worden ze vaak lager betaald voor het zelfde werk dan de mannen. Naast dit werk moeten ze ook nog eens thuis voor de kinderen zorgen en het huishouden doen.

In de brochure is ook een beschrijving gemaakt van het vrouwenverzet. In de vakbonden stuiten ze op de traditionele opvattingen van hun mannelijke collega's. Ook zijn ze veelal minder geschoold dan niet-zwarte vrouwen, omdat de zwarten in tegenstelling tot de witten (blanken) schoolgeld moeten betalen. Bovendien geldt onder zulke verzwarende omstandigheden in versterkte mate, dat meisjes niet naar school hoeven en dat ze net zo goed thuis kunnen helpen. Desondanks is de traditie van het vrouwenverzet daar diep geworteld. Binnen organisaties als het ANC beginnen ze serieus genomen te worden, waar ze dan ook doorgaan hun eigen organisaties op te richten.

Nieuw in de boekhandel:

"Flikkers moeten we niet"

-mannen als doelwit van anti-homosexueel geweld-
van Henk v.d.Boogaard

"Hoeveel vrienden heb ik gevonden"

-over relaties tussen mannen-
redactie Hans Hafkamp

HET CIA HANDBOEK

DE AMERIKAANSE INTERVENTIE- POLITIEK IN NICARAGUA

uitg. EPO

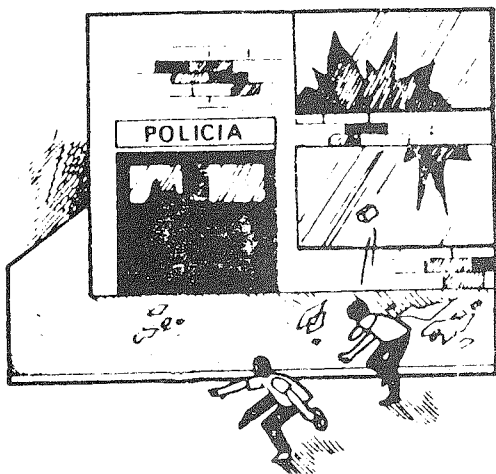
'Operaciones psicologicas en guerra de guerrillas' is de onschuldige titel van een handboek van de CIA. Het is een handleiding voor de contra's om het Sandinistische regime in Nicaragua te bestrijden. Sabotage van de elektriciteitsvoorziening, psychologische oorlogsvoering om de bevolking op te jatten, intimidatie, fysieke uitschakeling van het leidende kader. Voor wie het tekstboek nog niet duidelijk genoeg zou zijn, publiceert de CIA een "comic-strip", waarin de werkmethode in didactische beeldvorm is gegoten.

Philip Agee, zelf ooit CIA-agent in Zuid- en Centraalamerika, voorziet dit handboek van commentaar. Uit dit commentaar een passage; ze maakt duidelijk, wat president Ortega van Nicaragua bedoelt, wanneer hij zegt alleen heil te zien in onderhandelingen met de VS, "de baas van de contra's".

Tegucigalpa, Honduras. Najaar 1983

In een van air conditioning voorzien, goed beveiligd huis wordt hard gewerkt aan het handboek voor psychologische oorlogsvoering. De auteurs, Edgar Chamorro en John Kirkpatrick, vormen in alle opzichten een 'gek paar'. Chamorro is een telg van een vooraanstaande Nicaraguaanse familie. Deze aan Harvard afgestudeerde ex-jezuiet werd vorig jaar door de CIA gerekruteerd. Hij bevond zich toen in Miami. De CIA vertelt hem dat de president zijn hulp nodig had om leden van het Congres te winnen voor de zaak van het FDN. Chamorro was daarvoor de aangewezen persoon omdat hij in tegenstelling tot andere FDN-leiders niet had gecollaboreerd met de Somoza dictatuur. Chamorro aanvaardde een toelage van de CIA van 2.000 dollar per maand en hij werd een van de zeven leiders van het FDN.

John Kirkpatrick is het pseudoniem van een op rust gestelde CIA-man, specialist in paramilitaire operaties. Hij werd aangetrokken onder een speciaal contract om samen met Chamorro te werken aan het 'psy war' oorlogshandboek. Kirkpatrick is van Ierse afkomst en hij steekt zijn bewondering voor de psychologische operaties van de IRA niet onder stoelen of banken. Zelf heeft hij meegevochten in Korea en Vietnam. Hij maakt een positieve indruk op Chamorro en de andere FDN-leiders. Hij deelt hun levensomstandigheden, is ondergebracht in dezelfde woonblokken, ze eten samen, en ondertussen helpt hij hen bij het schrijven van het handboek.

Kirkpatrick is een energieke man die zich erg enthousiast toont voor het project. Hij gebruikt zijn persoonlijke aantekeningen, put uit zijn rijke ervaring en raadpleegt de handboeken van de CIA en het Amerikaanse leger uit de Vietnamperiode. Die handboeken waren vooral geïnspireerd op de onderrichtingen van Mao en Ho Chi Minh in verband met guerrilla-oorlogsvoering. De CIA had er vooral uit geleerd dat politieke en psychologische operaties even belangrijk zijn als militaire acties.

De titel van het handboek wordt dan ook: 'Psychologische Operaties in de Guerrilla-oorlog'. De doelstelling van het geschrift is tweevoudig: enerzijds moet het de motivering van de FDN-strijdkrachten versterken; anderzijds wordt erin uitgelegd hoe je de steun kunt verwerven van de dorpsbewoners. Voor de interne motivering worden vooral zelfkritiek en groepsdiscussies aanbevolen. Maar over het uiteindelijke doel van de operaties bestaat geen twijfel: de 90 bladzijden tellende tekst bevat niet minder dan dertien verwijzingen naar de uiteindelijke overwinning op het Sandinisme. Het Boland Amendment dat in december 1982 door het Congres was aangenomen, verbiedt de CIA geld te besteden voor het omvergoeien van de Nicaraguaanse regering. Maar daar liggen Chamorro en Kirkpatrick niet van wakker. Hun boekje bevat ook geen enkele verwijzing naar het onderscheppen van wapenleveringen voor het FMLN, officieel het enigste doel dat de paramilitaire operaties van de CIA in en om Nicaragua mogen nastreven.

Chamorro en Kirkpatrick beschrijven de FDN-strijders als 'Vrijheidscommando's' (6 verwijzingen) en 'Christelijke guerrillastrijders' (6 verwijzingen) die vechten voor een 'democratische revolutie' (7 verwijzingen) en een 'Christelijke kruistocht'. De vijand is de Sandinistische machtsstructuur die door het 'Russisch-Cubaanse communisme gedomineerd wordt' (8 verwijzingen). Hun strijdleuze is: 'God, Vaderland en Democratie'. Na twee weken intensieve opleiding, gebaseerd op het handboek, worden 'Gewapende Propagandaploegen' van 6 tot 10 man erop uitgestuurd om Nicaraguaanse dorpen te infiltreren en om 'Vijfde Colones' op te richten naar het voorbeeld van de nazi's voor de tweede wereldoorlog.

Het handboek geeft uitgebreide richtlijnen over hoe de guerrillastrijders van het FDN zich tegenover de boeren en andere lagen van de bevolking dienen te gedragen. Om aanhangers te winnen moeten ze vooral gebruik maken van mantot-man overtuigingswerk en niet zozeer van dwangmethoden. Technieken die aangeprezen worden, zijn: de Socratische dialectiek, de taal van het lichaam, folkloristische liedjes, een gevarieerd stemgebruik...: 'Wanneer je over geluk spreekt, gebruik dan een gelukkige toon, wanneer je over iets treurigs spreekt, sla dan een treurige toon aan, wanneer je een heroïsche daad beschrijft, spreek dan geanimeerd.' De guerrillastrijder moet deelnemen aan het gemeenschappelijke werk, contant betalen voor alles wat hij nodig heeft en hij moet in staat zijn om vijf tot tien logische redenen op te sommen waarom een dorpsbewoner hem stof, een naald en een draad zou geven om zijn kleren te maken.

Kirkpatrick en Chamorro geven toe dat de wapens van de guerrillastrijders onvermijdelijk een impliciete terreur bij de dorpsbewoners veroorzaken. Maar ook daar is een mouw aan te passen: de guerrillastrijders moeten de kinderen van het dorp laten spelen met (ongeladen) geweren... Als het ongeluk wil dat een dorpsbewoner het dorp probeert te ontvluchten, dan zijn de guerrillastrijders wel verplicht om hem neer te schieten. Maar ze moeten er vooral zorg voor dragen dat de bevolking goed inziet waarom zo iets noodzakelijk was: die persoon zou de Sandinisten op de hoogte gebracht hebben, met als gevolg een repressieve aanval op het dorp.

Kirkpatrick en Chamorro schrijven: 'Zoals alle Christelijke guerrillastrijders staan we de geweldloosheid voor.' Maar amper twee alinea's verder hebben ze het over het 'selectieve gebruik van geweld'. In het geheel van de tekst vind je bijna twintig verwijzingen naar gebruik van geweld tegen Sandinistische functionarissen. De woorden die daarbij gebruikt worden zijn 'arresteren', 'vervangen', 'neutraliseren'. Er wordt ook gesproken over 'rechtbanken' van de guerrilla. Kirkpatrick heeft natuurlijk weet van Reagans Executive Order: geen enkele regeringsambtenaar mag betrokken zijn bij het organiseren of aanmoedigen van moordaanslagen. Geen nood. Het handboek is immers niet van de CIA maar van het FDN, nietwaar. Trouwens, terreur en aanslagen tegen Sandinistische kaders - d.w.z. tegen iedereen die bij de revolutie betrokken is: leraren,

artsen, leden van coöperatieven, net zo goed als de veiligheidsofficieren - zijn sinds meer als twee jaar schering en inslag. Waarom zou er dan over moeten worden gezwegen in het handboek?

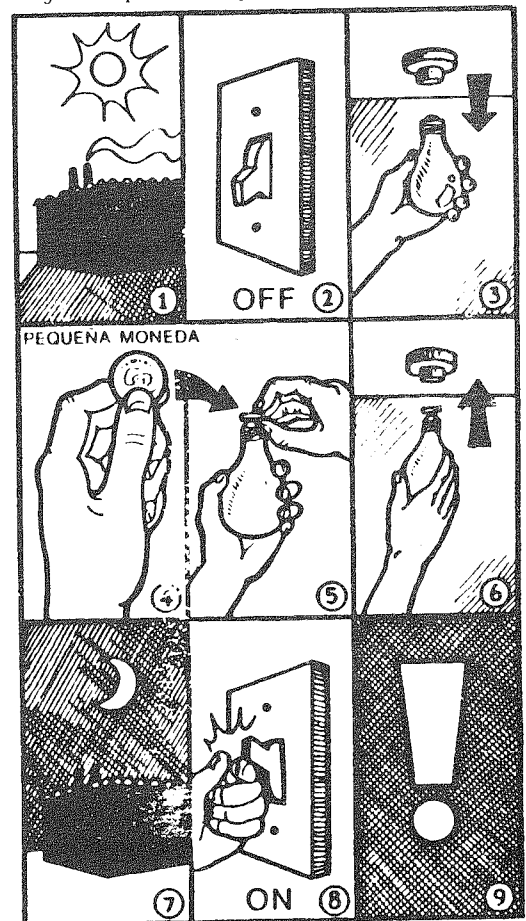
Het handboek bevat ook nuttige wenken voor slinkse, 'onvrijwillige' rekrutering. En daarbij worden onfris methoden niet geschuwd. Als iemand blijft weigeren om mee te werken met de 'Vrijheidscommando's' kun je hem nog altijd laten aanbrengen bij de Sandinistische politie.

De cursus gaat ook in op de technieken om massaconcentraties naar je hand te zetten; hoe je straatrellen provoceert, hoe je ervoor zorgt dat er 'martelaren' vallen voor de goede zaak, enz. Het kan daarbij erg handig zijn een aantal beroepsmissadigers bij de hand te hebben.

Als toemaatje behandelen Chamorro en Kirkpatrick nog de techniek van de welsprekendheid in een tiental bladzijden. Hierbij wordt op een drafje een overzicht gegeven van de stijffiguren uit de klassieke redekunst: anafoor, prolepsis, antithese, reduplicatio, enz. Uit de voorbeelden moet vooral het 'Christelijke' aspect van de boodschap blijken.

Zo wordt de comparatio als volgt geïllustreerd: 'Omdat we van Christus houden, houden we van zijn bisschoppen en priesters.'

Als het manuscript af is, trekt Kirkpatrick er mee naar de CIA-post in Tegucigalpa om het te laten nalezen en goedkeuren. Van daaruit vindt de tekst zijn weg naar het hoofdkwartier in Langley waar hij verder bijgeschaafd wordt. Sommige officieren die de tekst onder ogen krijgen, maken zich zorgen over de passages die overduidelijk in strijd zijn met het Boland Amendment en met het verbod op moordaanslagen. Maar dat is niet erg. Men kan zich altijd verstoppen achter het argument dat het handboek uitgaat van het FDN en niet van de CIA. Chamorro zorgt ervoor dat er een Spaanse vertaling komt en het boekje wordt in Honduras gedrukt op 2.000 exemplaren.

Klein geldstukje

Op hetzelfde ogenblik wordt er in het CIA-hoofdkwartier gewerkt aan een 'comic-strip'. Tekenaars en sabotagespecialisten werken samen om een boekje van 16 bladzijden met elkaar te knutselen. Het boekje illustreert 38 verschillende manieren om de Sandinistische regering en economie te saboteren: waterkranen open laten staan, lichten laten branden, bloemen planten op staatsgronden (waarschijnlijk i.p.v. bonen en rijst). Andere suggesties hebben betrekking op het doorknippen van telefoonkabels, vals brandalarm, het verspreiden van geruchten, het hamsteren van voedsel, absentisme op het werk, enz. Erger wordt het als het gaat om het in brand steken van magazijnen, het verwaarden van Molotovcocktails om politiekantoren en brandstofdepots te bestoken. Net zoals bij het handboek voor psychologische oorlogsvoering ligt de nadruk op het omvergoeien van het Sandinistische regime en wordt er geen melding gemaakt van het onderscheppen van Nicaraguaanse wapentransporten naar El Salvador. Beide publicaties zijn klaar om verspreid te worden tegen het einde van het jaar.

AGENDA

Overal in Nederland

15-9: Prinsjesdag-Aktiedag!

Haarlem

19-9: Tegendemo, ook hier willen CD-ers demonstreren. Verzame-
9 uur 's ochtends op het stationsplein. Alleen in groepen komen!!!

Antwerpen

26-9: demo tegen racisme, apartheid en fascisme.

HIER EN DAAR/HIER EN DAAR

Den Haag

12-9: 12 t/m 15 uur, demo bij Turkse ambassade n.a.v. coup nu 7 jaar geleden. Adres: Koninginnegracht?

19-9: Prinsjesdagdemo, Malieveld 14 uur.

26-9: Centrumdemokraten willen demonstreren.

12-9: Azaniakomitee houdt Steve Biko-herdenking om 13 uur bij Z.Afrikaanse ambassade, Wassenaarseweg 40.

Kopenhagen

12-9: Internationale demo tegen racisme.

Rotterdam

12-9: 11 uur vanaf het stadhuis demo tegen de Turkse junta.

Amsterdam

11-9: demo tegen diktatuur in Chili, 19.30 Beursplein.

DELFT/DELFT/DELFT/DELFT/DELFT

Stadion Generale-Mekelweg 1

9. Abstractie in Europa en Rusland. 20 uur

16. Het begin van de abstracte kunst in Nederland. 20 uur

18. Excursie naar "the spiritual in art", 13.30 uur

21. Dag der wisselende seizoenen v.a. 9 uur, Julianalaan 67

23. Over Joseph Beuys 20 uur

Eiland-Burgwal 45-47

9. Groovy Cool

11. Disko

12. Equal (Reggae)

13. Willem Woelwater (popoëzie)

16. Heavy Clash (doem, trash)

18. Disko

19. Mandator (trash/speedmetal)

20. Free Jazz Sessie

23. Fresh Beats (disko, gogo)

Filmhuis-Kromstraat 27

7 t/m 9. Fireman's Ball (Forman)

20 uur & Männer (Dörrie)

22 uur.

10. Vroeger is dood (Schenkkan)

20 uur.

11 t/m 16. Les Balisseurs du

dessert (Khemir) 20 uur &

Ginger e Fred (Fellini)

22 uur.

FILIPPIJNSE CINEMA

17. City Jail Flower (O'Hara)

20 uur & Batch '81 (de Leon)

22 uur.

18. City Jail Flower 20 uur.

19. Batch '81 20 uur.

20. Miracle (Bernal) 20 uur.

21. Of the flesh (Abaya) 20 uur.

22. As we were (Romero) 20 uur.

23. Miracle 20 uur.

ZOETERMEER/ZOETERMEER/Z'MEER

Boerderij-Voorweg 146

9. Double Shuffle Blues

11. Keytones (jaren '50)

16. Huub Hangop (komies)

19. Equal (reggae)

23. Sjaak Weg (dichter/schrijver)

DEN HAAG/DEN HAAG/DEN HAAG

Paard-Prinsgracht 12

9. True Stories (film) 21.30 uur

10. One fine day

11. Literaire ontmoeting met Bob

den Uyl en L.H. Wiener

12. Fields of the Nephilm +

Sangroids (gothiese rock?)

Kraakbios Zaal 4-Buitenom 214

7. Nightporter

8. Grijze Wolven

9. Rosa Luxemburg

14. Under the Vulcano

15. Hans Kok

16. Haza!

21. Identificazione di una donna

22. Twee video's over indianen

23. Die Freundin

(Aanvang altijd 21.30 uur. Op woensdag kost het je geld, f3,-)

OPROEP OPROEP OPROEP OPROEP

Het vegetarische koffiehuis in de Blauwe Anslag, buitenom 216 zoekt mensen die één of meerdere keren per week willen koken.

Voor meer informatie:

Koffiehuis Blau, open wo. t/m zo van 18.00 tot 20.00u.